

Krizde yeni safha: Gül Cumhurbaşkanı!

Emekçinin yeri mücadelenin ve devrimin safı!

THY'de işçilerin mücadele kararlılığı belirleyici oldu!

Liberal sol için bir pusula ya da islami demokratik faşizmin işçi

**sınıfı ile imtihanı / II
Yüksel Akkaya**

Toplu görüşme oyununda sona gelindi...

Mücadele fiili meşru hatta devam etmeli!

Seçimler ve yeni dönem/3

Dinsel gericiğin güçlenmesinde dış etkenler

Festivale 5 bin işçi, emekçi ve genç katıldı...

4. Mamak Kültür Sanat Festivali başarıyla gerçekleşti!

www.kizilbayrak.net

Kızıl Bayrak

Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi

İÇİNDEKİLER

Hükümet-Meclis-Çankaya “uyum”u, saldırıların sorunsuz ve seri uygulanması demektir... İşçi sınıfı saldırıları meşru-militan mücadeleyle karşılamalıdır!... . 3
Gül Cumhurbaşkanı oldu, düzenin krizi sürüyor.... . 4
Sermaye hükümeti “sosyal proje” değil saldırı programı oluşturabilir.... . 5
THY’de işçilerin mücadele kararlılığı belirleyici oldu! 6
Sermaye kriz ve işsizlik tehdidinden medet umuyor 7
Gerici-dinci Zaman gazetesi emekçi düşmanlığında sınır tanımıyor.... . 8
Liberal sol için bir pusula ya da islami demokratik faşizmin işçi sınıfı ile imtihanı / II 9-10
Toplu görüşme oyununda sona gelindi.... . 11
KESK’in eylemlerinden 12-13
Siyonizm destekçilerinin ikiyüzlülüğü. 14
Sermayenin saldırılarına karşı taban inisiyatifini geliştirelim.... . 15
Seçimler ve yeni dönem / 3
Dinsel gericiliğin güçlenmesinde dış etkenler. (Orta sayfa) 16-18
Anayasa değişikliğinin perde arkası. . 19
Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu’yla iş cinayetleri üzerine konuştuk... 20
İşçi ve emekçi hareketinden..... . 21
Texim işçileri mücadeleyi yükseltiyor! 22
Tarım işçilerinin sömürü ve baskıya karşı örgütlenmekten başka yolu yok! 23
4. Mamak Kültür-Sanat Festivali başarıyla gerçekleşti! 24
1 Eylül Dünya Barış Günü..... 25
Kürdistan’da AKP’nin oyları neden yükselişte? 26
İdeolojik ve ekonomik zorun konsantrasyonu: Özelleştirmeler. . . 27-28
Dünyadan.. 29
Bir-Kar Gençliği temsilcisi ile konuştuk..... 30
Mücadele Postası 31

Kızıl Bayrak'tan

Cumhurbaşkanlığı seçiminin ardından düzen içi güçlerin çatışma alanına dönüşen ve aynı zamanda bir gerilime yolaçan cumhurbaşkanlığı “sorunu” şimdilik geride kaldı. Ancak bu çatışmanın yolaçtığı gerilimin önümüzdeki dönem tüm ağırlığı ile düzen içi siyasal yaşama yön vereceğini bilmek gerekiyor. Sorunun hukuksal yanı aşıldı. Ancak çatışmanın asıl alanı olan siyasal yaşama hangi güçlerin hakim olacağı sorusu şimdilik belirsizliğini koruyor. Bunun yanıtını dinci partinin rejimin iç dengelerini hangi ölçülerde zorlayacağı sorusu belirleyecektir. Nitekim sermaye medyasının birçok kaleşörü sorunun bu yanına dikkat çekiyor ve gelecekteki çatışmanın nasıl bir seyir izleyeceğinin, bu konuda izlenecek politikalara bağlı olduğunun altını kalınca çiziyorlar.

Kuşkusuz işçi ve emekçilerin, düzen içi çatışmada taraflardan birine yedeklenmesi isteniyor. Düzenin bu açıdan belli bir başarı elde ettiğini de kabul etmek gerekiyor. Sermaye düzeni kendi yarattığı krizleri işçi ve emekçileri manipüle etmenin ve onları kolayca yönetebilmenin bir imkanı olarak kullanıyor. Sahte gündemler ve bu gündemler çerçevesinde yaratılan sahte taraflaştırmalarla hizaya sokulan işçi ve emekçilerin gerçek sorunlarına sahip çıkmalarının ve kendi çıkarları temelinde mücadeleye atılmalarının önü her defasında kesiliyor. Bugün bir kez daha yaşanan budur.

Cumhurbaşkanlığı sürecinin tamamlanmasının ardından yeni Bakalar Kurulu listesi açıklandı. Tayyip Erdoğan başkanlığındaki 60. hükümet önümüzdeki günlerde yeni saldırı politikalarına kaldığı yerden devam edecek. AKP bunu, seçimlerde “Daha yapacak çok şeyimiz var, yola devam!” şiarı ile ilan etmişti. Yeni Bakanlar Kurulu’nun listesi bunun bir kez daha tescil ve ilan edilmesidir.

Yeni bazı isimlerle takviye edilen Bakanlar Kurulu listesi anında emperyalist merkezler ve işbirlikçi sermaye tarafından sevinçle karşılandı ve açık bir destekle sahiplenildi. Bu sevincin ve açık desteğin nedensiz olmadığı sır değil. AKP’nin 4.5 yıllık icraatı sermayenin güvenini kazanmaya yetmişti. Ancak daha fazlasını isteyen sermaye çevreleri AKP’nin kaldığı yerden tüm hızıyla devam etmesi istiyordu. 22 Temmuz sonuçları ve ardından Cumhurbaşkanlığı seçimi şimdi

böyle bir zemin sunuyor sermayeye.

Hükümetin toplu sözleşme görüşmelerinde takındığı tutum ve kamu emekçilerine dayattığı zam oranları yeni dönemde nasıl bir politika izleyeceğini açıkça ortaya koyuyor. Sermayeye hizmette kusur etmemek, işçi ve emekçileri ise sefaletin ve yıkımın derin kör kuyusuna itmek. Ancak işçi ve emekçilerin bunu kolayından kabul edeceklerini sanmak saflık olacaktır. Nitekim birçok sektörde devam eden toplu sözleşme görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması ve grev kararının alınması bunu gösteriyor. Yıkım politikaları derinleştikçe işçi ve emekçilerin öfke ve tepkisi de büyüyecek, mücadele dinamikleri güçlenecektir. Bizler kendi cephemizden bu döneme sağlam bir temelde hazırlanmaya bakmalıyız.

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/34 ● 31 Ağustos 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

H. Fırat
**Seçimler
ve sol hareket**

H. Fırat
**Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm**

**Çıktı!..
Kitapçı ve bayiiilerde...**

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Hükümet-Meclis-Çankaya “uyum”u, saldırıların sorunsuz ve seri uygulanması demektir...

İşçi sınıfı saldırıları meşru-militan mücadeleyle karşılamalıdır!

Generallerin 27 Nisan’da yayınladığı e-muhtıra ile ivme kazanan Çankaya çatışmasının ilk etabı gerici-dinci cenahın zaferiyle sonuçlandı. 28 Ağustos’ta yapılan üçüncü tur oylamayla Abdullah Gül’ün cumhurbaşkanlığına seçilmesi, generaller adına önemli bir hezimet olarak kayda geçti.

Ordu şefinin “sözde değil özde laik” bir cumhurbaşkanı istediklerini ilan etmesi, darbe tehdidi içeren e-muhtıranın yayınlanması, “cumhuriyet mitingleri”nde benzer taleplerin dillendirilmesi, seçim sonrasının zafer sarhoşluğu içindeki dinsel gerici cenahı geriletmeye yetmedi. Askeri muhtırayla gündeme gelen erken seçimlerde, dinsel gerici güçlerin blok bir tutumla AKP’yi desteklemesi, emperyalist güçlerle büyük sermayenin verili durumda AKP’ye arka çıkması, Çankaya üzerinden yaşanan çatışmanın sonucunu belirleyen etkenler oldu. Abdullah Gül’ü ilk kutlayanların ABD emperyalizmi ile batılı müttefikleri olması bu açıdan fazlasıyla anlamlıdır.

“Geçici çözüm” çatışmaya gebe!

30 Ağustos mesajını üç gün önce yayımlayan Genelkurmay Başkanı, TSK’ya dönük saldırıların arttığını öne sürerek ve laikliğin altının oyulduğunu söyleyerek bir kez daha tehditler savurdu. Mesajda, “Türkiye Cumhuriyeti’nin üniter yapısını içine sindiremeyen bölücüler ile laik yapısını sistematik bir yaklaşımla aşındırmaya çalışan şer odaklarının yaklaşımlarını, tüm ulusumuz çok açık olarak izlemektedir” ifadelerine yer veren generaller, rejimin tehlikede olduğunu, TSK’nin ise her koşulda rejimi savunacağını ifade ederek, bilinen tehditlerini yinelediler. Bunun ötesinde generaller, dinci-gerici cenahın Çankaya tepesini ele geçirmesini izliyor görünümünü veriyorlar. Askeri bir darbe, büyük burjuvazi ile ABD emperyalizminin böyle bir girişime destek vermemesinden dolayı, bugün için gündemde değil.

Çatışmanın vardığı boyut, kimi iddiaların aksine, Amerikancı rejimin niteliğinde zerre kadar bir değişikliğe yolaçmayacaktır. Esas iktidar yine devletin militarist ve bürokratik aygıtının elinde olacaktır. Düzen bekçiliğini yapan silahlı bürokrasi asli işini yapmaya devam edecektir. Amerikan işbirlikçileri arasındaki çatışmanın farklı boyutlarda gündeme gelme ihtimali yüksek olmakla birlikte, rejimin bekası söz konusu olduğunda, her iki cenahın tam bir mutabakat içinde çalışacağından kuşku duyulmamalıdır.

Çankaya’nın ele geçirilmesinin ardından dinci partinin daha uzlaşmacı bir tutum içine gireceğini söyleyenler var. Böyle bir tutum sergilense bile, generallerin süreci pasif bir izleyici olarak yaşamaları beklenmiyor. Olası çatışmanın ileri aşamalarında da, son tahlilde büyük burjuvazi ile emperyalist güçlerin alacağı tutum etkili olacak, fakat çatışmanın derinleşmesinin önüne geçilemeyecektir. Sonuçta Amerikancı rejim son aylara damgasını vuran gerilimi yeni cumhurbaşkanının seçilmesiyle bir biçimde çözmüş gibi görünse de, “gevşeme”nin geçici, yeni çatışmaların ise kaçınılmaz olacağını kestirmek zor değildir.

Yıllardır unutturulmak istenen grev silahının yeniden hatırlandığı, Hava-İş Sendikası örneğinde olduğu gibi grev konusunda kararlı olmanın bile sermayeye geri adım attırmaya yettiği bugünlerde, işçiler ve emekçiler ivme kazanması kaçınılmaz olan saldırılar konusunda hazırlıklı olmalıdır. Sermaye cephesinin hazırladığı saldırı salvosunu püskürtebilmek için, işçi sınıfının grev silahını kuşanarak meşru-militan bir direniş hattı örmesi şarttır.

Dinsel gericilikten demokrasi beklemek budalalıktır!

Çankaya tepesine generallerin istemediği birinin çıkması, bazı çevreler tarafından dayanaktan yoksun hayaller yaymanın vesilesi olarak değerlendiriliyor. AKP’nin “sivil anayasa” tartışmalarını başlatma manevrası bu zihin bulandırma saldırısını ayrıca pekiştiriyor. Dinci gericilik patentli “sivil anayasa” ile “demokratikleşme açılımı”nın gerçekleştirilebileceğini savunanlar, ya takunya ile postalın çatışmasından medet umacak kadar naif budaladırlar, ya da bile bile toplumu aldatma görevini üstlenmiş düzenbazlardır.

Sözü edilen anayasa değişikliği ile bazı göstermelik açılımlar yapılsa bile, böyle bir anayasanın esas olarak büyük burjuvazinin dönemsel ihtiyaçlarını karşılayacak ve dinsel gerici akımı destekleyen kesimlerin bazı beklentilerine yanıt verecek şekilde hazırlanacağı açıktır. Komünizmle mücadele derneklerinde şekillenmiş, anti-emperyalistlerin katledildiği Kanlı Pazar vb. saldırılarla rüşünü ispatlamış dinci-gerici zihniyetin hazırlayacağı anayasa “sivil” olsa ne olur!

“Merkez” de “çevre” de sermayenin ve emperyalizmin hizmetindedir!

AKP’yi “çevre”, silahlı bürokrasi ve izinden gidenleri “merkez” sayan anlayış etrafında dönen tartışmalar, hem meclisin, hem de Çankaya’nın dinci gericilik denetimine girmesiyle ivme kazandı. AKP kendini düzen siyasetinin “merkez”i sayarken, hükümetin medyadaki borazanları AKP’yi “merkez”e yerleşmemesi konusunda uyarıyorlar. “Muhafif hükümet” gibi ucube bir kavram icat eden dinci medya, AKP’yi “oligarşiye karşı mücadele eden muhalefet” diye yutturmaya çalışıyor. Bazı değerlendirmelerde ise, AKP’nin merkeze kayarak sistemle bütünleşeceği iddia ediliyor.

Öncelikle merkez/çevre tartışmasının sahte olduğunu belirtmek gerekir. Zira hem çevre, hem de merkez, burjuvazinin değişik kesimlerinin temsilcilerini anlatmaktadır. Bu iki “kutup” ideolojik-siyasal olarak gerici, anti-komünist, işçi-emekçi düşmanı, Kürt halkının inkarcısı, emperyalizmin koşulsuz ve katıksız işbirlikçisidir. Yani nitelik açıdan aralarında esasa ilişkin bir fark bulunmamaktadır. Aralarında kültürel açıdan, yaşam tarzından kaynaklı bazı farklar bulunmakla birlikte, çatışan tarafların asıl amacı artıdeğer yağmasından daha büyük pay almak ve bu amaç doğrultusunda siyasal iktidar üzerindeki etkisini artırmaktır. Özü itibarıyla taraflar aynı

merkezde, yani kapitalist düzenin tam merkezinde bulunmaktadır.

İşçi sınıfı yoğunlaşacak saldırıları püskürtmeye hazırlanmalıdır!

Bugüne kadar AKP ile destekçileri/yardımcıları, Çankaya ile Meclis arasında çıkan bazı uyuşmazlıkları fırsat bilip, “hükümet önemli işler yapmak istiyor, ancak Ahmet Necdet Sezer engelliyor” şeklinde demagoji yapma fırsatını kaçırmıyorlardı. Bu anlaşmazlıklar bazen yasa tasarılarının eksik veya geç çıkmasına da neden oluyordu. Şimdi Abdullah Gül’ün Çankaya’ya yerleşmesiyle birlikte süregelen “uyum sorunu” ortadan kalkmış bulunuyor. Bu ise yeni kurulacak AKP hükümetinin, sermaye ve emperyalistler adına gündeme getireceği saldırılarda öncesine göre çok daha fütursuz olacağı anlamına geliyor. Nitekim hem burjuvazi hem de emperyalistler avuç ovuşturmaya başladılar bile. Öte yandan dinci gericiliğin farklı tarikatlarda kümelenen unsurları da, Ortaçağ karanlığının önünü daha da açacak yasal düzenlemeler yapmanın önünde bir engel kalmadığını söylemekte bir sakınca görmüyorlar.

Çankaya ile tam bir uyum içinde çalışacak olan hükümetin hedef tahtasında yine işçi sınıfı, emekçiler, Kürt halkı, ilerici ve devrimci güçler olacaktır. Zira işbirlikçi burjuvazi ve emperyalistlerin desteği sayesinde iktidar olabilen, ordu karşısındaki zaferini de büyük ölçüde buna borçlu olan AKP, tam da bundan dolayı emekçi düşmanı bir politika izleme, saldırıları daha da yoğunlaştırma dışında bir olanağa sahip değildir. Seçimler nedeniyle ertelenen saldırıları hızla gündeme getirecek, burjuvaziye hizmette hiçbir sınır tanımayacaktır.

Yıllardır unutturulmak istenen grev silahının yeniden hatırlandığı, Hava-İş Sendikası örneğinde olduğu gibi grev konusunda kararlı olmanın bile sermayeye geri adım attırmaya yettiği bugünlerde, işçiler ve emekçiler ivme kazanması kaçınılmaz olan saldırılar konusunda hazırlıklı olmalıdır. Sermaye cephesinin hazırladığı saldırı salvosunu püskürtebilmek için, işçi sınıfının grev silahını kuşanarak meşru-militan bir direniş hattı örmesi şarttır.

Uzun bir süredir “devrimci bir sınıf hareketi yaratma” acil ihtiyacına yönelik yaptığımız vurgunun önemi bugün daha da artmış bulunmaktadır. Sınıf devrimcileri olarak tüm güç ve olanaklarımızla bu alana yüklenmeli, güçlerimizi etkin bir biçimde seferber ederek bu yönde harcadığımız çabayı daha da yoğunlaştırmalıyız.

Gül Cumhurbaşkanı oldu, düzenin krizi sürüyor...

Emekçiler düzene karşı devrimin safında yer almalı!

Çankaya'da dikenli "Gül" dönemi

Aylardır krizlere neden olan Cumhurbaşkanlığı seçimi nihayet sonuçlandı. Yapılan üçüncü tur oylamada Abdullah Gül sermaye devletinin 11. Cumhurbaşkanı seçildi. Gül'ü Çankaya'ya kendi partisinin oyları taşıırken, oylamanın yapıldığı saatlerde askeri jetlerin Ankara semalarında 30 Ağustos Zafer Bayramı nedeniyle yaptığı uçuşlar "manidar"dı. Mart ayından bu yana rejim krizine yol açan cumhurbaşkanlığı seçimi konusundaki düğüm Gül'ün seçilmesi ile çözülsün de, bütün belirtiler "zor bir döneme girildiği" yönünde.

Açıktır ki Gül işçi ve emekçilerin değil, büyük sermaye odaklarının, emperyalist güçlerin çıkarları üzerinden cumhurbaşkanı oldu. O, aslında cumhurbaşkanlığını darbelere, darbe anayasalarına, militarist güçlere, tarikatlara, derin güçlere ve sermayeye borçludur. Gül, koparılan fırtınaya, muhtıralara, uyarılara, yapılan mitinglere ve yaratılan kaosa rağmen cumhurbaşkanı olmuştur. Zira büyük sermaye güçleri ile emperyalistler onda karar kılmıştır.

Abdullah Gül'ü Çankaya'ya çıkaran AKP'nin aldığı oy oranı gibi görünse de, bu seçim sonucu da pek çok iç ve dış gelişmeyle birlikte anlaşılabilir. En başta gelen neden, ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesi ve "ılımlı İslam" modeli olarak Türkiye'yi örnek göstermesidir. AKP'nin GOP çerçevesinde ABD'nin verdiği rolü oynamaya pek hevesli bir parti olmasıdır. İkinci önemli neden, AB'nin Türkiye'de giriştiği "yeniden inşa"da, AKP'nin şahsında uyumlu bir "işbirlikçi hükümet" bulmasıdır. Üçüncüsü ise, IMF-TÜSİAD programı açısından AKP'nin dört buçuk yıllık hükümeti boyunca hizmette kusur etmemesidir. Ayrıca, Gül'ü Çankaya'ya çıkaran bir başka neden de, ordu eksenli burjuva kampın halk nezdinde AKP'yi "ehveni şer" bir seçenek haline getirmesidir.

Mevcut tablo, emperyalistler ve uşak

takımının Gül'ün cumhurbaşkanı olmasını sevinçle karşılamasını kolaylaştırmıştır. ABD ve AB emperyalistleri Gül'ün cumhurbaşkanlığını destekleyen mesajlar göndermişlerdir. Kısacası Gül, ABD'nin, AB'nin ve işbirlikçi takımının desteği ile Çankaya'ya çıkmıştır.

Genel seçimlerin erken yapılmasına neden olan cumhurbaşkanlığı çekişmesi yerini şimdilik "uzlaşma"ya bırakmış, ordu eksenli burjuva kamp şimdilik geri çekilmiş görünüyor. Ancak pusuda bekleyerek yeni bir hamlenin hesabını yaptıkları da kesindir. Düzenin bu iç mücadelesi kolay kolay sona ermeyecektir.

Gül, 12 Eylül faşist anayasasına bağlı kalacağına, patronların bir dediğini iki etmeyeceğine, ABD'nin bölgedeki savaş politikalarına destek olacağına, IMF programı doğrultusunda çıkarılacak olan emek düşmanı yasaları tereddütsüz onaylayacağına ilişkin mesajlar vermektedir. Cumhurbaşkanı Gül'ün sermayenin emirlerini tereddütsüzce yerine getireceğinden, sosyal yıkım saldırılarını hızla onaylayacağından kimsenin şüphesi yoktur.

Son günlerde medyanın magazinleştirdiği Gül'ün eşinin türbanı üzerinden yürütülen tartışmalarda da temel amaç, dikkatleri laiklik üzerine çekerek, Gül'ün uluslararası güçler ve sermaye ile olan ilişkisini perdelemektir. Şurası açık ki, sermaye düzeninde cumhurbaşkanları, düzenin ve devletin hizmetindedir. Şimdi hizmet sırası Gül'de! Değişen sadece isim. Kısacası, Cumhurbaşkanı'nın kim olduğu değil, onu o makama taşıyan ve onun o makamda çıkarlarını savunacağı güçler önemlidir.

Bu tablodan işçi sınıfı ve emekçiler payına çıkarılacak yegane sonuç, boş hayallerle düzen güçlerine destek vermek değil, çürümüş sermaye düzenini yıkmak, yerine sosyalist bir işçi-emekçi iktidarı kurmak mücadelesini yükseltmek olabilir.

Düzen politikasının bir kriz konusu da sonunda çözümlendi!.. Beklendiği gibi, üçüncü tur oylamada Gül'ün Cumhurbaşkanlığı kesinleşti. Fakat böylece aslında, kriz konusunda en başa dönmüş oldu. Bir farkla ki, Mayıs'ta Gül Cumhurbaşkanı adayydı, şimdi Cumhurbaşkanı. O gün çıkarılan problemler Gül'e Çankaya yolunu kapatmak amacı taşıyordu, bugünse artık oradan indirmenin yolunu arayacaklardır.

Düzen içi çatışmanın zemini bu seçimle ortadan kalkmadığı gibi, daha da derinleşmiş oldu. Bu derinliğin ölçüsü ise, Genelkurmay'ın, 30 Ağustos mesajını üç gün önceden (Gül'ün Cumhurbaşkanlığı'nın açıklanacağı 28 Ağustos öncesinde) yayınlamasıdır. Bilinen uyarılarını bu mesajla bir kez daha tekrarlayan Genelkurmay, böylece, seçimlerin ardından sürdürdüğü suskunluğunu da bozmuş oldu. Verilen mesaj ise, Gül ya da AKP ne derse desin, arkalarında hangi güç odakları duruyorsa dursun, ordunun kriz odağı olmaya devam edeceği idi.

Açıktır, önümüzdeki süreçte de, ordu ve eklentileri ile hükümet -bu kez buna Çankaya'daki hükümet üyesi de dahil- arasındaki çatışmalarla oyalanmaya devam edeceğiz. Yine emekçiler laik/anti-laik kamplara bölünmeye çalışılacak. Bir kısmı düzenin bir güç odağının, başka bir kısmı başka güç odağının peşinde ve birbirinin karşısında konumlandırılmaya çalışılacak.

Bu arada, Çankaya'yı da fetheden AKP, böylece hiçbir engele takılmaksızın, sermaye sınıfının ve emperyalist odakların istekleri doğrultusunda var gücüyle çalışmayı sürdürecektir. AKP'ye ve Gül'e destek çıkan bu güç odaklarının ne istediği ise artık çok iyi biliniyor. Nitekim seçimlerin hemen ardından isteklerini bir bir sıralamış oldular.

İşçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkını eskisinden daha azgın bir saldırı dönemi beklemektedir. Gül'ün Cumhurbaşkanlığı, tıpkı AKP'nin ikinci dönem hükümeti gibi, işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden bu anlama gelmektedir. Dolayısıyla tüm dikkatler bu saldırılara verilmelidir.

Hükümetin seçimlerden bu yana en aşağılık bir halk avcılığına soyunarak, destek alanını genişletmeye çalıştığı da ortadadır. Memura grev ve TİS sözü vermek gibi, 'sivil anayasa' iddiasıyla demokrasilik oynamak gibi konular, güncel sıkıntıları atlama amacının yanısıra, işçi ve emekçi kitleleri kandırma ve düzenin dümen suyuna çekme amacı da taşımaktadır.

Fakat çok yakında, yeni hükümet kurulur kurulmaz, bunların nasıl birer çirkin yalan olduğu ortaya çıkacaktır. Yaptıkları yapacaklarının garantisidir. Geçen 5 yılı yakın süreçte, AB demokrasisi ve reform aldatmacasıyla çıkarılan tüm yasalar, sınıfa ve emekçi kitlelere saldırı maddeleriyle yüklüdür. Bu yolla, kazanılmış haklar bir bir gaspedilmiştir. Şimdi sırada daha da geriye götürecek düzenlemeler vardır.

Ancak unutulmaması gerekir ki, AKP'nin yeni hükümetinin, Çankaya'nın da gücüyle, tüm bu saldırıları yürütebilmesi, sadece ve sadece izin verilmesine bağlıdır. Eğer işçiler ve emekçiler düzen içi kamplaşmalarda saf tutmaya devam ederlerse, yeni AKP hükümeti de bir saldırı hükümeti olarak iş görmeyi başarabilecektir.

İşçiler ve emekçiler kendi davaları için savaşmak üzere birleşip mücadeleye atıldıklarında ise, bu saldırıları ve hak gasplarını engellemekle kalmayacaklar, yeni haklar kazanabileceklerdir.

Sermaye hükümeti “sosyal proje” değil saldırı programı oluşturabilir...

Hak ve özgürlükler sınıf mücadelesiyle kazanılabilir!

Burjuvazinin AKP'ye verdiği destek burjuva medya tarafından abartılı yorumlar eşliğinde dillendiriliyor. Son günlerin popüler propaganda malzemelerinden başında da, AKP'nin yeni kuracağı hükümet dönemine ilişkin “yeni” programı geliyor.

Burjuva medyaya sorarsanız, AKP, 60. hükümet döneminde “sosyal projelere öncelik” verecektir. “Sosyal projeleri öne çıkaran bir anlayışla hazırlanan program, demokrasiyi, bireysel hak ve özgürlükleri geliştirmeyi hedef”lemektedir. Ayrıntıda ise, Türkiye'nin en hassas demokrasi sorunlarının başında gelen Kürt sorunu bulunuyor. Bir rivayete göre, hazırlanmakta olan yeni Anayasa taslağı üzerinden ve “Kürtçe seçmeli ders olabilecek” başlığıyla verilen bu haberin de, en az diğer “sosyal projeler” kadar bir değeri bulunuyor.

Öncelikle, ortalıkta bu tür haberlere gerçekçi bir kaynak oluşturabilecek ne bir program ve ne de hükümetin hazırladığı bir Anayasa taslağı var. Üzerinde tartışılan taslağın kendisine ait olmadığı hükümet tarafından açıklanmış durumda. Programa gelince, seçim malzemesi bile yapmadığına göre, AKP'nin önünde hiçbir sosyal proje bulunamaz. Hatırlanacağı gibi, AKP'nin seçim sloganlarının başında “yola devam” geliyordu. Yani, kendilerinin verdiği söz üzerinden bakıldığında, AKP'nin yeni hükümetinden beklenecek en fazla hizmet, yine sermayeye hizmet olabilir. Bu ise, adı üzerinde, sosyal değil sınıfsal bir projedir.

Sermaye sınıfının -emperyalisti ve işbirlikçisiyle- AKP'ye verdiği destek, hiç kuşku yok ki, “demokrasiyi”, “bireysel hak ve özgürlükleri” geliştirmesi için değildir. Tabii, “sosyal proje” tabirinden bunların toplum için geliştirilmesini

anlıyorsak. Yoksa, kuşkusuz Amerikan tipi bir demokrasinin (ancak onun Türkiye'ye biçtiği misyona uygun ılımlılıkta bir İslam sosuna bulanmış halinin) geliştirilmesini isteyecek ve destekleyeceklerdir. Ya da, bireysel hak ve özgürlükler kapsamında, sermaye sahibi bireylerin hakları ve özgürlükleri elbette geliştirilecektir.

Fakat tam da bunlar “sosyal proje” etiketiyle reklam edilenin zıddını ifade eder. Sermaye sahibi bireylerin hakları, bir sosyal sınıfın, işçi sınıfının ve onunla birlikte toplumu oluşturan geniş emekçi katmanların demokratik hak ve istemlerinin bastırılmasından, gaspedilmesinden ibarettir. Sermayenin dizginsiz sömürü arzusu olarak özetleyebileceğimiz ve AKP'ye desteğin temelinde yatan bu sermayedar hakları, işçi ve emekçilerin söz, basın, örgütlenme özgürlüğünü kısıtlamadan gerçekleşemez. Her bireyin doğuştan getirdiği ve tartışmasız hakkı olan “yaşama hakkı”nın

günümüzdeki karşılığı olan çalışma hakkı gaspedilmeden, milyonlarla hesaplanan işsizler ordusu yaratılamaz. Ve işsizler ordusu olmadan, ücretler en düşük düzeylerle sınırlandırılmaz.

Burjuva medyanın bu balonları şişirdiği günlerde, hükümetin, “yaptığı yapacağının garantisi” icraatlarından çarpıcı iki örnek yaşanmaktaydı. THY TİS'leri ve kamu emekçileriyle toplu görüşmeler. Birincisinde THY çalışanları ‘grev erteleme’ tehdidiyle sindirilmeye, grevden geri adım atılmaya, grev oylamasıyla süreç engellenmeye çalışıldı. İkincisi hala sonuçlanmış değil, ancak bu yazının hazırlandığı saatlerde, masadaki “devlet güdümlü sendika”lardan birinin ifadeleriyle, hükümetin teklifi taleplerini karşılamamaktadır. Yani, kamu çalışanları bir dönem daha yoksulluk sınırındaki ücretlerle talim etmeye zorlanmaktadır. Kaldı ki, orada konuşulan artık sadece ücretlerdir. Hiçbir sosyal amacı bulunmayan, aslında sendika bile olmayan, devlet eliyle örgütlenmiş ve başına “devlet memuru” bir takım şahıslar oturtulmuş bu yapılardan “sosyal, siyasal hak” kavramını algılamaları bile beklenemez.

Aslında işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, AKP'nin 60. sermaye hükümetinden “sosyal proje” beklentisi de bulunmuyor. Ancak, hükümetten bir şey beklememekle, ‘oturup beklemek’ arasındaki çelişki de, sermayenin hükümet eliyle yürüttüğü saldırılara geçit vermek anlamına geliyor.

Sermaye sınıfının da desteğiyle, 59.'sundan daha azgın saldırılara girişeceği şimdiden açık olan 60. AKP hükümetinin elini kolunu bağlayacak tek güç, yine, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin “demokrasi, hak ve özgürlük” mücadelesi olacaktır. Demokratik hak ve özgürlükler, her yerde ve her zaman, işçi ve emekçilerin mücadelesiyle kazanılmıştır. “Hak verilmez alınır” şiarını yeniden yükseltmenin zamanıdır.

Sermaye çevreleri Gül'ü coşkuyla karşıladı

Sermaye sınıfı Abdullah Gül'ün Cumhurbaşkanı seçilmesini coşkuyla karşıladı. Seçimin ardından sermaye kuruluşlarından destek ve kutlama mesajları geldi.

Sermayenin temsilcilerinin Gül'ün Cumhurbaşkanı seçilmesini sevinçle karşılamalarının gerisinde sermaye sınıfına bugüne kadar yaptığı hizmetlerin devam edecek olması yatıyor. Sermaye kuruluşları, ekonomik anlamda hiçbir endişe duymadıklarını, Gül'ün daima iş dünyasının yanında olduğunu bildiklerini söylediler. “Ümit ettikleri çerçevede davranmayı sürdürdükçe desteklerinin devam edeceği”ni vurgulamayı da ihmal etmediler.

İSO, “Ümit ettiğimiz çerçevede görev yaptığı sürece, kendilerini her zaman destekleyeceğimizi ifade ediyor ve sayın Abdullah Gül'e, seçildiği bu yüce görevde başarılar diliyoruz” dedi. ASO, “Türkiye'nin artık siyasi gerginlikleri geride bırakıp, ülkemizi ve sanayimizi geliştirecek projeler

üzerinde yoğunlaşmasının zamanı gelmiştir” ifadelerini kullandı. Limak Holding Yönetim Kurulu Başkanı Nihat Özdemir, “İş dünyası olarak sayın Gül'den çok şey beklediğimiz kesin. Sezer döneminde beklentilerimize cevap bulamadık, mahrumduk maalesef” sözleriyle, Gül'den tam itaat beklediklerini vurguladı. Kıgılı Yönetim Kurulu Başkanı Abdullah Kıgılı ise, “Bir iş adamı olarak gayet doğru olduğu kanaatindeyim. Türkiye'yi bundan sonra çok daha güzel günler bekliyor. Bundan sonraki 5 yıllık süreçte iş potansiyeli artacak ve istikrar devam edecektir. Bundan hiçbir endişemiz yoktur” sözleriyle sevincini dile getirdi.

Nasıl sevinmesinler, Abdullah Gül Cumhurbaşkanı seçimleri öncesinde patronlara verdiği sözleri yerine getirmeye hazır. Patronların sevinçleri işçi sınıfına ağır bir fatura olarak yazılacak. Tabii işçi sınıfı ve emekçiler sermaye sınıfından hesap sormaya hazırlanmazsa...

Geleceksizlik intihara sürüklüyor!

Emniyet Genel Müdürlüğü'nün açıkladığı verilere göre Türkiye'de her 30 dakikada 1 kişi intihara teşebbüs ediyor. 2006 yılında 18 bin 527 kişi intihara teşebbüs etmiş ve bunların 1.647'si yaşamını yitirmiş. Yani günde ortalama 5 kişi intihar ederek ölmüş. Türkiye'de gelir dağılımındaki eşitsizlik, büyüyen işsizlik, gelecek kaygısı özellikle genç nüfusta derin bir çözümsüzlük duygusu yaratıyor.

Ailesine ekmek götüremediği için cinnet geçiren babaların, ÖSS öncesi ve sonrası işsizlik kaygısıyla intihara kalkışan gençlerin haberleri gazetelerin üçüncü sayfalarında yer buluyor. İntiharların kökeninde toplumsal yaşamdaki eşitsizlik, sınıfsal ayrıcalıklar ve yoksunluklar olduğu ölçüde, bunlara basitçe intihar deyip geçme şansımız da bulunmuyor! Kapitalizmde gelecek kaygısından, işsizlikten, yoksulluktan intihar ederek yaşamını kaybeden herkesin katili sermaye devletidir!

THY’de işçilerin mücadele kararlılığı belirleyici oldu!

İşçilerin mücadele kararlılığı nedeniyle bir anda burjuva siyasetinin kirli havasını yarıp gündeme oturan THY’deki TİS süreci anlaşmayla sona erdi. Anlaşma sonucunda işçiler cephesinden hedeflere bütünüyle varılmasa da sosyal ve ekonomik haklarda anlamlı kazanımlar elde edildi. Kuşkusuz THY işçilerinin süreci tek başına ekonomik ve sosyal haklarda elde edilen kazanımlarla sınırlı değildir. THY TİS’lerinde asıl belirleyici olan sermaye cephesinin “greve evet” diyen THY çalışanlarına ve grev hakkına yönelik çok yönlü saldırıları karşısında gösterilen kararlı tutum olmuştur.

Zaten burjuva cephenin THY sürecine yönelik en büyük tepkisi de bundan dolayıdır. “Grev çağdışı bir mücadele yöntemidir, artık hiçbir sendika bu yolla hak alabileceğini düşünmüyor”, “çağ diyalog ve uzlaşma çağıdır”, “bu tarz uzlaşma ve işbirliğini baz alan çağdaş sendikacılık tarafından aşılınan ilkel bir sendikacılık örneğidir” vb. söylemlerin kendisi THY çalışanlarının kararlı tutumuna yöneliktir. THY yönetimi, burjuva medya ve Türk-İş’in ağaları elbirliği ederek işçilerin direnişini kırmak için

harekete geçmişlerdir. Hükümet olası bir grevi yasaklamaya yönelik tehditler savururken, THY yönetimi işçileri bölüp parçalamak için türlü oyunlar oynamış, burjuva medya daha çok sınıf mücadelesi fikrine karşı ideolojik-politik bir saldırının zemini olarak kullanılmış, Türk-İş ağaları ise THY işçisine destek olmak bir yana direniş kararlılığını baltalayacak tarzda davranmıştır.

Türk-İş Başkanı Salih Kılıç’ın sözleşmenin imzalanması ardından yaptığı değerlendirme son derece dikkat çekicidir. Salih Kılıç, “Her iki taraf arasındaki bu uzlaşma, ülkemizde toplumsal uzlaşmanın, sosyal diyalogun önemini de ortaya koymuştur” derken aslında, ne denli bilinçli bir burjuva uşağı olduğunu göstermektedir. Başkanlık dönemi boyunca işçi sınıfının dağınkılığında güç alarak masa başlarında burjuvazi ile kol kola büyük ihanetlere imza atan ve bu arada Türk-İş Başkanı sıfatı ile yakın zamanda onbinlerce işçiyi ilgilendiren kamu TİS’lerini satışla sonuçlandıran Salih Kılıç gibi hainler THY sürecinde bir kez daha devreye girdi.

Bundan sekiz-on yıl önce benzer bir durum karşısında Türk-İş Başkanı, mücadeleden yana bir dil kullanmaya özen gösterirdi. Elbette bunu güçlü taban basıncından dolayı yapardı. Zira o dönemlerde her şeye rağmen işçi sınıfı bugünküne nazaran çok daha örgütlü, mücadele deneyimi yüksek ve daha canlıydı. Sınıf hareketinin etkisiyle bugün Hava-İş’in başında bulunan Atilla Ayçin’in de aralarında bulunduğu ara kademe sendikacılar da sınıfın duyarlılıklarına yakın durmaktaydılar. Tüm bunlarla birlikte, ‘90’lı yılların ortalarında işçilerin korkusundan ağaçlara tırmanan Türk-İş Başkanı gerçeği hafızalardaki tazeliğini korumaktaydı. İşte bu koşullarda Türk-İş yönetimi işçilerin tepkisinden kaçınmak için türlü manevralara başvurma ihtiyacı duyardı. Öyle ki, arada bir meydanlara çıkar, esip gürlülerdi. Bugün Türk-İş’in koltuğunda oturanlar ve onların başında bulunan Salih Kılıç gibileri ise uzun süredir bu tür manevralara da ihtiyaç duymuyorlar. Tersine hükümet ve sermayeyle içli-dışlı bir görüntü vermek için can atıyorlar. Dahası, mücadeleyi seçen bir sendika şubesi ya da işçi bölüğü olduğunda cepheden karşı duruyorlar. En fazlasından mücadeleye sınır çeken ve arabulucu kisvesi altında direniş masa başında bitiren bir pratik göstermektedirler.

Herşeye rağmen sınıf hareketinin verili durumunda görece iyi bir anlaşma yapılmıştır. Ancak aynı dönemde uyuşmazlıkla sonuçlanan ve grev kararı alınan sektörlerdeki işçilerle mücadelenin ortaklaştırılması konusunda eksik kalınmış, sınıf dayanışması yeterince güçlü örülemedi. Bu süreç sınıf hareketinin üzerindeki ölü toprağını silkelemenin imkanlarını barındırırken, devrimci güçlerin, ilerici sendikacıların, öncü işçilerin bu imkanı kullanamamaları önemli bir eksikliklerdir.

Güçlü bir sınıf ve kitle hareketinin tabandan yükselmediği, sınıf dayanışması ayağının eksik kaldığı, devrimci ve ilerici güçlerin güçlü bir müdahalede bulunamadığı böylesi bir süreçte imzlanan THY TİS’lerinin başarısı da ancak bu kadar olabilecektir. Açık ki, bu eksikliklerin en temel nedeni işçi sınıfının örgütlü bir taban inisiyatifinden yoksun olmasıdır. Ne yazık ki, sendikalarda örgütlü işçi bölükleri büyük ölçüde sendikal bir örgütlülük bilincinden yoksun oldukları gibi, gerçekte örgütsüzdür. Diğer taraftan, işçi sınıfının genç kuşaklarında uzun süredir sendikal örgütlenme yönünde belirgin bir eğilim ve arayış söz konusudur. Ancak, bugün sendikal örgütlenme bünyesindeki işçi bölüklerinin büyük bölümü de büyük umutlar ve mücadele heyecanı ile yola çıkmış, fakat sendikalaştıktan sonra yüzyüze kaldıkları ihanet karşısında bu olumlu mezyetlerini tüketmişlerdir. Hava-İş örneği bu durumdaki sınıf bölükleri için umutların canlanması için önemli bir işlev görecektir. Fakat bu yönde alınacak mesafe, uzun soluklu ve kararlı bir sendikal mücadele anlayışı ve pratiğini varedilemek ölçüsünde olanaklıdır.

Bu noktada devrimci sınıf güçlerinin önünde iki önemli görev bulunmaktadır: Birincisi, fiili-meşru ve militan sınıf mücadelesi bayrağını güçlü bir biçimde dalgalandırmak ve bunu politik-pratik ve örgütsel bir düzeyde gerçekleştirmektir. İkincisi ise, işçi sınıfının genç kuşaklarının mücadele yönünde ortaya koydukları enerjinin heba olmasına engel olmak üzere, uygun kanallar açmak ve birleşik bir mücadele zeminine taşıyabilmektir.

Sermayenin grev kabusu devam ediyor!

Geçtiğimiz haftalarda gündeme gelen grev kararları ile birlikte sermaye sınıfının yaşadığı kabus devam ediyor. Denizcilik sektöründe, Tez-Koop İş Sendikası’nın grev kararı aldığı 6 işyerinden ikisinde ve grev süreçlerini toplumun gündemine taşıyan THY’de anlaşma sağlanmasına rağmen halen onbinlerce işçi greve hazırlanıyor.

Her ne kadar grev kararı hayata geçmemiş olsa da THY’de yaşanan süreç hem işçi sınıfına kısmi bir moral vermiş, hem de sermaye sınıfını ciddi bir tedirginlik içine sokmuş durumda.

“Verecek tek bir kuruşumuz yok!” diyen THY yönetimine karşı gösterilen kararlı tutum ve bunun diğer sektörlerdeki işçilere örnek olması üzerine, THY işçileri istediklerini tam olarak alamazlar da, hem sosyal hem de özlük haklarında anlamlı kazanımlar elde ettiler. Böylece grev silahının henüz kullanılmadığı koşullarda bile ne kadar önemli bir işlev taşıdığını bir kez daha kanıtlamış oldular.

Sermaye sınıfı her ne kadar bir yenilgi yaşamış olsa da, THY’de yaşanan uzlaşma nedeniyle ciddi bir rahatlama yaşadı. İlk günden itibaren buradaki grev hazırlığına en azgın bir şekilde saldıran TİM Başkanı Oğuz Satıcı bile yaşadığı bu rahatlamayı “Uzlaşmadan, sadece 12 bin THY çalışanı değil, 70 milyonluk Türkiye memnun olmuştur” diyerek ifade etmiş oldu. Ankara Sanayi Odası (ASO) Başkanı Nurettin Özdebir ise “THY anlaşması bu yeni dönemde yeni bir başlangıç ve diğer sektörlerde örnek olsun” derken, aslında bir rahatlamadan öteye “aman diğer sektörlerdeki işçiler greve gitmeden anlaşma sağlansın” demeye getiriyordu.

Ancak herşeye rağmen THY süreci grev hazırlığında olan sınıf kardeşlerine ciddi bir moral vermiş oldu. Sonuçta bugüne kadar en kritik evreleri yaşayan THY’deki grev süreci geride kalmış olsa da Türk Telekom’da ve tekstil

sektöründe grev hazırlıkları devam ediyor. Yine savunma işkolunda Harb-İş grev yasağı nedeniyle greve çıkamasa da sermaye tarafının dayattığı sözleşmeyi kabul etmedi ve konuyu Yüksek Hakem Kurulu’na taşıdı.

Grev tartışmaları önümüzdeki günlerde özellikle Türk Telekom’da ve tekstil sektöründe gündeme gelmeye devam edecek. Türk Telekom’da resmi arabulucu süreci sona ererken, sendikaların 15 Eylül tarihine kadar grev kararını alması bekleniyor. Telekom çalışanları gerçekleştirdikleri çeşitli eylemlerle şimdiden greve hazır oldukları mesajını veriyorlar.

Tekstil sektöründe ise şimdilik daha durgun bir süreç yaşanıyor. Sendika bürokrasisi eliyle gerçekleşen ihanetlerin bir benzerinin yaşanması ihtimali yüksek olsa da, tekstil işçilerinde de kazanılmış hakların korunması noktasında bir kararlılık olduğu görülüyor. Tekstil sektöründeki grev sürecinde yaşanan en çarpıcı değişiklik ise sermaye cephesinin üslubunda gözleniyor. Geçtiğimiz haftalarda TÜTSİS Başkanı Halit Narin “Nasıl olsa dediğimize gelecektir!” diyerek saldırgan bir tavır sergilerken, bu hafta içerisinde bir açıklama yapan Türkiye Giyim Sanayicileri Derneği (TGSD) Başkanı Ahmet Nakkaş gündemde olan grev ve lokavt kararlarına ilişkin uzlaşma çağrısında bulundu. Nakkaş ayrıca alışılmışın tersine, ortaya çıkan uzlaşmazlığın sorumluluğunu kamu yüklerini gerekçe göstererek devlete atmış oldu.

Önümüzdeki günlerde özellikle Türk Telekom’da yaşanacak gelişmeler sermayenin grev kabusunu gerçeğe dönüştürmede önemli bir rol oynayacaktır. THY’de başlayan ve ardından bir dizi sektörde işçi sınıfı payına ortaya çıkan haklarını koruma ve geliştirme kararlılığı sermayenin bu kabusunun diri kalmasına yol açacaktır.

Sermaye kriz ve işsizlik tehdidinden medet umuyor

Son aylarda birçok sektörde TİS sözleşmeleri tıkanı. İşverenlerin düşük ücret ve hak gaspı dayatmalarına işçiler cephesinden yaygın grev kararlarıyla yanıt verildi. Pek çok sektör ve işyerini kapsayan bu grev kararları nedeniyle işçiler ve sendikalar kendilerini çoktandır unutmüş olan burjuva köşe yazarlarının gündemine yeniden girdiler. Son birkaç aydır düzen medyasında işçilerle ve alınan grev kararlarıyla ilgili bir çok yazı ve haber yayımlandı.

Bunlardan birisi de Ertuğ Yaşar'ın 24 Ağustos tarihli *Referans* gazetesinde yayımlanan "Sosyal kavga" başlıklı yazısıydı. Ertuğ Yaşar yazısında, ekonomik kriz dönemlerinde faturanın öncelikle çalışanlar tarafından ödendiğini, çünkü patronların onları kapı dışarı ettiğini, 2001 krizinde de böyle olduğunu söylüyor. Yazısının ilerleyen bölümlerinde de, 2001 krizinin çok geride kaldığını, ekonominin son 4-5 yıldır istikrarlı bir biçimde büyüdüğünü, işçilerin şimdi bu büyümeden paylarına düşeni istediklerini, bugün söz konusu olan grev kararlarının arka planında da bu talebin yattığını ifade ediyor. THY'den, tekstil ve lastik sektöründen örnekler veriyor.

Ertuğ Yaşar işçilerin haksız olduklarını da söylemiyor. Tam tersine THY'deki durumdan örnek vererek, işverenin son iki yıldır "biz böyle büyüdük; biz şöyle büyüdük; şu kadar kâr ettik" diye şişindiğini, bu büyümede en büyük paya sahip olan çalışanların da haklı olarak bu başarı tablosundan kendi paylarına düşeni istediklerini ifade ediyor. Özetlersek, Ertuğ Yaşar'a göre işçiler 2001 krizinde ciddi bir fatura ödemişler. Sonraki yıllarda kriz atlatılmış, ekonomi düzenli ve hızlı bir şekilde büyümüş. Ancak patronlar krizin faturasını ödettikleri çalışanları ve onların taleplerini görmezden gelmişler, büyümenin sağladığı gelir artışını çalışanlarla paylaşmaya yanaşmamışlar. Nihayet işçilerin bu duruma daha fazla sessiz kalmayıp hakları için harekete geçmeleri üzerine de bugünkü tablo (grev kararları, eylemler, vb.) ortaya çıkmış.

Ertuğ Yaşar'ın buraya kadar resmettiği tablo aşağı yukarı doğruları yansıtmaktadır. Dolayısıyla, bunları gören ve yazısında dile getiren birinden de, işçilerin ve emekçilerin hak alma mücadelesini canı gönülden desteklemesi beklenir. Fakat kendisi bu tutarlılığı göstermemekte, hatta tam tersi davranmakta, bunca hak

verdiği işçileri korkutup yıldırma için sermayenin eskiden beri her başı sıkıştığında kullandığı "kriz ve işsizlik" silahlarına sarılmaktadır.

Bir işverenin gazetelere de yansıyan "artık Türkiye, işçilik maliyetleri nedeni ile, yeni yatırım yapılamaz ülke oldu" sözlerini hatırlattıktan sonra kinayeli bir dille işçilere sormaktadır; "Hoşumuza gitti mi bu? Yani Türkiye'nin yatırım çekemeyen bir ülke olması?"

Yazının sonundaki final bölümü ise daha muhteşem: "Evet, bugün işçi arkadaş kazandığı ücretten memnun olabilir. 'Hakkımı aldım' diye sevinebilir. Ama acaba bu sevinci sürdürülebilir bir sevinç midir? Yani işletmesi uluslararası rekabette yaşayacak ve o işçi/çalışan arkadaşına her zaman o yüksek ücreti ödeyebilecek midir?"

İşçilere dönük bu suçlamalar ilk kez dile getirilen şeyler değil. Aynı şeyler 1980'lerden beri söyleniyor. Turgut Özal'ın başbakanlık yaptığı yıllardan bu yana işçi ve emekçilerin hak taleplerine karşı sermaye hep aynı söyleme sarıldı. "Ücretler yükselirse yabancı sermaye gelmez" denildi. "İşçilik pahalı olursa şirketlerimiz uluslararası piyasalarda rekabet edemez, ihracatımız artmaz, sanayimiz gelişmez" denildi. "Dışinizi sıkın" denildi, "kemerleri sıkın" denildi. Fakat bu işin sonu bir türlü gelmedi.

Kriz varken sermaye, "faturayı ödeyin, dışınızı sıkın" diyordu. Kriz geçtikten sonra herkesin rahatlayacağını vaaz ediyordu. Kriz geçti, bu kez de "ama size hakkınızı verirsem kriz geri gelir, ölüyoruz, biteriz" demeye başladı.

Ücret düzeyinin her geçen yıl biraz daha düştüğü, sosyal hakların giderek daha fazla budandığı, her iki işçiden birinin kayıt dışı yani her türlü haktan mahrum olduğu bir ülkede yaşıyoruz. Üstelik verimlilik ve üretim arttığı için ücretlerin toplam giderler içindeki payı sürekli düşüyor. Dahası asgari ücretin 400 YTL dolayında olduğu bu ülkede Koçlar'ın, Sabancılar'ın üst düzey yöneticilerinin ortalama 150 bin dolar civarında para kazandıkları yakın zaman önce basına yansıdı.

İşte böyle bir ülkede, bir tarafta hükümetin ekonomiyi ne güzel yönettiği, kişi başına milli geliri ne kadar da arttırdığı yolunda pembe tablolar çiziliyor. Diğer tarafta ise kölece koşullarda çalışan, üreten ama yoksulluk içinde yaşayan işçi ve emekçiler birazcık sesini yükselttiler diye, kendilerine ait olandan, kendi ürettiklerinden, yarattıklarından pay istediler diye susturulmak isteniyorlar. Sermaye cephesinde kim varsa hepsi birden işçilere dönüp parmaklarını tehditkar bir biçimde sallamaya başlıyor ve aynı teraneleri sıralıyorlar.

Aslında burada büyük bir korkunun ifade edilişi de var. Sermaye cephesi adına konuşanlar işçi ve emekçilerin bu düzenin mezar kazıcıları olduğunu gayet iyi biliyorlar. Kitlelerin yaygın ve kararlı bir hak alma mücadelesine giriştiği koşullarda bu işin sonunun nerelere varacağını da kestirebiliyorlar. Ve esas olarak da böyle bir gelişmeyi önleme güdüsüyle konuşuyorlar. İşçi ve emekçileri kriz, işsizlik, açlık tehditleriyle terbiye etmeye, kontrol altında tutmaya çalışıyorlar. Kendi korkularını yenmek için işçi ve emekçilere korku salıyorlar.

İşçi ve emekçiler kendi önlerine örülen korku duvarlarını aşip ileriye atıldıkları vakit sermayenin korkuları gerçek olmaya, sömürü ve zulüm düzeni temellerinden sallanmaya başlayacaktır.

Dünyayı "ısıtıp" kuraklığa mahkum ettiler...

Sellere karşı da önlem almıyor, ölümleri seyrediyorlar!

Bilim adamları küresel ısınma ve kuraklığı tartışır, Ankara başta olmak üzere pek çok kent halkı kuraklığın sıkıntılarını çoktan yaşarken, yağmurla gelen seller de can almaya devam ediyor. İstanbul'un her damla yağmurda perişan olması artık haber değeri bile taşımıyor. Medya için sadece ölümle sonuçlanan felaketler reyting konusu olduğundan, Samsun ve Van'da yağmur ve sellerle gelen ölümler haber bültenlerinde yer bulabiliyor.

Düzen savunucularına sorarsanız, selden dolayı ölümlerin yaşanmasının suçlusu, sel yatağına köy kuran, ev yapan, ya da kentlerin varoşlarında, bodrum katlarında yaşamaya mahkum edilen vatandaştır. Bu vatandaşın, kırdı yoksul köylü, kentte bir işçi-emekçi olması, yani bu konutlarda oturmaya eli mahkum oluşu onları zerre kadar ilgilendirmiyor. Ya da, tam da ilgilendirdiği için işin özünü karartacak yorumlarla çıkıyorlar karşımıza.

Çünkü gerçeklerden sözedilirse eğer, selle gelen felaket ve ölümlerin tek sorumlusu olarak, sermaye sistemi çırılçıplak ortada kalacaktır. Tıpkı depremle gelen felaket ve ölümlerde olduğu gibi... Tıpkı adını 'doğal' koydukları tüm felaketlerde olduğu gibi... Ama medya sermaye medyasıdır, sistem onların sistemidir, sermaye sistemini savunmak ve aklamak için akla hayale gelmez yalan-dolan, saptırmaca-kandırmaca da medyanın vazifesidir.

Oysa, sel felaketlerine ilişkin gerçekler döne döne sermaye düzenini işaret etmektedir. Kuraklığın küresel ısınma ile, küresel ısınmanın da dizginsiz sanayileşmeyle bağlantısı artık sır değil. Bilim adamları bir yana, kimi kapitalist devletler bile belirli sınırlamaların gerekliliğinden söz ediyor. Ancak, en başta küreyi en fazla ısıtan ABD emperyalizmi olmak üzere pek çok emperyalist

devlet bu konuda bir protokol imzalamaya bile yanaşmıyor. Yanaşmayanlar arasında, emperyalist olmadığı halde, Türk devleti de var. Bu tutum, kendisi en çok ısıtanlar arasında olmasa da, onlarla aynı fikri taşıdığı, onların felakete yolaçan eylemlerini sahiplendiği ve desteklediği anlamına geliyor. Sel felaketlerine ilişkin suçun başlangıcında bu tutum yer alıyor.

Diğer yandan, kuraklığa rağmen sellerin felaket getirmesini önlemek gene de mümkün. Ama bunun için önlem almak, yani epeyce bir kaynak ayırmak gerekiyor. Çünkü bunun için pek çok köyün taşınması, sel yatağına kurulmuş olanların, kentlerde pek çok evin tahliyesi, bodrum katlarının iskana kapatılması, kanalizasyon sisteminin ve logarların ihtiyacı karşılayacak şekilde yenilenmesi ve benzeri gerekecek. Bunları yapmak için de insanı, insan yaşamını ve ihtiyaçlarını temel alan bir siyasal sistem...

Bugünkü sistemse, içinde işçi ve emekçi kitlelerin de bulunduğu 'büyük insanlık'ı da kapsayacak biçimde, genel olarak insanı, yani toplumu değil, onun küçük bir azınlığı olan kapitalist sınıfı temel aldığı, onun ihtiyaçları çerçevesinde şekillendiği içindir ki, dünyayı önce kuraklığa ve dolayısıyla sel felaketlerine mahkum ediyor. Ardından hiçbir önlem almaya yanaşmayarak insanlığı felaketlere ve ölümlere sürüklüyor.

Tarihte kalmış soykırımlar üzerine bir kaşık suda fırtınalar koparan Türk devleti, sel felaketleriyle, depremlerle toplu kırımlar yapmaya devam ediyor, her icraatıyla işçi ve emekçinin soyunu kırıyor.

Sel felaketleriyle gelen ölümlerin sorumlusu sermaye devletidir.

Kuraklıkta ve selde ölümleri önlemek içinse

Gerici-dinci Zaman gazetesi emekçi düşmanlığında sınır tanımıyor...

Grev hakkı sermaye medyasının hedef tahtasında!

Toplu iş sözleşmelerinin (TİS) tıkanması üzerine grev kararlarının gündeme gelmesi, özellikle Hava-İş Sendikası'nın grev silahını kullanma konusunda gösterdiği kararlılık (ki Hava-İş'in hükümetle THY bürokratlarına taleplerini kabul ettirebilmesi, tam da grev silahını kullanma konusunda gösterdiği bu kararlılık sayesinde mümkün olabilmıştır), kapitalist asalaklar cephesinde ciddi rahatsızlıklara yolaçtı. Bu rahatsızlığı hezeyan içinde yansıtan sermaye medyası, bu vesileyle hem burjuvazinin borazanı, hem de işçi sınıfı ve emekçilerin azgın düşmanı olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının çatışmalarının her gün yeniden üretildiği kapitalist bir toplumda işçi sınıfının grev silahını kullanması olağanüstü bir durum sayılmaz. Ancak işçi sınıfı hareketinin yıllardır toparlanamaması kapitalistleri fazlasıyla azgınlara getirmiş, medyadaki çanak yalayıcılarıyla birlikte bu asalakları grev sözcüğünü duymaya bile tahammül edemez hale getirmiştir.

Emekçilere düşmanlıkta mutabakat!

İşçi sınıfı, sendika, grev gibi kavramları unutturmak için yıllardır özel çaba harcayan kokuşmuş düzen medyası, son günlerde bu kavramların geçtiği haber ve yorumlara sık sık yer veriyor. Bunların bir kısmı manşetlere de çıkabiliyor. Elbette bu haberlere işçi sınıfının hak arama mücadelesini topluma duyurmak için değil, tersine, bu mücadelenin en etkili silahı olan grevi kullanmaktan söz eden işçilerle üye oldukları sendikalara saldırmak amacıyla yer veriliyor. İğrenç yalanlarla bezenmiş bu haber ve yorumlara bakılırsa grev, "yıkıcı mihraklar tarafından organize edilmiş, ülke ekonomisini batıracak bir felakettir."

İşçi sınıfı ile onun en etkili mücadele aracı olan grevi hedef alan düzen medyası, bu konuda tam bir mutabakat içinde hareket etmektedir. Faklı sermaye gruplarının borazanı olan yayın organları, kimi zaman birbirleriyle çatışmakla birlikte, işçi sınıfına düşmanlık sözkonusu olduğunda aralarında bir fark kalmamaktadır. Dincisinden sağcısına, liberalinden faşistine, merkezdekenden kenardakine kadar tümü de son derece uyumlu bir koro gibi çalmaktadır. Grev silahını kullanmak isteyen işçi sınıfına karşı saldırıya geçen sözkonusu koronun baritonu, bu defa gerici-dinci medyanın "amiral gemisi" sayılan *Zaman* gazetesi olmuştur.

24 Ağustos tarihli nüshasında işçi sınıfı düşmanlığını manşete taşıyan *Zaman* gazetesi, aynı tarihte internet sitesinde de konuyla ilgili imzalı haber-yorumlara yer vermiştir. İğrenç bir emekçi düşmanlığı yayan bu haber-yorumların ikisine kısaca göz atmak, CIA himayesinde ABD'deki çiftliğinde yaşayan Fethullah Gülen tarikatının yayın organı olarak bilinen bu gazetenin niteliğini ortaya koymak için yeterlidir.

Grevi dayatan kim?

İsa Yazar imzalı yazının "Grev furyası ekonomiyi tehdit ediyor" şeklindeki başlığı bile, adı geçen şahsın kimler adına kalem oynattığı hakkında fikir veriyor. "Grev dayatmalarının aynı dönemde ortaya çıkması anlamlı bulunurken iş dünyası istikrarın bozulmasından endişeli" (açb) ifadeleriyle yazıya

giriş yapan İsa Yazar adlı kalemeşöre göre AKP hükümeti, "grev dayatmalarıyla" karşı karşıya bulunuyor.

Dinci kılıklı sermaye kalemeşörünün bir diğer "çarpıcı" iddiası ise şöyle: "*Sendikalar; deniz taşımacılığı, tekstil, şeker, petro-kimya ve telefon hizmeti sektörlerinde işletmelerin kapısına kilit vurmaya üzere*"...

"Grev dayatmaları" iddiası ile, ortada grevi gerektiren bir durum olmadığı halde, bir takım güçlerin emekçileri aldatarak greve gitmeye kışkırttığı anlatılıyor. Oysa İMF-TÜSİAD patentli reçeteleri harfiyen uygulayan gerici-dinci AKP hükümetinin pervasız saldırıları yıllardan beri devam ediyor. Bu dönemde pek çok hak gaspının gerçekleştiği, büyük burjuvazi ve diğer kapitalist asalakların kârlarının katlandığı, yine dinci basının etkili ismi Fehmi Kuru tarafından dile getirilmiştir. (Kapitalistler akıllı mı?, *Yeni Şafak, 10 Haziran '07*) Kapitalistlerin kasaları dolup taşarken, işçi sınıfının ürettiği değerlerden daha yüksek pay alması bir yana, reel ücretler, diğer bir ifadeyle satın alma gücü gerilemiştir. Demek ki, grevi dayatanlar işçiler veya sendikalar değil, sömürü ve yağmada sınır tanımayan kapitalistlerle onların talancı düzenleridir.

"Sendikalar işletmelerin kapısına kilit vuracak" iddiasına gelince... Bu dinci kılıklı sermaye kalemeşörüne yakışacak cinsten iğrenç bir uydurma olabilir ancak. Yukarıda adı geçen makalede, AKP hükümetine karşı tavır aldıkları gerekçesiyle kapitalistleri akılsızlıkla suçlayan Fehmi Kuru şöyle diyor: "*Bir yandan servetlerine servet katmaya yarayan 4,5 yıllık bir iktidar, bir yandan kasaları kârları almayacak kadar şişen kapitalistlerin kendilerine bu imkânı sağlayan iktidarın sonunu getirmek üzere başlatılan sürece verdikleri güçlü destek...*"

Bu sözler, kapılarına kilit vurmaya bir yana, AKP hükümeti döneminde, yoğunlaşan sömürü sayesinde kârları fazlasıyla şişen işletmeler gerçeği ile karşı karşıya olduğumuzun itirafıdır.

Gazeteci mi, asalak kapitalistlerin sözcüsü mü?

İsa Yazar adlı "gazeteci", olası grevlerin ne tür "felaketler" yaratacağını ispatlamak için "sağlam dayanak"lar da bulmuş kendisine! Sırasıyla; Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Tuğrul Kutadgobilik, kimlikleri meçhul ekonomi uzmanları, İhracatçılar Meclisi Başkanı Oğuz Satıcı, Seyahat Acenteleri Birliği Başkanı Başaran Ulusoy, İstanbul Tekstil ve Hammaddeleri İhracatçıları Birliği Başkanı İsmail Güllü, TİSK Başkanı, Ankara Giyim Sanayicileri Derneği Başkanı Canip Karakuş.

Görevli kalemeşör, iğrenç iddia ve yalanlarını sıraladıktan sonra, yukarıda adı geçen sermaye örgütü temsilcilerinin açıklamalarını kanıt gösteriyor. Ancak greve çıkmak isteyen işçilerin veya grev kararı alan sendikaların görüşlerine tek kelime olsun değinmiyor.

Zaman gazetesinde ve internet sitesinde konuyla ilgili aynı tarihli bir başka yazı ise İbrahim Öztürk imzasıyla yayımlandı. İlkini tamamlayan sözkonusu yazı, "Sendikalar ekonominin altına 'grev' döşüyor" gibi dikkat çekici bir başlık taşıyor.

Yazısına, "THY, Tekstil ve Türkiye Bilimler Akademisi (TÜBİTAK). Grev dalgasının tehdit ettiği üç sektöre bir bakalım" diye başlayan ve akademisyen olduğunu ifade eden bu "görevli yazar", sermaye uşağı/işçi-emekçi düşmanı kimliğini tüm açıklığı ile ortaya seriyor.

Övgülere boğduğu THY ve TÜBİTAK yöneticileriyle kişisel olarak tanıştığını söyleyen görevli yazar, tekstil sektörünün son yıllarda markalaşarak elde ettiği başarıya vurgu yapıyor.

THY'nin de "parlayan bir yıldız" olduğunu söyleyen kalemeşöre göre grev, bu yıldızı kuşa çevirecek. Dahası var... Turizm ve ihracat da büyük bir darbe yiyecek. "Şahlanan TÜBİTAK" da "sendikaların pençesinde" kıvrılıyor, dolayısıyla bir an önce kurtarılmalıdır. Tekstil sektörüne gelince... "Zoru başarmak üzereyken, karşıdan ezip geçecek bir sendika katarı kara dumanlar çıkartarak geliyor..."

Gerici-dinci AKP hükümeti ile kapitalistleri savunurken daha saldırgan bir dil tercih eden görevli yazar, tekstilin "emek yoğun bir sektör" olduğunu, hatta son yıllarda tekstil emekçilerinin reel alım güçlerinin gerilediğini kabul ediyor. Ancak, çok ürettikleri halde reel alım güçleri gerileyen emekçilerin öyle hak arama mücadelesi, grev gibi şeyler düşünmeye hakları yoktur, ne de olsa "*sokaklar bu maaşlara takla atarak çalışacak işçilerle dolu*"!

"Önümüzdeki dönem bu sendika lafına iyice hazır olun. İstikrarsızlık pimi, belli ki oligarşinin bu feodal adacıklarından çekilecek" diyerek sendikalara saldıran İbrahim Öztürk, emekçilere hakaret etmekten de geri durmuyor: "*Demokrasi uymaz. Bas parayı, koy altına Jaguar'ı, satın al emekçiyi. Üstelik 'elma dersem çık' türü bindirilmiş kıtalar pusuda bekliyor, fena mı? 'Cumhuriyet mitingleri tutmadı, sendika verelim' hesabı*" sözleriyle çarpıtmanın doruklarına tırmanan bu sözde yazar, işçi sınıfının hak arama mücadelesinde grev silahını kullanmasını, egemenler arası iktidar çatışmasının bir tarafına yamamaya çalışıyor. Belli ki, bu demagoji tutarsa, dinsel gericiğin etkisindeki emekçileri sermayenin kuyruğuna takabileceğini sanıyor bu emekçi düşmanı görevli.

İşçi sınıfı sermaye ve yardakçılardan hesap sormalıdır!

İşçi sınıfına, sendikalara ve grev silahına sermaye cephesinden yöneltilen saldırılar son derece anlamlıdır. Zira, grev silahının paslanmaya bırakıldığı, işçi sınıfı bu en etkili mücadele aracından yoksun kaldığı dönemlerde sömürü ve yağma çarkını döndürmek kolay olmaktadır.

İşçi sınıfının grev silahını temizlemeye başlamasının bile asalaklar cephesinde bu kadar yankı uyandırması rastlantı değildir. Zira sermaye ve her türden yardakçısı, işçi sınıfının bu silahı iyi nişan alarak ateşlediği yerde sömürü ve yağma çarkını "istikrarlı" bir şekilde döndürmenin mümkün olmadığını biliyorlar.

Gün, asalak kapitalistlerin bu korkularını kaba çevirme günüdür. Grev sürecine giren işletmelerde çalışanlar başta olmak üzere işçi sınıfı, bu kadim ve etkili silahına sarılmak durumundadır. Bu silaha sarılmak, hem sermaye sınıfından hem de arsız yardakçılardan hesap sormak için şarttır.

Liberal sol için bir pusula ya da islami demokratik faşizmin işçi sınıfı ile imtihanı / II

Yüksel Akkaya

Halk arasında sıkça kullanılan bir “veciz” söz vardır “Körün istediği bir göz, Allah’ın verdiği iki göz!”. “İslami demokratik faşizm” diye uydurduğumuz kavramın içini doldurmak için, yazımızın üzerinden kısa bir süre geçtikten sonra, bu kesimin en iyi temsilcisi olan *Zaman* gazetesi bize “yardım” elini uzattı. Kendilerine teşekkür borcumuz var: Teşekkür ederiz. Bir de sağ olsun liberallerin yere göğe koyamadığı, “İslami demokratik faşistlerin” büyük hikmet atfettikleri, liberallerin has gazetesi *Radikal*’in “sosyalist parti lideri gibi konuştu” dediği Bakanlar Kurulu başkanı R.T. Erdoğan’ın Hizmet-İş’in 10. Genel Kurul’daki konuşmasına teşekkür borcumuz var (Bir sonraki yazıda R.T. Erdoğan’a photoshop ile Che t-shirt’ü giydirip, onu “sosyalist parti lideri gibi konuştu” gibi olumlayan *Radikal* gazetesi üzerinden liberallerin bu süreçteki yerini tartışacağız). Bu iki olgu üzerinden İslami demokratik faşizmin emekçilere, işçi sınıfına bakışını görmek, sermaye cephesi ile ne kadar içiçe olduğunu, dolayısı ile faşizm kokan ilişkilerini göstermek mümkün. Önce bir hatırlatma.

Geçen hafta yazımızı şöyle bitirmiştik: “*Liberal, islamcı demokrasinin nalıncı keseri olarak kendisine demokrasi, mağduriyet adına yarattığı ‘fırtına’ ne yazık ki THY grev oylamasında çökmüş, emek ile sermaye arasındaki mücadele saflarını çok net göstermiştir. Hayali darbelerden büyük teori üretenler emek cephesine yapılan büyük darbeyi görmezlikten gelmişlerdir. Körlüklerinden mi? Hayır, ruhlarına sızmış olan sermaye cephesi savunuculuğu ve bunun doğal uzantısı olan faşist eğilimlerden dolayı görmemişlerdir. Bu olgu bize bir başka şey gösteriyor, faşizmin temsili artık MHP’de değil, onun daha aşkın çocuğu olan İslami demokratlar ve liberal demokratlarda cismanileşmektedir. Sınıf mücadelesi açısından baktığımızda THY grevi bize bir de bu açıdan dersler vermektedir. İyi okumak ve anlamak için THY grev oylaması ve tutumları iyi tasnif edip bakmakta yarar var.”*

24 Ağustos 2007 tarihli *Zaman* gazetesinin manşet haberi ile bize İslamcılar’ın gerçek yüzünü gösteriyor. Bir ülkenin demokrasiye ne kadar saygı gösterdiği, yasal düzenlemeler ile verilen haklar kadar, verilen haklara verilen saygı ile değerlendirilmelidir. Bu nedenle çalışma yaşamının demokratikleştirilmesine yasalar kadar, medya gibi bazı farklı aktörler de katkıda bulunmak zorundadır. Ancak, kapitalist bir toplumda bu mümkün olmaz. Zira, medya da sınıflı bir toplumun parçası olarak bir sınıftan yana olmak zorundadır. Bugün haberleri ve yorumları ile medyaya bakıldığında, sınıflı toplumun tüm özelliklerini görmek mümkündür. Biz sadece emekçilerin uluslararası sözleşmeler ile, yasal düzenlemeler ile tanınmış olan bazı kısıtlı haklarına karşı medyanın tutumunu ortaya koyarak sınıfsal çıkarlar karşısındaki yerlerini göstermeye çalışacağız. Yoksuldan, haktan, hukuktan, zalimden sözedene İslami basının bu zorlu sınavda ne kadar faşizan bir özellik taşıdığını ortaya koyacağız. Şimdi *Zaman* gazetesi üzerinden buna başlayabiliriz.

Önce haber: “*Türk Hava Yolları’yla gündeme gelen grev tartışmaları bir anda bütün sektörleri sıçradı. Sendikalar; deniz taşımacılığı, tekstil, şeker, petro-kimya ve telefon hizmeti sektörlerinde işletmelerin kapısına kilit vurmaya üzere (...) Türkiye*

[HABER YORUM] Sendikalar ekonominin altına 'grev' düşüyor

Türkiye ekonomisi zor bir dönüşümden geçiyor. Küresel sarsıntı ne olacak, belirsiz. Bazı sektörler ayakta kalmaya, bazıları marka olmaya, bazıları da sektirdiği devirleri geri getirmeye çalışırken, sendikalar adeta ekonominin altına grev düşüyor.

Şimdi de memurlar ile çetin bir görüşme başlıyor. Önümüzdeki dönem bu sendika lafına iyice hazır olun. İstikrarsızlık pimi, belli ki oligarşinin bu feodal adacıklarından çekilecek. Nedenini merak edenler, kısa yoldan *Radikal* Gazetesi’nden Neşe Düzel’in bu konudaki enfes röportajlarını internetten bulup okusunlar.

'Jaguar Şemsi' lafını hatırladınız değil mi? Sıkı durun, sendikalar AB standardında yasal düzenlemeleri, demokratik yapılanmayı şiddetle reddediyor. Çünkü oligarşi buralarda toplumu bloke etmek üzere çoktan örgütlenmiş. Demokrasi uymaz. Bas parayı, koy altına Jaguar'ı, satın al emekçiyi. Üstelik 'elma dersem çık' türü bindirilmiş kıtalar pusuda bekliyor, fena mı? 'Cumhuriyet mitingleri tutmadı, sendika verelim' hesabı.

için hayati öneme sahip birçok sektörde aynı anda grev kararı alınmasının çeşitli şüpheleri de beraberinde getirdiğine dikkat çekilirken, grev kartının 'istikrarsızlık pimi' olarak mı kullanılmak istendiği sorusu akla geliyor. Bu durumun, toplumsal muhalefet oluşturulup hem hükümet hem de iş dünyasının sıkıştırılmak istendiği görüntüsü verdiğini söyleyen uzmanlar, grev uygulamalarının Türk ekonomisi için en az 5 milyar dolarlık kayıp anlamına geleceğinin altını çiziyor.”

Sanırım işveren ve “uzman” destekli uzunca haberden bu kısa alıntı meramımızı dile getirmek için yeterlidir. Ancak, bu haber *Zaman* gazetesi için yeterli olmamış ki, bir de “haber-yorum” yapma gereği duymuşlar: “*Cumhuriyet mitingi tutmadı, sendika verelim*”. İ. Öztürk imzasını taşıyan bu haber-yorum oldukça anlamlı: “*Türkiye ekonomisi zor bir dönüşümden geçiyor. Küresel sarsıntı ne olacak, belirsiz. Bazı sektörler ayakta kalmaya, bazıları marka olmaya, bazıları da sektirdiği devirleri geri getirmeye çalışırken, sendikalar adeta ekonominin altına grev düşüyor. (...) Şimdi de memurlar ile çetin bir görüşme başlıyor. Önümüzdeki dönem bu sendika lafına iyice hazır olun. İstikrarsızlık pimi, belli ki oligarşinin bu feodal adacıklarından çekilecek*”. Buram buram faşizm kokan, açıkça sendika, emek düşmanlığı yapıp, sermayeden yana tavrını koyan İslamcı demokrat/faşist İ. Öztürk hızını alamıyor, şu uyarıyı da yapma gereği duyuyor: “*Hükümete sesleniyorum; merkeze yerleşmek çoğu kez statükonun parçası haline gelmektir. ‘Uzlaşma odalarının’ kurulduğu yer yani. Büyüme, merkeze gelene kadar devam eder. İktidar, mağlubiyetin başladığı yerdir. Reform, denetim, şeffaflık ve sivil anayasadan vazgeçmek, ertelemek mi, asla!*”

İ. Öztürk, sermayenin bir türlü sınır koyamadığı “büyüme” sağlanıncaya kadar emek cephesi ile uzlaşımamasını istiyor. Mağlup olmamak için iktidarın “demir yumruğunun” sendikaların tepesinde, yani emekçilerin tepesinde patlatılmasını istiyor. Evet, çalışma yaşamının demokrasinin önemli ölçütü olarak kabul edilmesi halinde, *Zaman* gazetesi ve felsefesinin ve yorumcusu İ. Öztürk gibilerinin de ne kadar demokrat olduğu, çalışma hakkının en temel bir parçası olan grev hakkına karşı ne kadar tahammülsüz oldukları, faşist çözümler önerdikleri görülmektedir.

Peki, bu cenahın iktidardaki icracısı, *Radikal*’in sosyalist lider gibi konuşan Bakanlar Kurulu başkanı R. T. Erdoğan ne diyor? Bir de ona bakalım. Ancak, tarihe kayıt düşmek babından bu liberal gazetenin haberinden uzun bir alıntı yapmak gerekiyor:

“*Erdoğan, katıldığı Hizmet-İş Sendikası Genel Kurulu’nda, propaganda ve örgütlenme çalışmalarını ‘emek ekseni’ üzerine kuran sosyalistlerden rol çaldı. ‘Sendikal hareketin önündeki tüm engelleri aşmak, emek hareketini hak ettiği konuma ulaştırmak boynumuzun borcudur’ diyen Erdoğan işçi temsilcilerinin önünde özetle şunları söyledi: ‘Sendika ve grev ‘öcü’ gibi görüldü: Çalışma hayatımız, uzun yıllar, tıpkı siyasi hayatımız gibi ayrışma temalarına sahne olmuş. Geçmişte sendika, emek, örgüt, eylem, grev gibi hukuki kavramlar toplumun geniş bir kesimi tarafından adeta bir ‘öcü’ gibi görülmüş, yaşanan acı tecrübelerin de etkisiyle, emek hareketi hak ettiği noktaya bir türlü ulaşamamıştır.*

Emekçileri hiçe sayanlar var: Bunda geçmiş iktidarların da büyük payı olduğunu biliyorsunuz. Emek hareketine, işçi hakkına sahip çıkıyormuş gibi yapan, ancak birkaç yasal düzenlemeyle işi geçiştiren, sonrasında da bunun rantını on yıllarca kullanan iktidarları sizler de, bizler de gayet iyi biliyoruz. Sadece büyük patronları ya da küresel aktörleri muhatap alan, işçi haklarına tenezzül etmeyen iktidarların bu ülkeye kaybettirdiği yılları da gayet iyi biliyoruz. **Kalkınmada en büyük pay işçilerin:** Emek hareketi, bize göre Türkiye’nin kalkınma hareketidir. Bugün üretimde, kalkınmada aldığımız mesafeyle övünüyorsak, yarınki Türkiye’ye umut ve güvenle bakıyorsak, bu başarıdaki en büyük pay sizlere, işçilerimize aittir. Sendikal hareketin önündeki tüm engelleri toplumun önündeki diğer tüm engeller gibi aşmak, emek hareketini hak ettiği konuma ulaştırmak bizim boynumuzun borcudur. **Daha çok kazanmalısınız:** Ben Başbakan olarak, 70 milyonun hesabını omuzunda hisseden bir insan olarak sizlerin mutlaka daha çok kazanmanızı istiyorum ama ikimiz de gerçekçi olmak zorundayız. Bu kardeşiniz, tüm işçi kardeşlerimin, vatandaşlarımın aynı zamanda emanetçisi durumunda. **Eylem demokratik bir haktır:** Sorun çözülemiyorsa elbette eylem en demokratik haktır. Fakat daha müzakereyi açmadan masayı terk

etmek veya Türkiye'nin imkânlarını göz ardı edip olmayacakları istemek tribünlere oynamak olur.” Ne kadar güzel değil mi?

R. T. Erdoğan, *Zaman* gazetesinin haberinden bir gün sonra 25 Ağustos'ta söylüyor bunları. Muhtemelen salonda oturanların büyük çoğunluğu da bir gün önce *Zaman* Gazetesi'nin bu haberini okumuştur. Bu durumda kafaları karışmış olabilir mi? *Zaman*, çalışma yaşamının en önemli düzenlemesi olan grev hakkını ekonomiye tehdit olarak algılamak, aynı alemin iktidardaki icracısı “*Geçmişte sendika, emek, örgüt, eylem, grev gibi hukuki kavramlar toplumun geniş bir kesimi tarafından adeta bir 'öcü' gibi görülmüş*” diyor!.. Ve, bizim de kafamızı karıştırıyor.

R. T. Erdoğan'a inanmak gerekir mi? İcraatına bakmak lazım. Hani kişi başı milli gelir 5 bin dolar olmuştu ya, hani ihracat artmıştı ya, hani ekonomi büyümüşü ya, hani verimlilik artmıştı ya... Peki bu süreçte işçilerin, kır ve kent yoksullarının durumu düzelmiş miydi? İşsizlik azalmış mıydı? Avrupa Birliği deyip deyip de onaylanan sözleşmelerdeki emekçiler lehine tüm düzenlemelere çekince konmadan “evet” denmiş miydi?

“Hayır” mı dediniz? O zaman bir sorun var. Zira, tüm gelişmeler sermaye cephesinin lehine olmuştur. Çünkü, İslami faşizm ve yönetimi emeğin sömürsünü artırmıştır. Şimdi emekçiler, kır ve kent yoksulları daha yoksuldur, daha borçludur. Büyümeden, artan ihracat ve verimlilikten kendilerine düşen payı alamamışlardır. İslami faşizmin iktidarda olduğu dönem en az grevin yaşandığı dönemdir; işyerlerinde grev dışı en sert çatışmaların bölük pörçük yaşandığı yerlerdir; az sayıdaki grevin, direnişin en uzun yaşandığı dönemdir.

Bütün bu veriler, R. T. Erdoğan'ın Hizmet-İş'in 10. Genel Kurul'unda emekçilerin hak ve hukuku açısından söylediklerinin tek kelimesine inanmayarak söylediğini göstermektedir. Nasıl mı? *Radikal*'in haberindeki son paragrafı hatırlamakta yarar var: “**Sorun çözülemiyorsa elbette eylem en demokratik haktır. Fakat daha müzakereyi açmadan masayı terketmek veya Türkiye'nin imkânlarını gözardı edip olmayacakları istemek tribünlere oynamak olur**”. Evet, bu kadar basit! Demokrat, emekçiden yana bir söylem tutturana R. T. Erdoğan, KESK'in eyleme başvurmasından çok rahatsız olmuştur. Böylece, bize demokrasinin sınırını çizmiştir: Ben izin verdikçe, ben uygun gördükçe! İşte bu da İslami faşizmin ta kendisidir.

Haa, bir de yeni hükümetin bakanların hiç kimsenin bilmemesi garip değil mi? İnsan bir arkadaşlarına danışmaz mı, bir uzlaşma turu atmaz mı? Öyle, “ben şunu bakan tayin ettim” demek ne kadar demokratik olabilir ki? Peki, son güne kadar neden Cumhurbaşkanı'na demokrat AKP'den kimse adaylığını koyamadı? Kimden korktu? Neden, aday demokrat R. T. Erdoğan son anda tayin edip, oylattırdı. Peki, tayin edilen Cumhurbaşkanı aday A. Gül'ün KESK ile yapılan görüşmenin ardından yapılan basın toplantısında KESK Başkanı İ. H. Tombul'un konuşması sırasında yüzüne yansıyan müstehzi gülümse ne anlama gelir? Bütün bunların demokrasi ile ilgisi olmasa gerek. İlgisi olan tek şey İslami faşizm ve otoriter yönetimidir.

Evet, haftaya da liberallerin demokrasi ve İslami faşizm ile olan sınavını yine çalışma yaşamı üzerinden tartışarak bu tefrikaya son vereceğiz.

Musa Çam grev hakkına kimin çıkarları üzerinden bakıyor?

Sınıf mücadelesinin araçlarıyla ilgili tüm yazılı eserlerde grev konusu önemli bir yer tutar. Grevler genellikle sınıf mücadelesinin önemli araçlarından biri olarak tanımlanır. Türkiye'de grev hakkı son derece kısıtlıdır. Örneğin siyasal amaçlı grev ya da genel grev yasalara göre suçtur. Buna rağmen halen yürürlükte olan ve bu hakkın kullanımını son derece zorlaştıran hükümlerle dolu olan 2822 sayılı yasada dahi grev “işçilerin iktisadi ve sosyal durumlarıyla çalışma şartlarını korumak veya düzeltmek amacıyla” kullandıkları bir mücadele aracı olarak tarif edilir. Tarihsel pratik de bunun böyle olduğunu, işçi sınıfının farklı alanlardaki taleplerini sermayeye kabul ettirebilmek için pek çok kez bu mücadele aracına başvurduğunu, sınıflar mücadelesinin önemli köşe taşlarının birçoğunun grevlerle anıldığını gösterir.

Fakat son günlerde grevin ne olduğu, ne işe yaradığı konusunda farklı ve orijinal fikirler ortalığı sarmış bulunuyor. Yaygın grev ilanlarının gündeme gelmesiyle birlikte sermaye sınıfı harekete geçti ve özellikle de grev hakkına karşı topyekün bir saldırı başlattı. Sermaye cephesinin sözcüleri grev süreci içinde olan işçilere her türlü sıfatı yakıştırmakla kalmadılar, grevi de hem işyerine hem de bizzat greve çıkan işçiye zarar veren “modası geçmiş” bir mücadele aracı ilan ettiler. Bunu yapan sermaye sözcülerinden biri, artık böyle “tahrip edici” grevler yapmadıkları, “demode” mücadele yöntemlerinden uzak durdukları için DİSK yöneticilerinden övgüyle söz etti. Böylelikle, DİSK yönetiminin mücadele yöntemleri konusunda modayı dikkatlice takip ettiğini ve bu sayede sermayenin takdirlerini kazandığını bir kez daha anımsatmış oldu.

Bu sermaye uşağının boş konuşmadığını birkaç gün sonra DİSK Genel Sekreteri Musa Çam da ispatladı. Bianet muhabirlerinin grev hakkına dönük saldırılarla ilgili sorularını yanıtlarken dile getirdiği görüşlerin bazıları, Musa Çam'ın ve temsil ettiği DİSK yönetiminin kafa karışıklığını gözler önüne koymaktaydı.

Musa Çam “*Grev (...) daha iyi bir toplu sözleşmeye ve daha iyi sosyal haklara ulaşmak için araçtır ve durumun iyileştirilmesi için bu aracın kullanılması kaçınılmazdır*” diyor. Fakat sermaye cephesinin “*grevler ekonomiyi sarsar, krizi tetikler*” yaygarasının etkisinde kalmış olmalı ki, bir taraftan bunu derken, bir taraftan da grevlerin ekonomiye zarar

vermeyeceğini, hatta ekonomi için çok yararlı bir şey olduğunu ispat etmeye çalışıyor. Grevlerin ülke ekonomisine zararı olmayacağını anlatmaya çalışan Çam, “*Ücretlerin bastırılması ekonomik anlamda tehlikeli, eğer emekçiler ve memurlar insanca yaşayacakları bir gelire sahip olmazlarsa iç tüketim donma noktasına gelebilir, grevden sonra yaşamlarını iyi bir şekilde idame ettirecekleri bir ücrete ve sosyal haklara sahip olurlarsa bu iç tüketimi de canlandıracaktır, grevlerin sonucu olumlu olacaktır*” diye konuşuyor.

Neymiş “*emekçiler ve memurlar insanca yaşayacakları bir gelire sahip olmazlarsa iç tüketim donma noktasına gelebilir*”miş. Neymiş (emekçiler) “*grevden sonra yaşamlarını iyi bir şekilde idame ettirecekleri bir ücrete ve sosyal haklara sahip olurlarsa bu iç tüketimi de canlandırarak*”mış.

Bir sendikacı düşünün ki, düşük ücretlere açıklık ve sefaletten dolayı değil “iç tüketimin donması” tehlikesi ortaya çıktığı için karşı çıkıyor. Bir sendikacı düşünün ki, şayet ücretler yükselecek olursa, buna emekçilerin yaşam koşulları düzeldiği için değil “iç tüketim” canlanacağı için sevinecek. Bir sendikacı düşünün ki, onun derdi işçinin ve emekçinin açlığı tokluğu değil, sermaye sınıfına özgü dertler olan “tüketim daralması” ya da tüketim canlanması!

İster istemez insanın aklı karışıyor. Eğer Musa Çam'ın dedikleri doğruysa, yani grevler ekonomi için bu kadar yararlıysa, donmaları önlüyor, tıkanmaları açıyorsa, sermaye niye korkuyor? Niye grevlerin hayata geçmemesi için canını dişine takıyor, her türlü yol ve yöntemi kullanıp engel olmaya çalışıyor? Bırakalım engel olmayı, sermayenin düzenli aralıklarla grev yaptırması gerekmez mi?

İnsanın ister istemez aklı karışıyor. Eğer Musa Çam'ın dedikleri doğruysa, grevler sermayenin bu kadar işine yarıyorsa, işçi ve emekçilere üç kuruş kazandırırken kapitalist ekonominin en onulmaz dertlerine deva oluyorsa, işçi sınıfı neden hala bu aracı kullanmakta ısrar ediyor? İşçi sınıfı sabredip 5-10 yıl hiç grev yapmasa kapitalist ekonomi zaten donacak, tıkanacak, yere serilecek.

Grev hakkına sermayenin diliyle konuşarak sahip çıkılamaz. Musa Çam'ın yaptığı budur. Musa Çam'ın sözleri DİSK yönetiminin yaşanan süreçlere işçi sınıfının değil de sermayenin çıkarları üzerinden baktığını yeniden hatırlatmaktadır.

Hava-İş: “Onurumuzla mücadele ettik, kazandık!”

Hava-İş Sendikası ile THY A.O 21. Dönem, THY Teknik A.Ş. 1. Dönem toplu iş sözleşmesinde yaşanan anlaşmazlık, 27 Ağustos tarihinde tarafların anlaşması ile sonuçlandı.

Hava-İş Sendikası imzalanan toplu iş sözleşmesi ile ilgili bilgi vermek amacıyla 28 Ağustos günü saat 11.00'de Hava-İş Genel Merkezi'nde konuyla ilgili açıklama yaptı. Açıklamayı Genel Başkan Atılay Ayçin okudu. Açıklamada, tüm Türkiye'de sendika diye bir kurum olduğunu, grev diye anayasal bir hak olduğunu yıllar sonra herkesin durup düşünceği biçimde ortaya koyduklarını, aynı zamanda sabırla mücadele ederken uzlaşma zeminini hiç kaybetmediklerini, maceraya atılmadan saldırı altındayken bile başarı kazanabileceğini gösterdiklerini ifade etti.

Sözleşmede, “kısmi süreli çalışanlar haftalık çalışma süresi 30 saati ve bir takvim yılında 6 ayı geçmemek koşuluyla ve toplam personelin %5'ini aşmayacak şekilde istihdam edilecek, bu şekilde iki dönem çalışan kısmi süreli çalışanların iş sözleşmeleri belirsiz süreliye dönüşecektir” şeklinde düzenleme yapıldığı belirtildi.

Sözleşmede, ücret gibi artışlar dışında yemek, evlenme,

sosyal, kreş, ölüm yardımı ile yolluk adı altındaki sosyal haklarda önceki sözleşmede olmayan ek kazanım sağlayan düzenlemeler ile oranlarda büyük artış yapıldığı vurgulandı.

Önceki TİS'lerde olmayan “yemek verilmediği zaman, yemek ihale bedelinin KDV'siz kısmının 2.5 katı tutarında her çalışılan gün için bedel ödenmesi” şeklinde düzenleme yapıldığı ifade edildi.

57 YTL olan evlenme yardımı 400 YTL'ye, 61 YTL olan sosyal yardımın 1. yıl 120 YTL/Ay, 2. yıl 130 YTL/Ay olacağı, kreş yardımının 450 YTL/Ay olarak belirlendiği, 57 YTL olan emzirme yardımının 250 YTL'ye çıkarıldığı, 143 YTL olan ölüm yardımının 500 YTL'ye yükseltildiği dile getirildi.

İmzalanan sözleşmede, disiplin cezalarından uyarma ve kınama cezasının personelin terfisini etkilemeyeceği, kadro pozisyonunda çalıştırma maddesinde iş tanımları değişikliğinde sendikanın görüşünün alınacağı ve “personelin yönetmeliklerle belirlenmiş özlük haklarında aleyhte düzenleme yapılmaması esastır” şeklinde düzenleme yapıldığı ifade edildi.

Toplu görüşme oyununda sona gelindi...

Mücadele fiili-meşru hatta devam etmeli!

Bu yıl 6. 'sı gerçekleşen görüşmelerde hükümet kamu emekçilerine yine sefalet zammı dayattı. Kamu emekçilerinin fiili-meşru mücadelesini geriletmenin bir aracı olarak devlet tarafından kurulan kontra sendika Kamu-Sen ile sermayenin sözcüsü Gül'ü kırmızı halılarla karşılayan işbirlikçi Memur-Sen'in katıldığı görüşme oyunu hükümetin saldırılarını meşrulaştıran bir zeminde yürütüldü. 6. oturumda hükümetin gelecek yıl için öngördüğü yüzde 2+2'lik sefalet ücretini her iki sendika da hoşgörü ile karşıladı. Memur-Sen "son sözü hükümet söyler" derken Kamu-Sen "masadaki görüşmeleri herhangi bir biçimde etkilemek" istemediklerini ancak "mutabakat zaptı imzalamayı" arzuladıklarını ifade etti.

Özetle her ikisi de misyonlarına uygun davrandılar. Dahası her iki konfederasyonun Genel Başkanı da ücretler, denge tazminatları, yan ödemeler gibi konularda yaşanan sorunların "Kamu Personel Rejimi yürürlüğe girdiğinde ortadan kalkacağını" ifade ederek, devletin işgüvencesini gaspeden, esnek çalışmayı dayatan, performansla göre ücretlendirmeyi öngören saldırısına bugünden sundukları onayı dile getirdiler. Böylece devletin elini büyük oranda

rahatlattılar.

KESK ise bu yıl toplu görüşme masasına oturmadı. Geçen yılki masadan kalkma gerekçelerinin geçerli olduğunu ifade ederek, masaya oturmak için hükümetin grevli-TİS'li sendika hakkını tanımasını koşul olarak öne sürdü. Bu yıl da masayı terkederek sokakları ve alanları dolduracağını ilan etti. 6 yıldır süren ve herbiri bir öncekini tekrar eden toplu görüşme aldatmacasının 5. yılında nihayet bunun bir oyun olduğunu anlayan KESK'in bu tutumu herşeye rağmen olumludur. Ancak bu oyunu bozmak için tek başına masadan çekilme tutumu yetmemektedir. Zira kamu emekçilerinin hak ve taleplerini masaya sıkıştırılan, mücadelesini yasal zemine hapseden anlayış değişmediği sürece sonucun da değişmeyeceği açıktır. Anlaşılması, dönülmesi ve ders çıkarılması gereken yanlış budur.

KESK olumlu bir tutum almıştır ancak buna uygun bir pratik sergilemekten, mücadeleyi alanlarda ve işyerlerinde örgütlemekten uzak kalmaya devam etmiştir. KESK yetkiyi kaybedince masadan kalkmıştır ama akli masada kalmıştır. Yüzünü alanlara ve işyerlerine döndüğünü iddia eden KESK'in son bir

yıllık pratiği bunu göstermektedir. Sürecin başında "Toplu görüşmelere katılmıyoruz! Onları bir kez daha masalarıyla başbaşa bırakıyor, yüzümüzü işyerlerine ve sokaklara çeviriyoruz!" diyen KESK, 5 yıldır bu masalın bir aktörü olduğunu unutmuştur.

Oysa özünde sorun masada oturmakta ya da masadan kalkmakta değildir. Asıl sorun militan bir mücadele programını rehber edinmemekte ve hak alıcı bir mücadeleyi pratikte örgütleyecek araç, yol, yöntem ve mekanizmaları yaratmamaktadır. Masada kalmak ya da masadan kalkmak buna bağlı olarak taktik bir sorundur. Dişe diş bir hak alma mücadelesi örgütlendiği, işyerleri eylem alanlarına çevrildiği, alanlar kuşatıldığı koşullarda KESK'in masada oturup oturmadığının bir önemi de kalmayacaktır.

Devlete geri adım attırarak tek güç kamu emekçilerinin militan mücadelesinden başkası değildir. Bu güç harekete geçirilemediği sürece kaybeden kesim emekçiler olmaya devam edecektir. Yapılması gereken, bir an önce bu yanlıştan dönmek, geçmişin özeleştirisini yapmak ve yeniden fiili-meşru mücadele hattını yükseltmektir.

Bir yandan "yüzümüzü işyerlerine ve sokaklara çeviriyoruz" derken diğer yandan yönetici kademeleriyle sınırlı eylem programı çıkarmak tutarsızlıktır. Bir yandan "haklar masa başında oturarak değil, sokak başlarında mücadele ederek kazanılır" derken diğer yandan öncesi olmayan ve sonrası devam etmeyen eylem takvimi oluşturmak ve kamu emekçilerinin mücadelesini üç günlük yürüyüş programına sıkıştırmak samimiyetsizliktir. Bir yandan "grev hakkının önünde yasal bir engel yok" derken diğer yandan hükümetten grev hakkını bahşetmesini beklemek ciddiyetsizliktir. Bir yandan Kamu-Sen ve Memur-Sen'i devlet güdümlü sendika ilan ederken diğer yandan onlara masadan kalkma ve "grev" çağrısı yapmak çelişkidir.

Açıktır ki, kontra ve işbirlikçi sendikalar devletin kendilerine biçtiği misyonla hareket etmektedirler. Eğer bu kirli işbirliği bozulmak isteniyorsa, "grev" çağrısını tabana yapmak ve tabandan örgütlemek gerekmektedir. Kamu-Sen ve Memur-Sen'in üyelerini etkileyecek ve harekete geçirecek, onların masadan kalkmasını ve emekçilerin mücadelesinin önünde sürüklenmesini sağlayacak basınç ancak bu şekilde yaratılabilir.

Zira militanlık boş söylemlerle yaratılmamaktadır. Fiili-meşru mücadele geleneği geçmişi yad etmekle canlanmamaktadır. Grev temennilerle örgütlenmemektedir. Tüm bunların hayat bulması için KESK'in bir an önce işyerlerine ve kamu emekçilerine gitmesi, kamu emekçilerinin güncel ve somut taleplerini her türlü araç ve yöntemle adım adım örgütlemesi gerekmektedir. Grev hakkı ise grev yapılarak kazanılmalıdır. Bunun için de "grev"ün propagandif söylemden çıkarılması ve somut olarak örgütlenmesi için harekete geçilmesi gerekmektedir.

Tüm bunları kamu emekçileri hareketini yoran ve güçten düşüren reformist anlayışların yapması mümkün değildir. Zira kamu emekçilerinin fiili-meşru mücadelesini 4688 sayılı yasaya hapseden, iktidar hedefi olmayan, uzlaşmacılığı ve "birarada yaşamı" temel ilke edinen reformistlerin iddia ve iradesi bu gücü gösteremez. İşyerindeki emekçiye güven ve güç verecek, yeniden ayağa kalkmasını sağlayacak güç devrimci kamu emekçilerinin irade ve çabası olacaktır. Yeter ki devrimci özne kendine gelsin ve hareketin önderliğine soyunsun. Bugünün en temel eksikliği ve yakıcı ihtiyacı budur.

Kamu emekçileri sermaye devletin oyununa gelmemelidir!..

Grev hakkı grev yaparak kazanılır!

Devletle kamu çalışanları arasındaki görüşmeler sürerken, devlet temsilcisinin "grev ve TİS hakkı" vermeyi düşündükleri gündeme taşındı. Çalışanla ilişkisini efendi-hizmetkar "görgüsü" çerçevesinde tutmaya özen gösteren sermaye devletin, böyle bir konuyu kendiliğinden gündeme getirme ihtimali düşük. Ama öte yandan, grev ve TİS gibi, her emekçi için temel, vazgeçilmez ve 150 yıllık kazanılmış hak kapsamındaki "demokratik" haklar umrunda olmayan, masadaki devlet güdümlü sendikaların konuyu gündeme getirmesi ise nerdeyse imkansız.

Fakat, sendika hakkını söke söke almış olan kamu hareketinin başlıca sloganlarından biri de grev ve TİS hakkının vazgeçilmezliği idi. Taban açısından bunun halen de böyle olduğunu sermaye devleti de bilmektedir. Bu görüşmelerde kendi dayatmalarını daha kolay kabul ettirebilme amacı taşıya ve dil ucuyla söylense de, konuyu devletin dile getirmiş olması, bu nedenlerle daha mantıklıdır.

Diğer yandan sermaye devleti mücadeleyi dizginleyecek planlar yapma ve uygulama konusunda son derece deneyimlidir. Sadece kamu emekçilerinden örnek verecek olursak; dişe diş bir mücadeleyle çoktan kullanılmaya başlanmış olan sendika hakkını yasal çerçeveye büründürme adına, grev ve TİS gibi en temel işlevini budamış, bunu da "sendika hakkı veriyorum" adı altında kamu emekçilerinin sendikalarına "yutturabilmiş"tir. KESK cephesinden tarihinin en büyük hatası da, bu kanatları kesilmiş kuş misali sözde sendika hakkını kitlesine kabullendirmek için uğraşmak olmuştur. Kitlenin beklentisi tam tersi olduğu halde...

Mücadelenin o günkü seyri içinde, KESK, bu yasal saldırının geri püskürtülmesine, grev ve TİS hakkının kabul ettirilmesine yoğunlaşmış olsaydı, pekala başarıma ihtimali vardı.

Sonuç kitlede, hem yıllar süren zorlu

mücadelenin boşa gittiğine dair hayal kırıklığına, hem de tutumu nedeniyle KESK'e ve sendikalarına karşı güvensizliğe yol açmıştır. Başlangıçta nerdeyse tek temsilci konumundaki KESK'in, ilerleyen yıllarda hızla kan kaybetmesi ve gelinen noktada, devletin lütfedip oturduğu görüşme masasının dışında kalması, onun bu tutumlarından ayrı değerlendirilemez. Fakat bu sürecin KESK yöneticileri tarafından gereği gibi özeleştiriyeye tabi tutulduğunu da, ne yazık ki göremiyoruz.

Devlet önce "sendika hakkı veriyorum" adı altında grev ve TİS hakkını gaspetmişti. Bugünkü görüşmelerde dile getirilenlere bakıldığında, pek yakında da, "TİS hakkı veriyorum" adı altında işgüvencesini gaspetmeye çalışacaktır. Kamu emekçileri tarafından, daha başlangıçta "devlet güdümlü" etiketini yemiş olan masadaki sendikaların, böyle bir kirli oyuna gönül rızasıyla alet olması yadırganacak bir tutum değildir. KESK ise masada değildir. Masa dışında dile getirdiklerine bakıldığında da, daha ziyade ücret sorunlarıyla uğraştığı, bu temel haklarla çok fazla ilgili olmadığı gözlemlenebilmektedir.

Kamu emekçileri sermaye devletin aynı oyununa ikinci kez gelmemelidir. İlkinde zaten kazanmış oldukları sendika hakkını verme adına, sendika hakları ellerinden alınmıştı. Bugünkü sendikalara sendika demenin imkanı olmadığına göre, bunu böyle kabul etmek gerekiyor. Devlet bugün de, "dün gaspedilmiş haklarınızı veriyoruz" adına daha temel bir hakkı, işgüvencesini gaspetmeye hazırlanmaktadır. Bu süreç, tüm ücretli emekçilerin mücadele tarihinden süzülüp gelen bir dersi bir kez daha hatırlatıyor; hak verilmez alınır!

Kamu emekçilerinin yıllarca dilinden düşürmediği bu temel derse bugün her zamankinden daha fazla ihtiyaçları var. Bayraklara yeniden bu sloganı yazmanın, hak ve özgürlükler mücadelesi için alanlara çıkmanın zamanıdır!

KESK'in Ankara yürüyüşü...**“Direne direne kazanacağız!”**

İstanbul

Kocaeli

KESK, hükümetin toplu sözleşme ve grev hakkını tanımaması nedeniyle “İnsanca bir yaşam için toplu sözleşmeye yürüyoruz!” şiarıyla Ankara’ya yürüyüş başlattı. Yürüyüş 27 Ağustos günü saat 13.00’de Bakırköy Özgürlük Meydanı’nda başladı.

Eylemde “KESK” ve “İnsanca bir yaşam için toplu sözleşmeye yürüyoruz!” pankartları açıldı. “Direne direne kazanacağız!”, “Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Emekçiyiz, haklıyız, kazanacağız!” dövizleri ve flamaları taşındı.

Eğitim-Sen 1 No’lu Şube Başkanı Yunus Öztürk açılış konuşmasını yaptıktan sonra, sanatçı Mehmet Gümüş ve Mor ve Ötesi grubundan Kerem Kabadayı birer konuşma yaptılar.

Daha sonra KESK’le dayanışmak amacıyla TTB, TMMOB, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi konuşmalar yaptılar.

En son KESK Başkanı İsmail Hakkı Tombul bir konuşma yaptı. Tombul şunları söyledi:

“Bugün Ankara’ya doğru yürüyoruz. Biz insanca bir yaşam için yürüyoruz. Biz bir kişinin ücretinin yoksulluk sınırında olmasını istiyoruz. Biz sadece ekonomik talepler için değil, yetmiş milyon yurttaşımız için uğraşıyoruz. Eğitimin ve sağlığın parasız olmasını istiyoruz, onun için yürüyoruz.”

Tombul’un konuşmasının ardından Bakırköy Özgürlük Meydanı’ndaki açıklama sona erdi.

KESK’li emekçiler buradan Hava-İş’le dayanışmak amacıyla yürüyüşe geçtiler. En önde KESK pankartı açıldı. Emekçiler trafiği kapatarak coşkulu sloganlarla sendikaya kadar yürüyüşe geçtiler. Kolluk güçleri yol boyunca iki kere barikat kurarak emekçilerin yürüyüşünü engellemeye çalıştı. Emekçilerin kararlı tutumu ve iradesi sonucu polis barikatları kolayca aşıldı. Emekçiler polis barikatına “Emekçiye değil çetelere barikat!” ve “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganlarıyla yüklendiler. Emekçiler yol üzerinde bulunan düzen partilerinden DSP ve CHP’nin göstermelik alkışlarına ilgi göstermediler.

Hava-İş’in önüne gelindiğinde alkışlarla karşılanan KESK’li emekçiler, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganıyla yanıt verdiler.

Tombul, Hava-İş’in önünde yaptığı konuşmada grev ve TİS hakkı için yürüdüklerini ve kimsenin bu

Ankara

yürüyüşü engelleyemeyeceğini söyledi. Ardından Hava-İş Örgütlenme ve Eğitim Uzmanı Munzur Pekgüleç yaptığı konuşmada mücadelelerinin onurlu bir şekilde sona erdiğini söyledi.

Eylem boyunca “Sadaka değil toplu sözleşme!”, “Devlet güdümlü sendikaya hayır!”, “Toplusözleşme hakkımız grev silahımız!”, “Parasız eğitim, parasız sağlık”, “İnsanca yaşam istiyoruz!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!” ve “Söz, yetki, karar çalışanlara!” sloganları atıldı.

Eyleme, Birleşik Metal-İş, Genel-İş, TTB, TMMOB, Dev-Sağlık İş, Nakliyat-İş, Tekstil-Sen temsilcileri, Ufuk Uras, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, DİSK Genel Sekreteri Musa Çam ile birçok sendika, sanatçı ve aydın destek verdi.

Konuşmalardan sonra, eylemin ikinci durağı olan Gebze’ye gidildi.

Trafiğin yoğun olması nedeniyle İstanbul yürüyüş kolunun katılmadığı Gebze eylemini Gebze’de bulunan KESK’e bağlı sendika şubeleri gerçekleştirdiler. Kocaeli’de yapılan yürüyüş ise İzmit Merkez Bankası önünde KESK pankartının açılmasıyla başladı. “İnsanca bir yaşam için toplu sözleşmeye yürüyoruz!” pankartı açan KESK yöneticileri KESK Kocaeli Şubeler Platformu bileşenleri tarafından alkış ve sloganlarla karşılandılar.

Sloganlarla İnsan Hakları Parkı’na yürüyen 200’ü aşkın kitle burada basın açıklamasını gerçekleştirdi. KESK üyesi emekçiler yürüyüş boyunca “Sadaka

değil, toplusözleşme!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!” sloganlarını attılar.

Eylemde KESK Kocaeli Şubeler Platformu dönem sözcüsü Bedriye Yıldızeli bir konuşma yaptı. Ardından KESK Genel Başkanı İ. Hakkı Tombul söz aldı. Tombul’un konuşması sık sık “Devlet güdümlü sendikaya hayır!” sloganıyla kesildi.

Yürüyüşe SDP, ÖDP, EMEP, Halkevleri destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Bursa: “Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”

KESK yürüyüş kolu 28 Ağustos günü Bursa’ya vardı. KESK Bursa Şubeler Platformu bileşenleri saat 12.30’da stadyum önünde toplandı. Yürüyüş kolu alkış ve sloganlarla karşılandı. Daha sonra kortejler oluşturularak yürüyüşe geçildi.

Yürüyüş sırasında “İnsanca bir yaşam için toplu sözleşmeye yürüyoruz!/KESK” pankartı açıldı. Önde 30 kişilik KESK yöneticileri, arkasında yaklaşık 120 kişilik kortejiyle KESK Bursa Şubeler Platformu yer aldı. Eyleme Latin Amerikalı sanatçılar da “Latin Amerikalı sanatçılar KESK’in yanında!” ve “Hasta La Victoria Siempre!” yazılı dövizleriyle katıldı.

Yürüyüş boyunca “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Parasız eğitim, parasız sağlık!”, “Toplusözleşme hakkımız grev silahımız!” ve “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları coşkuyla atıldı. Ses aracından yapılan ajitasyon konuşmaları kitlenin coşkusunu daha da artırdı.

Yapılan konuşmalarda toplu görüşme süreci oyun olarak tanımlandı, diğer konfederasyonlara bu oyunun parçası olmayın çağrısı yapıldı. Kamu-Sen ve Memur-Sen’in tutumu kitle tarafından sıklıkla protesto edildi.

Osmangazi Metro İstasyonu önüne gelindiğinde KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul bir açıklama yaptı. Tombul, toplu görüşmenin sonunun önceden belli olduğunu, hükümetin kendi maddelerini dayattığını ve KESK’in bu nedenle masaya oturmadığını belirtti. Kamu emekçilerinin tüm zorluklara ve anti-demokratik yasalara karşı mücadelesine devam edeceklerini vurguladı.

Kızıl Bayrak/Bursa

KESK grev hakkı için Ankara'da!

Yürüyüş 29 Ağustos günü Ankara'da son buldu. Değişik illerden gelen yüzlerce emekçi Maltepe köprüsü altında buluşarak saat 12.00'de Kızılay YKM yönüne doğru yürüyüşe geçti. GMK Bulvarı'nı tek yönlü trafiğe kapatan emekçiler sık sık "Sadaka değil, toplu sözleşme!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Parasız eğitim, parasız sağlık!" sloganlarını attılar. Alkış ve ıslıklarla devam eden yürüyüş YKM önünde son buldu. Burada yürüyüş kolunu bekleyen 200'e yakın emekçi ile buluşuldu. KESK adına İsmail Hakkı Tombul bir konuşma yaptı.

Tombul, konuşmasına kamu emekçilerinin 20 yıllık mücadelesini selamlayarak başladı. Önceki yıl olduğu gibi bu sene de toplu görüşme masallarını uzlaşmacılara bırakarak fiili-meşru mücadele yolunu seçtiklerini belirtti. Yıllardır haklı ve meşru talepleri için mücadele ettiklerini belirten Tombul, yaşanan baskılardan sözetti. Bir orta oyunu olarak nitelediği toplu görüşmelerde emekçilerin yıllarca bedel ödeyerek kazandığı hakların pazarlık konusu edildiğini söyleyerek Kamu-Sen ve Memur-Sen'i eleştirdi.

Kamu emekçilerinin Türkiye'de yaşayan 70 milyon için hizmet ürettiğini, ancak 70 milyonun insanca yaşam talebinin toplu görüşme masasında görmezden geldiğini ifade etti. Devlet Bakanı Mehmet Ali Şahin'in kamudaki ücret adaletsizliğine ilişkin yaptığı açıklamaya da değinerek, bunu "Kırk satır, kırk katır" örneğine benzetti.

Kamu-Sen ve Memur-Sen'e uyarıda bulunarak 20 yıldır mücadele ederek kazandıkları haklarının tartışma konusu edilemeyeceğini belirterek, ortak grev yapma çağrısında bulundu. Çankaya Belediyesi'nde eyleme yönelik bildiri dağıtırken yaşadıkları keyfi engellemelerden bahsetti. Bu sözler emekçiler tarafından "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganıyla yanıtlandı.

Son olarak KESK'in mücadelesinin demokratik ve özgür bir Türkiye için olduğunu, insanca bir yaşam için mücadele ettiklerini söyleyerek herkesi mücadele etmeye çağırdı.

Tombul'un ardından kürsüye TMMOB Başkanı Mehmet Soğancı çıktı. Soğancı sözlerine KESK'in mücadelesini selamlayarak başladı. KESK'in bu ülkenin yüz akı olduğunu vurguladıktan sonra, AKP eli ile Türkiye'de yaşanan kapitalist küreselleşme ile insani değerlerin teslim alındığını, ancak sol göğsün altındaki cevahiri kararmamış olanların mücadeleye devam ettiklerini belirtti. Soğancı'nın sözleri "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz" sözleriyle sona erdi.

Ardından DTP Van milletvekili Özdal Uçar kısa bir konuşma yaparak KESK'in mücadelesini selamladı. Emekli-Sen adına Veli Beysülen de sendikalarına yönelik kapatma davasının görüleceği 20 Eylül günü dayanışma çağrısında bulundu.

Eylem Grup Ninova'nın söylediği türküler ve çekilen halaylar ile sona erdi. Eyleme yaklaşık 700 emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

24 Ağustos KESK eylemlerinden...

"Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız!"

"Toplu görüşme değil, toplu sözleşme istiyoruz!" diyerek toplu görüşmelerden çekilen KESK 24 Ağustos günü Türkiye çapında 17 ilde basın açıklamaları gerçekleştirdi.

İstanbul: "İMF değil emekçiler yönetsin!"

Taksim Tramvay durağında biraraya gelen kamu emekçileri "KESK" pankartı açtılar. "Eşitlik, güvenceli iş istiyoruz!", "Eşitlik, indirimli ulaşım istiyoruz!", "Eşitlik, tam zamanlı sigorta istiyoruz!", "Eşitlik, hemen ücretsiz sağlık hizmeti istiyoruz!" ve "Toplu sözleşme için KESK'te örgütleniyoruz!" yazılı dövizler taşıdılar.

Basın açıklamasında, kamu emekçilerinin toplu sözleşme ve grev hakkını tanımayan, en temel sendikal hakların kullanılmasının önünde engel olan Bakanlar Kurulu'nun 'toplu pazarlık' sisteminin kabul edilemeyeceği belirtildi.

Eylem boyunca "İMF değil üretkenler yönetsin!", "Yüzdelik zam değil toplu sözleşme!", "Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!" ve "İşte sendika işte KESK!" sloganları atıldı. THY ve diğer sendikalarla dayanışmak amacıyla "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganı atıldı. Eyleme 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Bursa: "Zafer direnenlerin olacak!"

KESK Bursa Şubeler Platformu Çiçekçiler Parkı'nda yaptığı açıklamayla toplu görüşme oyununu protesto etti. Açıklamada, hükümete ve toplu görüşmelere katılan diğer konfederasyonlara görüşme oyununu daha fazla uzatmama çağrısı yapıldı. Hükümetin İMF'ye söz vermek yerine kamu emekçilerinin insanca yaşam talebini yerine getirmek için "toplu sözleşme" yapması gerektiği dile getirildi. Hükümetin grevli toplu sözleşme hakkını vereceğini ifade etmesinin aldatmaca olduğu belirtildi. Kontra sendikalar teşhir edildi.

Yaklaşık 50 kamu emekçisinin katıldığı eylemde "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Yaşasın onurlu mücadelemiz!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

Tekirdağ: "Zafer sokakta kazanılır!"

Tekirdağ'da biraraya gelen KESK üyeleri Tuğlalı Park'ta basın açıklaması gerçekleştirdiler. "Direne direne kazanacağız!", "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "İşte sendika, işte KESK!" sloganlarının atıldığı eylemde basın açıklamasını KESK adına Yapı-Yol Sen Genel Başkanı Bedri Tekin yaptı. Tekin yaptığı açıklamada "Kamu emekçilerinin toplu sözleşme ve grev hakkının tanınmadığı masaya oturarak kamu çalışanlarının aldatılmasına ortak olmayacağız!" dedi. TİS ve grev hakkının kullanımı için anayasa değişikliğinin gerekmediğini söyledi. Tekin buna örnek olarak Tüm Bel-Sen ve Yapı Yol-Sen'in AİHM kararlarını gösterdi.

Açıklamaya 70'i aşkın KESK üyesi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ankara: "Devlet güdümlü sendikaya hayır!"

Ankara'daki basın açıklaması saat 12:30'da YKM önünde yapıldı. MYK üyesi Hasan Hayır sözleşmenin gidişatı hakkında bilgi verdi. Toplu görüşme masasında yapılanın kazanılmış hakları tartışmaya açmak olduğunu belirtti ve görüşmeye katılmakta ısrar eden sendikaları eleştirdi. Eylemde "Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!" sloganları atıldı. Basın açıklamasına 100 kamu emekçisi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Kocaeli: "Sadaka değil toplusözleşme!"

KESK pankartı arkasında toplanan emekçiler İnsan Hakları Parkı'na yürüdüler. "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Sadaka değil, toplu sözleşme!", "İşte sendika, işte mücadele!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganlarını attılar.

KESK MYK üyesi Dilek Adsan; 10 gündür süren görüşme sürecinde kamu emekçileri ile ilgili herhangi bir ilerleme kaydedilmediğini ve bundan sonra da edilemeyeceğini dile getirdi. Ardından eğitim fakültesi mezunu bir genç söz alarak, iş bulamama serüvenini anlattı.

Eylem, diğer sendikalara toplu görüşme masasını terketme ve birlikte grev yapma çağrısı ile son buldu. Coşkusuz geçen eyleme 200'e yakın emekçi katıldı.

Adana: "Grev silahımız!"

KESK Adana'da İnönü Parkı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. KESK Adana Şubeler Platformu pankartının açıldığı ve yaklaşık 40 emekçinin katıldığı eylemde ilk sözü, KESK Adana Şubeler Platformu dönem sözcüsü Sinan Tunç aldı. Tunç konuşmasında hükümetin anayasal hakları tanımadığını ve bu yüzden masaya oturmadıklarını söyledi. Ardından basın açıklaması okundu.

Kızıl Bayrak/Adana

Kayseri: "Ücretli köle olmayacağız!"

Kayseri KESK üyeleri Eğitim-Sen Kayseri Şubesi önünde toplanarak AKP binasına kadar bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Burada yapılan basın açıklaması sırasında sık sık "İnsanca yaşamak istiyoruz!", "Ücretli köle olmayacağız!", "Sefaletle teslim olmayacağız!", "Parasız eğitim, parasız sağlık!" sloganları atıldı. Açıklamayı BES Şube Başkanı, KESK dönem sözcüsü Fatmagül Bayat yaptı.

Grev ve toplusözleşme hakkının istendiği eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı. Eyleme BDSP, Eğitim-Der, İHD, PSAKD, EMEP, ÖDP de destek verdi.

Kızıl Bayrak/Kayseri

Siyonizm destekçilerinin ikiyüzlülüğü

Azılı bir sınıf düşmanı: Halit Narin

Onbinlerce işçiyi ilgilendiren toplu sözleşmeler süreci uzlaşmazlıkla sonuçlandı. İşyerlerinden grev sesleri yükseliyor. Grev kararı alınan sektörlerden biri olan tekstilde de 12 bin işçi 10 Eylül tarihinde greve çıkacak. Tekstil patronları da lokavt kararı almış bulunuyor.

Grev kararıyla birlikte Türkiye Tekstil ve Sanayi İşverenler Sendikası (TÜTSİS) Başkanı Halit Narin, işçilere ve sendikaya pervasızca saldırmaya başladı. Narin, "Onlar son dakikaya kadar bir şey alacaklarını ümit ederler. Ama biz son dakikaya kadar bir şey vermemeye kararlıyız", "En sonunda anlaşacağız nasıl olsa. Daha doğrusu onlar benimle anlaşacak. Kural bu" diyerek, tam bir pervasızlık sergiledi

Davranışlarından tüm açıklamalarına kadar işçi sınıfına açık düşmanlığını açıkça sergileyen Halit Narin kim? Sadece bir tekstil patronu mu? Toplu sözleşmede 3 kuruş vermemek için cebelleşen bir sermayedar mı?

Halit Narin bir sermayedar. Ama bu ülkede sermaye sınıfının en kirli/kanlı ilişkileri içinde olan, sermayenin en etkin sözcülerinden biri, azılı bir sınıf düşmanı!

"Şimdi gülme sırası bizde!"

'70'lerin sonlarında sermaye sınıfı, Türkiye'nin kapitalist ekonomisini bunalımdan çıkarmak ve uluslararası sermayenin ihtiyaçlarına yanıt verebilmek için 24 Ocak Kararları'nı alır. Ancak bu kararların hayata geçirilmesinde en önemli engel toplumsal muhalefetin kendisidir. Bu dönemde sermaye devleti, katliamlar ve provokasyonlarla bir darbenin zeminini hazırlamaya çalışır. TİSK, MESS, TÜSİAD gibi sermaye kuruluşları darbenin gerçekleşmesi için etkin bir rol oynarlar. İşte bu dönemde TİSK'in başında da Halit

Narin bulunmaktadır. Faşist terör ile sermayenin kârının artması arasındaki bağı doğrudan kuran bu sınıf düşmanı, 12 Eylül'ün bir gün öncesinde "DGM'ler kurulmadan üretim artmaz" derken, darbenin hemen ardından da işçi sınıfına olan kinini şu cümlelerle kusar: "Şimdiye kadar biz ağladık onlar güldü. Şimdi gülme sırası bizde..."

Sermaye sınıfının sözcüsü!

Tüccar bir aileden gelen Halit Narin, 1948'de tekstil patronluğu yapmaya başlar. Her gün sermayesini büyütürken yoluna devam eder. '66 yılından itibaren sermaye sınıfının sözcülüğüne soyunur. '66'da Tekstil Sanayii İşverenleri Sendikası'nda önce başkanvekilliğine, '74'te başkanlığına seçilir. Sözcülüğü kendi sektörüyle de sınırlı kalmaz, '74'te aynı zamanda TİSK Başkanı olur. '80'lerde de TİSK başkanlığına devam eder.

Narin, kontgerilla ile ilişki kuran sermaye patronlarından biridir. 1980 darbesinin hemen ardından Hiram Abbas Narin'le beraber çalışmaktadır.

Nadir, Halis Toprak ve Eczacıbaşı gibi sermaye patronlarıyla birlikte, eli kanlı faşist örgütlenme olan MHP'yi finanse eder!

Aynı zamanda hırsızdır! Bir parçası olduğu sermaye devletini de dolandırır. Türkiye'nin sayılı sermayedarlarından biri olarak vergisini ödemez, "yüzsüzler listesine" girer.

İşçi sınıfını dayanılmaz sömürü koşullarına mahkum etmenin de, eli kanlı faşistlerin, kontgerillanın kanlı operasyonlarının bir parçası olmanın da bir bedeli vardır. Narin ve onun gibiler bu bedeli mutlaka ödeyecekler. Bu ülkenin emekçilerine karşı sergiledikleri sınıf düşmanlığının hesabını bir bir verecekler!

ABD'deki etkin Yahudi lobi grubu ADL'nin (İftira ve İnkarla Mücadele Birliği) "Ermeni soykırımı"na tanıma kararı alması, Ankara'daki siyonizm destekçilerini ayağa kaldırdı. Tayyip Erdoğan başta olmak üzere hezeyana kapılan pek çok devlet yetkilisi, Tel Aviv'deki siyonist şeflerle görüşerek, söz konusu kararın geri alınmasını talep ettiler.

Ankara'daki işbirlikçi takımının tumturaklı söylevlerine bakılırsa, ADL'nin kararını geri almaması sadece Türkiye-ABD ilişkilerini değil, fakat Türkiye-İsrail ilişkilerini de zedeleyecektir. Beyrut kasabı Ariel Şaron'la "kırmızı telefon hattı" bağlatacak kadar siyonist İsrail destekçisi olan AKP hükümetinin başı Tayyip Erdoğan, Tel Aviv'deki dostlarından, ADL'nin kararının geri alınmasını sağlamak amacıyla bir an önce harekete geçmelerini istedi.

Ortaklarının telaşını gören ırkçı rejimin Ankara'daki temsilcisi Pinhas Avivi de seferber olanlar arasındaydı. Basın karşısına çıkan büyükelçi, İsrail'in 1915-16 olaylarıyla ilgili duruşunda bir değişiklik olmadığını ve ADL tarafından alınan kararın kendilerini bağlamadığını iddia ederek, Ankara'daki İsrail destekçilerinin yüreğine su serpmeye çalıştı.

Tayyip Erdoğan'a mektup gönderen ADL Başkanı Abraham Foxman ise, ne alınan kararın değiştirilmesinden sözetti, ne de göstermelik bir özür dileme zahmetine katlandı. Mektubunda üzüntülerini dile getiren ADL şefi, "Geçmişte ilişkimizde ortaya çıkan kayda değer engelleri aştık. Hükümetiniz ve önceki hükümetlerle yakın ilişki geliştirmiş olmamız ADL için en yüksek şereftir" ifadeleriyle, Türk hükümetlerinin siyonist güçlerle kurdukları derin ilişkilere dikkat çekti.

"... Güçlü arzumuz dostluğumuzu derinleştirmektir. İlişkilerimizi güçlendirmek için yollar bulmaya devam edeceğiz" vurgusuyla da, siyonistlerin Ankara'daki sermaye iktidarıyla işbirliğini pekiştirme temennisini dile getirdi.

Hal böyleyken, TBMM'de konuyla ilgili soruları yanıtlayan Tayyip Erdoğan, "ADL, açıklamasının metnini geçti. Özellikle hassasiyetlerimizi paylaştıklarını ve yaptıkları yanlışları da gönderdikleri fakta ifade ettiler. Üzüntülerini dile getirdiler. Dolayısıyla daha önce atılmış yanlış adım böylece geri alınmış oldu. Ellerinden gelen desteği bugüne kadar nasıl verdilerse bundan sonra da vereceklerini ifade ettiler" dedi.

Başbakanın bu sözleri, siyonistlere karşı efelenir gibi görünen Ankara'daki işbirlikçilerin çapını göstermesi açısından çarpıcıdır. Zira kararın geri alınmasının söz konusu bile edilmemesine rağmen, Başbakan, "daha önce atılmış yanlış adım böylece geri alınmış oldu" diyerek siyonist rejimin Filistin halkına karşı işlediği ağır suçlara ortak olmaya devam edeceklerini bir kez daha teyit etti.

Birkaç gün içinde efelenmekten vazgeçip siyonistler karşısında utanç verici duruma düşmeleri şaşırtıcı olmadı. Ne de olsa onlar, siyonistlere karşı sarfettikleri eleştirel sözleri yutmaya alışık. Türk egemenlerinin siyonistler karşısındaki bu iradedden yoksun halleri, ABD emperyalizmine göbekten bağımlı olmanın dolaysız sonuçlarından biridir.

Herşeyden önce İsrail'in ABD özel himayesi altında bulunması, işbirlikçi takımının önüne ırkçı-siyonist devletle iyi geçinme görevi koyuyor. Silah ihaleleri ve silah modernizasyon projelerinin İsrail'e verilmesi, Filistin halkının üstüne bomba yağdıran İsraili pilotların uçuş eğitimlerini Konya ovasında gerçekleştirmeleri vb... İsrail'e tüm bu ayrıcalıkların sunulmasını salt ABD yönetiminin dayatmasıyla açıklamak yeterli değil kuşkusuz. Bir diğer önemli neden, özellikle Ankara'daki işbirlikçilerle Washington arasında kimi zaman çıkan pürüzlerin aşılmasında, Tel Aviv'deki siyonistlerin üstlendiği roldür. Örneğin bir süre önce Beyaz Saray kapıları Erdoğan'ın yüzüne kapandığında, ancak kasap Şaron'un sağladığı "vize" ile açılabilmişti.

Dinci-gerici AKP hükümetinin başı Tayyip Erdoğan ile müritlerinin Yahudi lobilere veya İsrail'deki siyonistlere karşı esip gürlemeleri kısa ömürlü bir mizansenden ibarettir. Gerici takımının benzer çıkışları belki AKP'ye oy veren bazı kesimler nezdinde etkili olmaktadır. Ancak bu ikiyüzlü hamaset, Türk egemenlerinin ve onları temsil eden hükümetin, işlediği ağır suçlara rağmen siyonist İsrail'in baş destekçisi olduklarını döne döne teyit etmekten öte bir anlam taşımamaktadır.

Sermayenin saldırılarına karşı taban inisiyatifi geliştirelim...**Grev ve TİS komiteleri kuralım!**

Bir dizi sektörde yaşanan TİS görüşmelerinin grev aşamasına gelmesi karşısında sermayenin saldırgan ve pervasız tutumu devam ediyor. Tekstil, haberleşme sektörlerinin yanısıra kamuya bağlı birkaç sektörde daha TİS'ler grev aşamasına gelmiş durumda. Birçok sektörde peşpeşe alınan grev kararları, sınıf hareketinin uzun süredir yaşadığı "sessizliği" bozmaya da aday görünüyor. Grevlerin hayat bulması durumunda, önümüzdeki günler farklı sektörlerde çalışan yaklaşık 90 bin işçinin sermayeye karşı vereceği mücadeleye tanıklık edecek.

Elbette sürecin bu yönde gelişmesi ve emekçiler cephesinden kazanımla sonuçlanması tek başına sendikaların aldığı grev kararıyla sağlanamaz. Önemli olan grev kararı alınan sektörlerdeki işçilerin sürece nasıl hazırlandığıdır. Zira sendika bürokratlarının grevin başlamasına az bir zaman kala ihanet sözleşmesine imza atması işçilerin hiç de yabancı olmadığı bir uygulamadır. Bu nedenle sermayenin saldırıları karşısında yıldan yıla hak gaspına uğrayan işçilerin sürece müdahalesi büyük bir önem taşımaktadır. Bu da her şeyden önce bu sektörlerdeki öncü işçilerin göstereceği çabaya bağlıdır.

Uyuşmazlıkla sonuçlanan TİS'lerin işçiler cephesinden kazanımla sonuçlanması, dahası bunun sermayeye karşı diş diş bir mücadeleyle elde edilmesi kendi sınırları ötesinde bir anlam taşıyacaktır. Ters durumda ise, sınıf hareketi cephesinden yeni bir çıkışın fırsatı kaçırılmış, yeni hak kayıplarının önü açılmış olacaktır.

Süren TİS'lerin uyuşmazlıkla sonuçlanmasının nedeni, sermayenin her alanda daha ileri saldırıları hayata geçirmek istemesidir. Bu noktada tüm sektörleri kesen saldırıların başında esnek üretim maddelerinin sözleşmelere geçirilmek istenmesi bulunmaktadır. Sermaye son dönemde TİS görüşmeleri kapsamında sınırlı zam oranıyla birlikte son kırıntı hakların da tasfiyesini içeren bir teklifle ya da esnek çalışma maddelerini dayatarak işçileri beter koşullara razı etmeye çalışmaktadır. Her iki durumda da kazanan tarafın sermaye olması, bu

yolla garantilenmektedir. Bu taktik, hain sendika bürokratlarının desteğiyle birlikte son yıllarda oldukça başarılı bir biçimde hayata geçirilmektedir.

Sürecin emekçiler lehine sonuçlanması her şeyden önce sermayenin karşısına aynı kararlılıkla çıkılabilmesiyle mümkündür. "Patronlarla aynı gemide" olduklarını belirten sendika bürokratlarından bu yönde bir mücadele kararlılığı beklemek saflık olur. Bir dizi sektörde TİS'leri işçiler lehine sonuçlandırmak, patronlarla sendika bürokratları arasında ve kapalı kapılar arkasında yürütülen bir "pazarlık" olmaktan çıkartıp, gerçek birer mücadele zeminine çevirmek gerekiyor.

TİS görüşmelerinde inisiyatifi işçilerin eline geçmesini sağlayacak en önemli araçlardan birisi "TİS komiteleri"dir. İş yerlerinde kurulacak "TİS komiteleri", her şeyden önce bu sektördeki işçilerin iç örgütlülüğünü pekiştirmenin, onları bilinçlendirmenin ve mücadeleye en iyi şekilde hazırlamanın araçlarıdır. Bürokratik sendikal kastın yıllardır diline pelesenk ettiği ve haince tutumlarının bahanesine dönüştürdüğü "işçilerin sürece ilgisiz" kaldığı argümanını boşa düşürmenin de en iyi ve en etkili yolu budur. Zira yıllardır gerçekleşen ihanetler, ileri sürüldüğü gibi "ilgisizlikten" değil, varolan "ilgi"ye rağmen örgütlü ve planlı bir tarzda hareket edilememesinden, dahası bunun sendikal ihanet şebekeleri tarafından bastırılmasından kaynaklanıyor. Bu anlamda nasıl ki

patronlara karşı işçilerin gücünü gösterebilecek en önemli araç örgütlülükse, aynı şekilde işbirlikçi hainlere karşı en iyi mücadele yöntemi de yine iç örgütlülüğün pekiştirilmesidir. TİS komiteleri de bu iç örgütlülüğün somut biçimlerinden birisidir.

Ayrıca her işyerinde öncü işçilerden seçilecek TİS komiteleri aracılığıyla tabanın istem ve kararları doğrudan sözleşme masasına yansıtılarak, sendikacılar üzerinde bir baskı oluşturulabilir. Örneğin bugün hazırlanan sözleşme taslaklarının birçoğu tabanın istem ve beklentilerini karşılamaktan ziyade sendikacılar tarafından, patronların hangi koşulları kabul edebileceği üzerinden hazırlanmakta ve masabaşında pazarlığa konu edilmektedir. TİS komiteleri, tabanın iradesi ve isteği dışında bir taslağı hazırlanmasının önüne geçebileceği gibi imzalanan anlaşmanın içeriğini de işçiler lehine belirleyebilir.

Bugün tekstil işkolunda bu tür sorunlar yaşanmaktadır. Mesela tekstil patronları masaya sonradan yeni saldırı maddeleriyle gelebiliyor ve sendika bürokratlarına imzalatabiliyorlar. Bu anlamda tekstil işkolunda en fazla üyeye sahip olan Teksif Sendikası'nın patronların bu dayatmaları karşısında aldığı tutum utanç vericidir. Tekstil işçileri sürece TİS komiteleri vb. araçlarla müdahale edebildikleri koşullarda Teksif Sendikası'nın bu tutumunu boşa çıkartabilirler. Aynı şey diğer sektörlerde süren TİS'ler açısından da geçerlidir.

Sürece, başından sonuna kadar taban inisiyatifiyle müdahale edebilen, her türlü gelişme hakkında bilgisi olan örgütlü işçiler hak ve taleplerini kazanma noktasında önemli bir adım atmışlardır demektir. Gerisi gösterilecek kararlılığa ve militan bir mücadeleye hazırlanmak için sergilenecek iradeye bağlı olacaktır. Sektörler arası dayanışmanın ve ortak mücadelenin yaratılması bakımından da TİS komiteleri önemli bir işleve sahip olacaktır.

Görüşmeler tıkanmış ve birçok sektörde grev kararı alınmıştır. Bu demek oluyor ki, bugünden oluşturulacak grev komiteleri de bir ihtiyaçtır. Zira işçi sınıfının en büyük silahı üretimden gelen gücüdür ve bu silahın en etkili bir tarzda kullanılması da ciddi bir hazırlığı ve planlamayı gerektirir. Nitekim bunun en iyi farkında olan sermaye sınıfı her türlü yöntem ve aracı devreye sokarak sürecin grev aşamasına gelmeden bir an önce kendi lehine çözümlenmesine uğraşır. Ancak sendikalara baktığımızda böyle bir hazırlığın olmadığını görüyoruz.

İşyerlerinde TİS ve grev komitelerinin oluşturulması ve tabanda bu yönde bir bilinçlendirme faaliyetinin yürütülmesi ise öncü işçilerin görevidir. Grev komiteleri, grevin meşru bir hak olduğunu, yasal sınırlamalara takılmadan bu hakkın sonuna kadar savunulması gerektiğini tabanda yaygın bir ajitasyon faaliyetine konu etmelidir. Yanısıra en geniş kamuoyunun maddi ve manevi desteğini sağlayabilmek için greve neden çıktığı, grev hakkının neden savunulması gerektiği üzerine bir kampanya örgütlenebilmelidir. Sermayenin gerici propagandasına karşı kamuoyunun desteğini de alacak tarzda etkili karşı propaganda araçları devreye sokulmalıdır.

TİS süreçlerinde yaşanan gelişmeler, sınıf hareketi cephesinden yeni bir çıkışın imkanıdır aynı zamanda. Bu imkanları kazanıma çevirmenin yolu, sermayenin saldırılarına karşı ortak ve militan bir mücadele hattı geliştirmekten geçmektedir. Bunun için sektördeki öncü işçiler grev ve TİS komitelerinin oluşturulması için bir an önce harekete geçmelidirler.

Tersanede ücret gaspı!

Tersanelerde ücret gaspları sürüyor. TİB-DER'i çözüm merkezi olarak gören işçiler derneğe akışlarını sürdürüyor. Geçtiğimiz hafta Cabbar Ongun'u iş cinayetinde yitirdiğimiz TOGEM Tersanesi patronuyla bu kez ücret gaspı üzerinden muhatap olduk. 5 işçinin 2 bin YTL'lik alacağı için Atlas Gemi taşeronuyla görüşme çabalarımız sonuç vermeyince, ana firmaya işçi arkadaşlarla gittik. Burada tersane güvenliğinin saldırgan tutumuyla karşılaştık. Kendine "kabadayı" adını veren bu soytarıya karşı tok bir tutum aldık. Sonrasında tersanenin genel müdürü görüşmek için yanımıza geldi. Uzlaşma sağlanamayınca, ertesi gün tersane önünde direnişe geçeceğimizi söyleyerek oradan ayrıldık.

Direnin gerçekleşeceği korkusuyla tersane yönetimi polis çağırması, birçok resmi ve sivil polis tersane taşeronunu bularak işçilerle irtibata geçmesini istemiş. Bunun üzerine taşeron TİB-DER yöneticilerini bulmak için İçmeler'deki çay ocağına sivil polislerle geldi. Çok geçmeden irtibat sağlandı ve ücretlerin ödeneceği söylendi. Tersaneye işçi arkadaşlarla birlikte gittik. O çok

"kabadayı" güvenlikçi süt dökmüş kediye dönmüştü. Kısa bir süre içerisinde ücretler alındı.

Ardından İstanbul Tersanesi'nde Akman gemide çalışan işçiler ücretlerini alamadıkları için TİB-DER'e başvurdular. İlgili taşeronla telefonla görüşüldü. İşçileri tanımadığını söyleyen taşeron daha sonra Dernek Başkanı'na ağız dolusu küfür ederek tehditler savurmaya başladı. Küfür ve tehditlerin hesabının sorulacağı belirtilerek telefon kapatıldı. Daha sonra İstanbul Tersanesi idari müdürüyle görüşüldü. İdari müdür topu taşeronu atarak ücretlerin tersane tarafından ödenemeyeceğini belirtti. Yasaları bir kez daha hatırlatarak asıl sorumluluğun ana firmada olduğunu belirttik ve verilmemesi durumunda tersane önünde direnişe geçeceğimizi açıkladık. Biraz zaman isteyen idari müdür, bir saat sonra ücret alacaklarının tamamını ödedi.

Gün geçmiyor ki ücret gaspları konusunda derneğe başvuru olmasın. Ücret gasplarını önleyebilecek tek güç işçilerin örgütlü ve militan mücadelesidir.

Tersane İşçileri Birliği

Seçimler ve yeni dönem / 3

Dinsel gericiiliğin güçlenmesi

Türkiye toplumunda dinsel gericiiliğin bu denli etkin bir siyasal güç haline gelebilmesinin nedenlerini ortaya koyarken dış etkenler üzerinde hemen hiç durmadık. Bu konuda yalnızca iki önemli noktayı ve yalnızca iç etkenlerle bağı üzerinden geçerken anmış olduk. Bunlardan ilki, dünyada devrim dalgasının düşmesi ve bunu özellikle '89 çöküşünün ardından dünya ölçüsünde her biçimiyle bir burjuva gericilik dalgasının izlemesi; ikincisi ise, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'ya yönelik "ılımlı islam projesi" doğrultusunda Türkiye'deki dinsel gericiiliği daha sıkı bir biçimde denetim altına alması ve özel bir biçimde destekleyerek bugünlere hazırlamasıydı.

Kuşkusuz Türkiye'de dinsel gericiiliğin ideolojik, politik ve moral açıdan bu denli güçlenmesinde özellikle Ortadoğu olmak üzere İslam coğrafyasındaki gelişmelerin de önemli bir rolü oldu. Asya'daki Afganistan ve Pakistan'dan Kuzey Afrika'nın batı ucundaki Fas'a kadar bütün bir "Büyük Ortadoğu" coğrafyasında İslami akımların son 30 yıl içinde büyük bir güç ve etkinlik kazandığı bilinmektedir. İslami akımların politik birer kuvvet olarak bu yükselişi, Ortadoğu'nun da ötesinde, bütün bir İslam coğrafyasını kapsamaktadır (Asya'nın öteki ucundaki Endonezya ve Malezya'yı bu çerçevede özellikle anmak gerekir) ve bunun gerisinde bir dizi gelişmeyle birlikte dünyadaki genel güç dengelerindeki köklü değişim vardır.

'70'li yılların sonu burada bir dönüm noktasıdır. Bu tarih iki önemli gelişmeyi, Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgali ile kısa zamanda şeriatçı bir rejimin kurulmasıyla sonuçlanan İran Devrimi'ni, bir arada işaretlemektedir. İslam dünyasında büyük etki ve yankıları olan bu iki gelişme, her biçimiyle İslami akımların toparlanmasında, politik ve moral açıdan güç kazanmasında, politik iktidar mücadelesine daha etkin bir biçimde ağırlık koymasında büyük bir rol oynadı. Amerikan emperyalizminin, İran'daki gelişmelerin kendisi için yarattığı ve yaratacağı sorunlara aldırmaksızın ve Sovyetler Birliği'ni kuşatmak üzere, "yeşil kuşak" stratejisi çerçevesinde başta Afganistan olmak üzere tüm bölgede gerici islami akımları vargücuyle desteklemesi, bu zemini kendi yönünden ayrıca güçlendirdi.

Aynı evrede dünyadaki genel gelişmeler de bu zemini güçlendirici bir yönde seyrediyordu. Nitekim Vietnam'daki tarihi zaferin ardından dünya ölçüsünde devrim dalgasının hızla düşmesine Batı'da neo-liberal saldırı ile birlikte "yeni sağ"ın yükselişi eşlik etmekteydi. Yine aynı dönemde, Sovyetler Birliği liderliğindeki Doğu Bloku'nda Polonya olayları ile kendini açıkça gösteren çözümlü sancılı yaşanamakta, Ortadoğu'da ise genellikle Baasçılık türünden gerici burjuva Arap milliyetçiliğinin yedeğindeki sol akımlar hızla güç ve itibar kaybetmekteydiler.

Bütün bunlar birarada dünyada bir burjuva gericilik dalgasının yükselişi anlamına gelmekteydi ve bilindiği gibi '89 çöküşü buna görülmemiş bir ayrı güç kazandırdı. Devrim dalgasının dibe vurması, devrimci düşünce ve ideallerin geniş kitleler yönünden çekiciliğini yitirmesi, ilerici-devrimci

Amerikan emperyalizminin bölgede radikal islami akımlarla sorunlu olduğu bir evrede Türkiye'de "ılımlı islam"a dayalı bir proje ile ortaya çıkması, bizdeki dinsel gericiiliği bu yönüyle iyi tanımasının, tanımaktan da öteye çok yönlü ilişkiler içinde denetliyor ve yönetiyor olmasının bir ürünüdür. Denetim altına alınmış ve her açıdan kendi çıkar ve amaçlarına bağlanmış bu türden bir "ılımlı islam" onun için, yalnızca Türkiye'de yoksulları denetim altında tutarak işleri az-çok sorunsuz olarak götürebilmenin değil, bir model olarak bölgeye empoze edilebildiği ölçüde Ortadoğu'da sorun kaynağı haline gelen radikal islami akımları etkisizleştirmenin de bir aracı ve olanağıydı.

TKİP

Türkiye Komünist İşçi Partisi

Merkez Yayın Organı
Bildiriler
Program
Tüzük
Deutsch
English

Ana Sayfa

- Temel Belgeler
- Değerlendirmeler
- Sınıf Hareketi
- Gençlik
- Ulusal Sorun
- Kadın
- Kültür-Sanat
- Sol Hareket
- Dünya
- Parti Yaşamı
- Deneyimler
- Parti Şehitleri
- Tarihimizden
- Teori Aydınlatıyor
- Enternasyonal Hareket
- Kitaplar
- Zindanlar

Seçimler ve yeni dönem... / 3

Dinsel gericiiliğin güçlenmesinde dış etkenler

Türkiye toplumunda dinsel gericiiliğin bu denli etkin bir siyasal güç haline gelebilmesinin nedenlerini ortaya koyarken dış etkenler üzerinde hemen hiç durmadık. Bu konuda yalnızca iki önemli noktayı ve yalnızca iç etkenlerle bağı üzerinden geçerken anmış olduk. Bunlardan ilki, dünyada devrim dalgasının düşmesi ve bunu özellikle '89 çöküşünün ardından dünya ölçüsünde her biçimiyle bir burjuva gericilik dalgasının izlemesi; ikincisi ise, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'ya yönelik "ılımlı islam projesi" doğrultusunda Türkiye'deki dinsel gericiiliği daha sıkı bir biçimde denetim altına alması ve özel bir biçimde destekleyerek bugünlere hazırlamasıydı.

(Devamı...)

TEMEL BELGELERİMİZ

Türkiye Komünist İşçi Partisi

Program

Tüzük

Parti tüzüğümüzün ilkesel bölümü Partimizin adı ne olmalıdır? Siyasi poliste, mahkemede ve zindanlarda tutum

EKİM DEVRİMİ

Seçimler, sol hareket ve devrimci sınıf çizgisi

Gündemde erken genel seçimler var. Burjuva gericiiliği iç bölünme ve dalaşmanın rejimin işleyişinde yarattığı

SINIF HAREKETİ

akımların büyük bir güç ve itibar kaybına uğraması, tüm dünyada her türden gerici, dinci ve milliyetçi akıma, islam ülkelerinde ise özellikle dinci akımlara muazzam bir yeni alan açtı. O zamandan beri birçok ülkede, toplum yaşamında ve rejim katında, dinsel gericilik belirgin bir ağırlıkla ön plana çıkmakla kalmadı, toplumsal muhalefetin önderliği de büyük ölçüde islami akımların eline geçti.

Bütün bu gelişmeler doğal olarak Türkiye'de de etkisini ve yankısını buldu. Üstelik Türkiye birçok bakımdan buna öteki ülkelerden daha çok hazır. Zira tam da aynı tarihi dönüm noktasında, 12 Eylül askeri faşist darbesi devrimci akımları ve toplumsal muhalefeti ezerek, yığınların ilerici-devrimci umut ve

özlemlerini kırarak, bu tür bir etki ve gelişmeye (bir önceki bölümde özetlemiş bulunduğumuz) son derece uygun iç koşullar yaratmış bulunmaktaydı.

Yine de burada temel önemde bir noktayı gözönünde bulundurmak gerekir. İran Devrimi'nin şeriatçı bir rejimle noktalanması tüm bölgede özellikle radikal İslami akımların gelişmesine güç ve ivme kazandırmış olsa da, bizdeki dinci akımlar bu gelişmeden yalnızca moral etki yönünden ikiyüzlüce yararlanmakla kaldılar, bunun ötesinde tüm temel sorunlarda düzenin uyumlu uzantıları olmak anlamında geleneksel "ılımlı" konum ve kimliklerini korudular. Ortadoğu'daki islami akımların hiç değilse bir bölümü, gerek İran'ın etkisi altında ve gerekse de

enmesinde dış etkenler

ülkelerindeki toplumsal-siyasal muhalefet içinde boy vermelerinden dolayı, Amerikan karşıtı bir çizgide geliştikleri halde, bizdeki dinci akımlar, ki ezici ağırlığı ile tarikatlar ve cemaatler içinde örgütlüler, devletin ve Amerikan emperyalizminin etki ve denetiminde kalmayı sürdürdüler. Emekçi kitleleri aldatmak için kullandıkları demagojik söylem ne olursa olsun, her zaman Amerikancı idiler ve bugün her zamankinden çok Amerikancı bir çizgidedirler. 12 Eylül döneminde en büyük palazlanmayı yaşayan cemaatin lideri olarak Fethullah Gülen'in de gösterdiği gibi, ABD onların ikinci vatanıdır. Yalnızca ikametgah anlamında değil, fakat bundan da önemli olarak Türkiye'de ve dünyada çıkarlarına hizmet edilen güç anlamında. Bundan dolayıdır ki AKP, Amerikan emperyalizminin açık desteği ile güç olduğu ve beş yıllık hükümet icraatıyla ona hizmette kusur etmediği halde, SP bünyesindeki sınırlı bir muhalefet dışında tüm kesimleriyle dinci akımlar AKP'nin etrafında kenetlenmiş durumdadırlar. Bu tümüyle anlaşılır bir tutumdur; zira onların sorunu Amerikan emperyalizmiyle ve onun Türkiye'deki sömürü düzeniyle değil, bu düzene egemen rejim içinde etkin bir yer tutmak, yönetimi ve dolayısıyla rantı paylaşmak, bu amaç çerçevesinde ona kendi rengini vermekle ilgilidir yalnızca. Kitle desteğini alt sınıflardan alsalar da, hiç değilse yakın zamana kadar geleneksel orta sınıf özelemlerini seslendirseler de, onlar tümüyle büyük burjuvazinin etkisinde, denetiminde ve dolayısıyla hizmetindedirler.

Dünyada ve bölgede yaşananlardan aldıkları güç ne olursa olsun, bizdeki dinci gerici akımları temeldeki güçlenmelerini Ortadoğu'daki gelişmelerden çok Türkiye toplumunun iç süreçlerine, en başta da 12 Eylül karşı-devriminin yarattığı çok yönlü koşullara borçludurlar. Öte yandan bu akımlar hiçbir biçimde toplumsal muhalefetin değil fakat tümüyle kurulu sömürü düzeninin kendi öz ürünüdürler. Yeniden güç kazandıkları ve siyasete ağırlık koydukları '50'li yıllardan itibaren her zaman düzenin ve devletin hizmetinde hareket etmişler, bu çerçevede ilerici-devrimci akımlara karşı koç başı olmayı gönüllü olarak üstlenmişler ('60'lardaki kötü ünlü "Komünizmle Mücadele Dernekleri"nin başında her yerde dinci gerici vardı), toplumsal muhalefete karşı dalga kıran rolünü bilinçli bir tutumla yerine getirmişler, bu rollerle uyumlu olarak her dönemin iktidarlarıyla en iyi ilişkiler içinde olmuşlar, her zaman egemen hükümet partilerine ('50'li yıllarda DP'ye, '60'lı ve '70'li yıllarda AP'ye, '80'li yıllarda ANAP'a, '90'lı ilk yıllarda DYP'ye) güçlü biçimde destek vermişlerdir.

Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçi burjuvazinin özendirmeleriyle ayrı bir parti içinde örgütlendikleri dönemin sonrasında bile bu böyle süregelmiştir. Dinsel gerici akımlarının (cemaat ve tarikatların) önemli bir bölümü buna rağmen iktidar partileri içinde kalmayı sürdürmüş, bunu hesap ve çıkarlarına daha uygun görmüşlerdir. Onların tüm güçlerini Erbakan liderliğindeki dinci partide yoğunlaştırmaları, bunu çıkar ve amaçlarına daha uygun görmeleri, geleneksel sağ partilerin güçten düşmesi ve buna paralel olarak dinci partinin (RP) alternatif bir güç olarak düzen siyasetinde ön plana

çıkması, birinci parti haline gelmesi ile birlikte, yani '90'lı yılların ortalarına doğru olmuştur.

Bu tarihsel konum ve kimliklerine bağlı olarak bizdeki gerici dinci akımlar İran'dan çok bölgedeki en Amerikancı rejimlerden biri olan Suudi Arabistan'dan güç, destek ve ilham almışlardır. Palazlanmalarında Suudi rejiminin akıttığı mali kaynakların özel bir rolü olmuştur. 12 Eylül faşist cuntası döneminde yaşanan Rabita skandalı örneğinde de görüldüğü gibi, Suudiler dinsel gericiğin palazlanmasına yönelik bu desteği resmi kanallar üzerinden de gerçekleştirmişlerdir.

Dinsel gericiğin bugünkü düzeyde bir siyasal güç olarak gelişmesinde Ortadoğu'nun Ortaçağ artığı rejimlerinin bir öteki temel önemdeki katkısı, tarikat ve cemaat mensubu sermaye gruplarıyla girdikleri cömert kârlı ilişkilerdir. Bugün tekeli büyük burjuvazinin hatırı sayılır bir bölümü konumuna ulaşan bu sermaye gruplarının hızlı büyümesinde, petro-dolar kaynağı ülkelerle girdikleri bu ayrıcalıklı ilişkilerin çok özel bir payı vardır. "Yeşil sermaye" buradan beslenerek büyük bir güç haline gelmiş ve bu gücünü dinsel gericiği toplumda her açıdan güçlendirmek için en etkin biçimde kullanmıştır. Bugün cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturtulan Abdullah Gül'ün politikacılık öncesi tüm kariyerini merkezi Cidde'de bulunan İslam Kalkınma Bankası'ndaki görevine (1983-1991) borçlu olması, bu açıdan sembolik olmaktan da öte bir anlama ve açıklayıcılığa sahiptir. Bu bize Abdullah Gül'ün çıkarlarını dolaysız olarak temsil ettiği özel sermaye kesimlerinin bağlantı ve beslenme kaynakları hakkında da bir fikir vermektedir.

Amerikan emperyalizminin bölgede radikal islami akımlarla sorunlu olduğu bir evrede Türkiye'de "ılımlı islam"a dayalı bir proje ile ortaya çıkması, bizdeki dinsel gericiği bu yönüyle iyi tanımasının, tanımaktan da öteye çok yönlü ilişkiler içinde denetliyor ve yönetiyor olmasının bir ürünüdür. Denetim altına alınmış ve her açıdan kendi çıkar ve amaçlarına bağlanmış bu türden bir "ılımlı islam" onun için, yalnızca Türkiye'de yoksulları denetim altında tutarak işleri az-çok sorunsuz olarak götürübilmenin değil, bir model olarak bölgeye empoze edilebildiği ölçüde Ortadoğu'da sorun kaynağı haline gelen radikal islami akımları etkisizleştirmenin de bir aracı ve olanağıydı.

3 Kasım seçimlerinde olduğu gibi 22 Temmuz seçimlerinde de ABD ve AB emperyalizminin açık bir tutumla tüm desteğini AKP'ye yöneltmesinin gerisinde bu var. Bugünün Türkiye'sinde, hele de geleneksel merkez sağın kitleler nezdinde ciddi bir etki ve itibarının kalmadığı bir ortamda, Türkiye'nin yoksullarını büyük burjuvazi ve emperyalizm hesabına kontrol altında tutan, ama tüm icraatı ile büyük burjuvazi ve emperyalizme hizmet eden bir "ılımlı islam", onlar için tek gerçek seçenek olmanın ötesinde bulunmaz bir imkandır da. Hele de, gerek Türkiye'de ve gerekse onu çevreleyen coğrafyada kendi çıkar ve ihtiyaçlarına uygun düşen dönemsel politikalara en iyi uyumu sağlayan parti tam da bu aynı "ılımlı islam" partisi ise...

(Devam edecek...)

29 Ağustos 2007

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

'60'lardan '90'lara Türkiye'de dinsel gericilik

Son otuz yıldır dinsel akım ve ideolojilerin ciddi bir güçlenme yaşadığına tanık olmaktayız. 1970'li yılların sonlarında İran'da bir Molla rejiminin kurulmuş olması ise özellikle İslami inanışın yaygın olduğu ülkelerde bu gelişmeye özel bir hız kazandırmıştır. Dinsel yükselişi koşullayan ve besleyen çok çeşitli etmenlerin varlığından söz edilebilir. Biz burada bu etmenlerin başlıcalarını saymakla yetineceğiz.

Kapitalist dünya ekonomisini bir bütün olarak saran, özellikle de az gelişmiş kapitalist ülke ekonomilerinde çok daha sarsıcı bir biçimde kendini gösteren iktisadi bunalım kuşkusuz bu etmenlerin başında gelmektedir. Bu nedenden dolayıdır ki, dinsel yükseliş olgusu gelişmiş kapitalist ülkeler açısından da geçerlidir. Bu ülkelerdeki tarikat sayılarında, tarikata üye insan sayılarında "patlama" olarak nitelenebilecek bir artış söz konusudur.

Ne var ki, dinsel yükselişin bugünkü boyutlarını, yalnızca genel iktisadi bunalım faktörü ile açıklamak mümkün değildir. Zira aynı faktörün normal koşullarda dinsel gericiğinden ziyade devrimci ve komünist akımların güç kazanmasına yolaçması beklenirdi. Oysa aynı süreçte çok çeşitli nedenlere bağlı olarak devrimci dalganın dünya genelinde geri çekilmeye başladığını görmekteyiz. Dinsel ideolojinin bugünkü boyutlarda bir güç kazanmasını sağlayan tam da bu iki faktörün birarada bulunmasıdır. Bir başka ifadeyle, genel iktisadi bunalım ile devrimci dalganın geri çekilmesi olgusunun eş zamanlı olarak yaşanması geçmiştir.

Bu iki faktör aynı zamanda Türkiye'deki dinsel yükselişin de temel nedenleridir. 12 Eylül rejiminin uygulamaları, Türk burjuvazisinin Ortadoğu politikasındaki değişiklikler, emperyalist dünyanın Türkiye gibi ülkeler üzerinden uyguladığı yeşil kuşak stratejisi, Türkiye'nin İran'dan yükselen islami havayı çok daha yakından teneffüs etmesi vb. etkenler de, Türkiye'deki dinsel yükselişin üzerinde özel etkilere sahiptir.

Yukarıda en genel çizgiler halinde belirtmeye çalıştığımız nedenlere bağlı olarak, bugün gerek dünyada gerek Türkiye'de bir dinsel yükseliş olgusuyla yüzyüzeyiz. Bu durum, doğal olarak devrimci ve komünist hareketin önüne yeni bazı görev alanları çıkarmaktadır. Dinsel akımların ve düşüncenin yükselişi kaçınılmaz olarak emekçi sınıfların saflarında da bu ideolojinin önemli bir etki alanı yaratması anlamına gelmektedir. Öte yandan bu aynı gelişme, sermaye devletinin dinsel-mezhapse inaniş farklılıklarını kullanarak işçi ve emekçileri atomize etme çabalarını besleyip kolaylaştırmaktadır. Laiklik-irtica, Alevilik-Sünnilik vb. sorunların son dönemin en önemli gündem maddeleri arasında yer alması, bu durumun dolaysız bir göstergesi ve sonucudur.

Sınıf ve emekçi hareketinin önüne bu türden yeni engellerin dikilmiş olması, devrimci ve komünistlerin önüne de ikili bir görev alanı koymaktadır. Devrimci ve komünistler bir yandan dinsel ideolojinin işçi ve emekçiler üzerindeki etkilerini zayıflatıp yok etmek görevi ile yüzyüze iken, diğer yandan da sermaye devletinin işçi ve emekçileri dinsel-mezhepsel inanış farklılıkları ekseninde bölme girişimlerini boşa çıkarmak görevi ile yüzyüzedirler. Bu görevler demetinin başarıya ulaştırılabilmesi ise herşeyden önce, din, dinsel akımlar, laiklik, alevilik vb. konularda ilkesel ve politik bir açıklığa, bu açıklık temelinde oluşturulmuş bulunan doğru bir taktik çizgiye sahip olmayı gerektirir.

(...)

* Türkiye’de ideolojik-politik hatlarını dine dayandıran bir dizi oluşum vardır. Parti ve siyasal örgütlerin yanı sıra, dinsel temelde bir örgütlenme olan bir dizi tarikat mevcuttur. Komünistler bu dinsel akımlara karşı politika ve taktiklerini belirlerlerken, salt bunların dine dayanıyor olmaları gerçeği ile yetinmezler. Bu akımların sınıfsal yapılarına, program ve politikalarına, devlete ve düzene ilişkin yaklaşımlarına, devrimci örgütlere ve komünist harekete yönelik tutumlarına, tüm bunların taşıdığı istikrara vb. bakarlar.

Türkiye’deki dinsel akımların ana gövdesini MNP-MSP-RP çizgisi ve tarikatlar oluşturmaktadır. Bu yapıların dışında alt sınıfların talep ve eğilimlerine daha yakın gözüken, düzene bazı radikal eleştiriler yönelten, anti-emperyalist söylemin daha belirgin olduğu çeşitli İslamcı çevreler de mevcuttur. Ne var ki bunlar büyük ölçüde sınırlı aydın kümelenmeleri durumundadır. Ne önemli bir güçleri, ne de anlamlı bir politik pratikleri söz konusudur. Dahası bunların pek çoğu RP içindedir ve bu partiden ayrı ve bağımsız bir inisiyatifleri hemen hiç yoktur. Bu yapılar, bu özellikleri nedeniyle ayrı ve özel bir değerlendirmeyi gerektirmemektedir. Komünistler açısından, dinsel akımlara ilişkin tutum sorunu bu nedenle ve en azından bugün için RP ve tarikatlarla sınırlıdır.

* Bugünkü RP, ‘60’lı yılların sonunda kurulan MNP’nin ve ‘70’li yılların MSP’sinin ardılıdır. Her üç parti de ideolojik-politik hatlarını dinsel temele dayandırmaktadırlar. Bununla birlikte MNP-MSP geleneği RP’ye doğru evrilirken, hiç de küçümsenmemesi gereken ideolojik-politik değişimler yaşamıştır. İdeolojik-politik temeldeki bu değişimin temelinde de sınıfsal planda yaşanan değişim süreci vardır.

MNP-MSP geleneğinin toplumsal-sınıfsal temelini, tekelcileşme sürecinden ve tekellerin pekişen egemenliğinden rahatsız olan taşra burjuvazisi oluşturmaktaydı. ‘60’lı yılların sonunda tekelci burjuvazinin diğer burjuva fraksiyonların çıkarlarını uyumlulaştırma imkanlarının daralması, burjuvazinin alt kesimlerindeki hoşnutsuzluğu arttırmıştı. Bu süreçte, esnaf, küçük ve orta çiftçi, küçük ve orta tüccar, küçük ve orta sanayici kesimlerin bir bölümü, geleneksel olarak destekledikleri AP çizgisine tutum alıp ayrı bir partileşmeye giderek, MNP-MSP çizgisi şahsında tepkilerini ifade etmeye başladılar. Demek oluyor ki, MNP-MSP çizgisi tekel dışı, tekellerle ve uluslararası sermaye ile henüz bütünleşmiş olmaktan uzak orta sınıfların, Anadolu burjuvazisinin temsilcisiydi. Parti, bu sınıfsal özelliğine bağlı olarak anti-tekel ve anti-emperyalist bir söylem de kullandı. Ama yine sınıfsal temeliyle bağlantılı olarak, temsil ettiği sınıfların kapitalist düzenle son derece köklü bağlara sahip olması nedeniyle, bu söylem anlamlı bir içerikten yoksundu. Daha çok kaba bir “Batı” karşıtlığı ifade etmekteydi. Herhangi bir radikal/ilerici öze sahip değildi. Bu nedenle partinin çizgisine damgasını vuran şey, mevcut düzende herhangi bir köklü değişikliğe yönelmeden, burjuva parlamentarizminin kendi kuralları içinde iktidarda söz sahibi olmak, bu yolla da temsilcisi olduğu sınıflar yararına bazı düzenlemeler yapmaktı.

MNP-MSP geleneği yerini RP’ye bıraktığında, bu

akımın sınıfsal yapısında ve dolayısıyla ideolojik-politik hattında belli önemli değişimler yaşanmış bulunmaktaydı. Bu değişim, herşeyden önce bu akımın geleneksel sınıfsal tabanı olan taşra burjuvazisinin süreç içerisinde geçirdiği evrimle bağlantılıydı. Taşra burjuvazisi geçen süreç boyunca sistemle, tekelci yapı ile ve uluslararası sermaye ile (özellikle Suudi sermayesi aracılığıyla) bütünleşme yolunda küçümsenmeyecek mesafeler kaydetti. Ayrıca ‘80 sonrası izlenen ekonomik politikalar, Ortadoğu ve Suudi sermayesi ile yoğunlaştırılan iktisadi ilişkiler sonucu, taşra burjuvazisi içinde ciddi büyüklüklere ulaşan sermaye grupları oluştu. Bu kesimin dünya pazarı ile ilişkileri arttı. Avrupa pazarı ile de bağları olmakla beraber, bu kesimler bugün kendi çıkarlarını Ortadoğu, Uzakdoğu ve Kafkasya pazarlarında, buralarda ilişkilerin geliştirilmesinde görmektedirler.

Sınıfsal planda yaşanan bu değişim partinin ideolojik-politik çizgisinde de yansımalarını bulmaktadır. Bu süreç RP’nin demagojik anti-emperyalist vurgularının iyice azalıp yüzeyselleşmesini, devletçi anlayıştan uzaklaşarak koyu bir serbest piyasacı ve özelleştirmeci haline gelmesini de koşullamıştır. Kemalizme, laikliğe ve orduya karşı partinin daha esnek bir çizgi izlemeye başlaması, ABD ile kurulan gizli-açık ilişkiler, basit bir aldatmaca değildir. Bütün bu unsurlar partinin yaşadığı sınıfsal değişim süreci ile yakından ilgilidir.

* Türkiye’de dinsel akımlar bakımından önem taşıyan bir diğer örgütlenme de tarikatlardır. Başta en büyükleri olmak üzere tarikatların pek çoğu düzene tümüyle entegre edilmiş durumdadır. Cumhuriyet döneminin başlangıcında belli baskılarla yüzyüze kalan tarikatlar, aslında daha bu dönemden itibaren, kendilerini düzene entegre etmeye dönük “havuç” politikalarıyla da yüzyüzediler. Tarikatlara yönelik baskı, bu aynı kurumlara çeşitli çıkar olanaklarının sağlanmasıyla elele yürüdü. Burjuvazinin kendi iktidarını sağlamlaştırdığı,

tarikatlardan iktidara dönük heveslerinin kırıldığı ‘50’li yıllar, tarikatlardan düzene entegrasyonu alanındaki gelişmelerin de hız kazandığı bir dönem oldu. Tarikatlar kendilerini büyük ölçüde DP-AP-ANAP ve DYP geleneği içinde ifade ettiler.

Tarikatların büyük sermaye partileriyle bu denli içiçe geçmesi olgusu, onların düzen ve devrim kutuplaşmasında saflarını açık bir biçimde düzenden yana seçmeleriyle ilgiliydi. Koyu bir anti-komünist çizgiye sahip olageldiler. ABD ve NATO’nun desteklenmesi, özel mülkiyet düzeninin kutsanması, devlete sadakatın telkin edilmesi, tarikatlara hakim davranış çizgisi oldu.

Tarikatlar bugünkü konumlarıyla tekelci sermaye düzeninin gerici payandaları durumundadırlar. Tekelci sermaye devleti bu tür örgütlenmeleri açık-gizli çeşitli yöntemlerle desteklemektedir. İçinden geçtiğimiz süreçte, tarikatların üzerlerine “sivil toplum örgütleri” yaftası asılarak düzen tarafından meşrulaştırılmaya çalışılmalarının arkasında da bu temel gerçek vardır.

* Bütünleşme düzeyinde belli farklılıklar olmakla birlikte, gerek RP gerekse tarikatlar tekelci sermaye düzeni ile önemli bağlara sahip örgütlenmelerdir. Onların genel planda kapitalist düzenle herhangi bir sorunları olmadığı gibi, tekelci düzene karşı varolan hoşnutsuzluk ve tepkileri de giderek azalmış durumundadır.

Bu akımlar gerek sınıfsal temelleri, gerekse ideolojik-politik çizgileri açısından açık bir karşı-devrimci kimliğe sahiptirler. Proletaryanın ve emekçi yığınların devrim ve sosyalizm kavgasında bu akımlar da dolaysız olarak ve cepheden hedeflenir. Bu akımlara karşı her aşamada tavizsiz uzlaşmaz bir mücadele yürütülür.

(...)

(*Din, Dinsel Akımlar, Laiklik ve Alevilik Sorunu, EKİM 3. Genel Konferansı/Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler, Eksen Yayıncılık, 1995, s. 78-80, 85-88*)

Üniversiteler sermayenin arka bahçesi!

Tayyip Erdoğan’ın kurulacağını açıkladığı Bilim ve Teknoloji Bakanlığı çeşitli çevrelerde heyecanla karşılandı. Türkiye Bilişim Vakfı (TVB) Başkanı Faruk Eczacıbaşı, Türkiye Bilişim Sanayicileri ve İşadamları Derneği (TÜBİSAD) Başkanı Tuğrul Tekbulut gibi burjuvazinin temsilcileri birbiri ardına açıklamalar yaparak memnuniyetlerini dile getirdiler. Teknoloji Bakanlığı’nın kurulmasının, bilgi toplumu olma yolundaki Türkiye’ye güç katacağı belirtildi.

Bakanlığın kurulacak olmasına üniversite rektörlerinden de destek geldi.

ODTÜ Rektörü Akbulut, Teknoloji Bakanlığı’nı olumlu bulduğunu ve Ar-Ge faaliyetine ayrılan payın %2 olması gerektiğini söyledi.

Ankara Üniversitesi Rektörü Aras, Bilim ve Teknoloji Bakanlığı’nın birçok Avrupa ülkesinde olduğunu belirterek, Türkiye açısından da bunun bir ihtiyaç olduğunu vurguladı.

Hacettepe Rektörü Özgen, bakanlığın, üniversite ve özel sektör işbirliğinin sağlanacağı yer olması gerektiğini, bazı özel sektör kuruluşlarıyla işbirliği içinde ortak Ar-Ge çalışmalarının yapılmasının ve teknoparkların koordinasyonunun sağlanmasının önemli olduğunu söyledi.

Gazi Üniversitesi Rektörü ise “Uluslararası patent işbirliklerinin geliştirilmesi, bilim ve teknoloji alanındaki yeniliklerin yayılması konusunda, ulusal ve uluslararası düzeyde daha etkin çalışmaların gerçekleştirilmesi, etkileşimin sağlanması açısından böyle bir bakanlığın kurulması oldukça yararlı olacaktır” dedi.

Bilim ve Teknoloji Bakanlığı’nın temeli halihazırda süren üniversite-sermaye işbirliğini güçlendirmeye dayanıyor. Daha fazla kaynak artırımı, şirketlerle teknolojik gelişmeler üzerine protokoller imzalamak, üniversitelerle sermaye kuruluşları arasında arabuluculuk rolü oynamak!

Yani, teknokentler etkin birer yatırım aracı haline getirilmek isteniyor.

Üniversiteleri toplumsal sistemden, sınıf ilişkilerinden bağımsız düşünemeyiz. Kapitalizmde üniversiteler hiçbir zaman özgür biçimde, toplumsal fayda için bilim üreten kurumlar olmadı. Fakat özellikle kapitalizmin krizinin derinleşmesiyle birlikte bir bütün olarak eğitim sistemi sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden örgütleniyor, üniversiteler sermayenin arka bahçesi haline getiriliyor.

Burjuvazi sanayiye yönelik teknolojik gelişme sayesinde ekonomik rekabet gücünü artırmak amacıyla, Ar-Ge çalışmalarını üretim sürecine ekledi. Fakat Ar-Ge’nin riskli bir yatırım alanı olması, araştırmaların uzun sürmesi, sonuç alınabilme garantisinin olmaması, pahalı bir yatırım olması, gerekli teknik donanımların sağlanması vb. bir dizi neden burjuvaziyi, birçok olanağa sahip üniversitelerin kaynaklarından faydalanmaya yöneltti.

Türkiye bu sürece hızla uyum sağlamakta gecikmedi. Teknokentler ve Teknoloji Geliştirme Merkezleri (Tekmer) üniversite-sermaye işbirliğinin gerçekleştirilebilmesinin temel araçları oldular.

ODTÜ, bu yapılanmanın en iyi örneğidir. Öncelikle bilinçli olarak lisans öğrencileri azaltılıp, lisansüstü öğretimde yüksek rakamlara ulaşıldı. Böylece sermayenin ihtiyacı olan ucuz işgücü karşılandı. Teknokent ve altyapının zenginleştirilmesi ile üniversite adeta teknokentin bir parçası haline geldi.

Burada gözden kaçan ayrıntı ise bilimin kimin için yapıldığı. Bir avuç asalak kapitalistin yararına teknoloji geliştirmek mi, yoksa insanlık için bilim üretmek mi? Üniversitelere aktarılan kaynakların hangi projelere verildiği düşünüldüğünde, bu soruyu yanıtlamak gereksiz kalıyor.

Anayasa değişikliğinin perde arkası

Akademisyenler tarafından hazırlanan Anayasa taslağının Tayyip Erdoğan'a sunulduğu günden bu yana tartışmalar sürüyor. Bir yandan Anayasa taslağı, "sivil, AB ile uyumlu, insan haklarını gözetilen ve ideolojik olmayan" bir metin olarak kamuoyuna sunulup cilalanırken, diğer yandan taslakla kaldırılması öngörülen kimi kurumlar, yeniden bölüştürülen yetkiler, değiştirilen kimi tanımlar tartışmanın merkezine oturtuluyor. Bu haliyle Anayasa tartışmalarının geldiği boyut da açıklık kazanmış oluyor. Burjuvazi Anayasası'nı kendi ihtiyaçlarına uygun bir biçimde yenilemek noktasında çoktan bir mutabakata varmış durumda. Tartışılan ayrıntılar yalnızca yetki çatışmasının ve rant kavgasının bir ifadesi.

Tablo bu olduğu yerde henüz son hali verilmemiş olan taslak metnin öncelikle tartışılması gereken kısmını, eskisinden ne götürdüğü, yeniye ne getirdiği oluşturmuyor. Zaten taslak metin resmileşene kadar bu kısımlar burjuvazinin kendi iç dengesine uygun olarak onlarca defa değişikliğe uğrayacak. Tartışmanın esas yanını taslak metnin hangi ihtiyacın ürünü olduğu oluşturacak. Zira bu zeminde yürütülecek bir tartışma hem içinden geçtiğimiz süreci, hem de önümüzdeki dönemi kavrayabilmek açısından önemlidir.

Onlar sosyal yıkım saldırılarına el kitabı hazırlıyorlar!

Türkiye'de bugüne kadar gerçekleşen Anayasa değişiklikleri incelendiğinde, hemen hemen tüm kapitalist devletlerde olduğu gibi bu değişikliklerin iktisadi dönüşüm süreçleri ile paralel gerçekleştiği görülecektir. Bir darbe anayasası olan '82 Anayasası'nın toplumsal muhalefeti dizginleyen, rejimi aşırı savunan maddeleri tırpanlandığında da ulaşılacak sonuç bu olacaktır. Söz konusu hükümler dışarı atıldığında elde kalan hükümlerin, 24 Ocak kararlarının gerektirdiği ortama göre toplumun yeniden şekillendirilmesinin zeminini sağlamaya dönük olduğu rahatlıkla söylenebilir. 24 Ocak kararları ile beraber yaşamın her alanında etkisini gösteren neo-liberal dönüşümler uygulamaya sokulmuştur. Bu dönemde öngörülen iktisadi adımların herbirinde Anayasa; uygulamaları mümkün kılan yapısının yanısıra koruyucu bir kalkan misyonu da görmüştür.

24 Ocak kararları ile Türkiye'ye ihraç edilen neo-liberal dönüşümler, GATS ile beraber farklı ve daha gelişkin bir boyut kazanmıştır. Özel olarak hizmet sektörünü hedef alan GATS, Türkiye'de adım adım uygulamaya sokulmaya çalışılmıştır. GATS henüz imzalanırken, taraf devletlere belirli sektörlerle ilgili istisnalar koymak, belirli konularda muaf olmak hakkı da tanınmıştır. Ancak bu hakkın yasal sınırı 10 yıldır. Yani GATS imzalandıktan 10 yıl sonra bütün ülkeler GATS'da geçerli olan tüm yükümlülüklerini yerine getirmek zorundadır. Zaten sözkonusu 10 yıl devletlere bahşedilirken, bunun nedenleri de onlara ayrıntılı bir tarzda açıklanmıştır. Devletler bu süre zarfında toplumsal atmosferi GATS hükümlerinin uygulanabileceği bir düzleme çekmek ve sözkonusu hükümlerin hukuki altyapılarını oluşturmakla yükümlüdürler. Gelinen yerde sözkonusu 10 yıllık süre dolmuştur. Türkiye'de özelleştirmeler başta olmak üzere, hizmet sektörünü hedef alan saldırıların

geçen yılları aşan kapsamı da işte bu yüzdendir.

Kıscacası GATS hükümleri uygulamaya konulmuş, kamu, kamu hizmeti vb. tanımlamalar baştan aşağı değişmiş, ancak Anayasa aynen korunmuştur. İşte şimdilerde tartışılan sivil-demokratik Anayasa taslağı yeni kurumsal yapısıyla Türkiye'nin bugüne kadarki örgüt modeli arasındaki açığı ve uyumsuzluğu kapatmanın bir aracıdır. Daha anlaşılır bir dille söyleyecek olursak, süregelen ve bundan sonra da sertleşerek sürececek olan sosyal yıkım saldırılarına anayasal güvence getirilmek istenmektedir.

Zafer Üskül'ün ideolojisiz Anayasa söylemi ile Kemalizmi Anayasa'dan çıkartalım tartışmaları ortalığı birbirine katarken, Özbudun'un Anayasa taslağını sunduğu günden beri her fırsatta tekrarladığı "devletçilik ilkesi kesinlikle Anayasa'dan çıkartılmalıdır" tekerlemesinin tepkisiz kabullenilmesi de bundandır. Zira serbest piyasa ekonomisini benimsemiş kapitalist devletin, devletçilik ile iş yürütebilme şansı bulunmamaktadır. Bugüne kadar fiilen uygulamadan kaldırılmış olsa da, devletçilik ilkesi kimi zaman yabancı yatırımın önünde bir engele dönüşebildiği gibi, özelleştirme süreçlerini de zora sokabilmektedir. İşte sermaye düzeni artık bu küçük pürüzlerle uğraşmayı istememektedir. Özbudun'un devletçiliğin Anayasa'nın dışında bırakılmasını gerekçelendirirken kurduğu "...bugün, devletçiliğin makbul bir ekonomi prensibi olduğu da çok kuşkuludur. Böyle bir anlayışla özelleştirmeler bile imkânsız hale gelebilir" cümlesi konuyu özetler niteliktedir. Bu haliyle Anayasa değişikliği sonucunda hangi kurum, hangi yetki ile donatılırsa donatılsın, hangi kurumun elindeki yetki tırpanlanırsa tırpanlansın yeni Anayasa, son yıllarda dizginlerinden boşalan sosyal yıkım saldırılarının el kitabı olacaktır!

Anayasa değişikliği emperyalist bağımlılığı güçlendirmenin bir aracıdır!

AKP'nin seçimlerden birinci parti olarak çıkmasının ertesi günü sermaye çevrelerinden gelen açıklamaların bütünü, AKP'nin Avrupa Birliği'ne üyelik sorununu aşmasına ilişkindi. Yine aynı günlerde Avrupa basınına yansıyanlar da AKP'nin seçilmesinin AB ilişkileri açısından nasıl da hayırlı olduğuna ilişkindi. Bunlar kuşkusuz rastlantı değildi; zira AKP 4,5 yıllık ilk hükümeti döneminde, irili ufaklı bir takım hatalar dışta bırakılırsa, gerek ulusal sermaye odaklarını, gerekse emperyalist odakları hiç yarı yolda bırakmadı. Aksine özelleştirme politikaları geçmişte olmadığı kadar hızlı ve pürüzsüz bir biçimde hayata geçirildi, kamunun tasfiyesinde büyük

mesafeler alındı.

AKP'nin emperyalist-kapitalist dünyanın efendileri ile kucaklaşma isteğine ve kirli ittifakların bir parçası olmak için attığı taklalara rağmen AB kapıları Türkiye'ye bir türlü açılmadı. Bunun gerisinde Türkiye'nin iktisadi alt yapısının ve sosyal durumunun bu açılım için hazır olmaması yatıyordu elbette. Ancak öte yandan Türkiye AB uyum yasalarının hemen hepsini hayata geçirecek bir mekanizmaya da sahip değildi. Sermaye içinde yaşanan bir takım çatışmalar yasal boşluklarla da birleşince, atılması beklenen belirli adımların önünü tıkamaktaydı. İşte yeni Anayasa ile çözülmek istenen noktalardan biri de budur. Özbudun'un "AIHS'ne ve AB standartlarına tümüyle uyumlu bir Anayasa taslağı hazırladık" sözleri boşa söylenmemiştir. AB ve benzeri emperyalist çıkar örgütlerinin bir takım taleplerinin karşılanması sürecinde engele dönüşen kurumların yetkilerinin sınırlandırılması, bir takım kurumların yeniden yapılandırılması hep bununla ilişkilidir.

Bu Anayasa'nın taslağı elbette belirli demokratik hükümler de içerecektir. Zira bu da emperyalist çevrelerin talepleri arasındadır. Ancak dikkat edilirse gerek AB, gerekse ABD hiçbir dönemde Türkiye'den uygulamalı demokrasi istememiştir. Onların beklentisi salt böyle bir görüntü oluşturulabilmesidir.

Anayasa taslağı baştan aşağıya ideolojiktir!

Bugüne kadar hazırlanan bütün Anayasalar gibi taslağı sunulan Anayasa da ideolojiktir ve doğal olarak bugün bunun aksini iddia eden akademisyenler ve bürokratlar da bilerek ve isteyerek yalan söylemektedir. Türkiye'nin emperyalist-kapitalist dünyadaki gelişmelere entegre olma sürecinde ihtiyaç duyduğu araçlardan yalnızca biri olan bu metin, egemen sınıfın işçi ve emekçiler üzerindeki tahakkümünün güvencesi, Türkiye'nin bir süredir içinde bulunduğu iktisadi dönüşüm sürecinin bir özetidir. Bu haliyle bu Anayasa'yı Özbudun'un yaptığı gibi 'nötr' diye tanımlamak gülünçtür. Anayasa salt burjuvazi içerisindeki farklı siyasal eğilimlere nötr yaklaşabilir. Bunun koşulu da sözkonusu siyasal eğilimlerin, iktisadi dönüşüm süreci ile uyumlu bir konumlanış içerisinde olmalarıdır.

Anayasa henüz hazırlanmakta olduğu için toplumsal yaşamda karşımıza çıkartacağı bir takım yenilikleri tartışmak için erken. Ancak iktisadi açıdan bugünkü gelişmelerin güvence altına aldığı söylemek için metnin son halini görmek gerekmiyor.

Son söz yeni Anayasa açısından tartışılan demokratik açılımlara ilişkin. Din dersleri zorunlu olmaktan çıkarılacak ve din-vidan özgürlüğü korunacakmış. Düşünce ve ifade özgürlüğü korunmadan bu mümkün müdür? Kadınlara pozitif ayrımcılık uygulanacakmış. Kadın üzerindeki çok yönlü azgın baskı ve sömürü koşulları sürerken kadının toplumsal yaşamdaki ikincil konumu ortadan kalkabilir mi? Kürtçe'nin seçmeli ders olarak okutulmasına açık kapı bırakılıyormuş. Kürt halkının inkar ve imhası sürerken bu gelişme ne ifade edebilir ki? Elbette bunların herbiri hangi nedenden kaynaklanırsa kaynaklansın birer gelişmedir, ancak bu sözde demokratik açılımların sınırları da görülmek zorundadır.

Bu açılımları demokratik kazanıma dönüştürecek olansa Anayasal metinler değil, hak alıcı bir mücadele hattıdır!

Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu'yla iş cinayetleri üzerine konuştuk...

“Canımız ve haklarımız için dişe diş bir mücadele şart!”

- Tersaneler iş cinayetlerinin ve sakat kalmaların çok sık yaşandığı bir alan. Sizce iş kazalarının temel sebebi nedir?

Gemi İnşa Sanayicileri Birliği (GİSBİR) Yönetim Kurulu Başkanı Murat Bayrak, yakın dönemde kendisiyle yapılan röportajlarda; iş kazalarının temel nedeninin işçilerin ihmalkarlığı olduğunu, “Anadolu’dan gelen kır kökenli işçilerin cahil ve dikkatsiz” olduğunu, kazaların bu nedenle gerçekleştiğini vurgulamıştı. Oysa biz işçiler olarak şunu çok iyi biliyoruz; kazaların temel sebebi işçilerin cahilliği değil, tümüyle tersane patronlarının kâr hırslıdır. Gerekli iş güvenliği tedbirlerini almayan tersane patronları bizleri bile bile ölüme terketmektedir.

İlkel alet ve makinelerle çalışmak zorunda bırakılan işçiler ölümü enselerinde hissediyor. Boru bükmeye yarayan es makinesinden tutun da kaynak motoruna, vinçlerden elektrik kablosuna kadar kullanılan her alet ilkel, yıpranmış ve tehlikeli. Kazaların en önemli nedeni bu. Ayrıca her önüne gelen işçiye her işi yaptırılmaları da kazaları oluşturan bir diğer faktördür. Örneğin hiçbir iş deneyimi olmayan işçilere iskele kurdukmak ya da operatörün işi olduğu halde işçiye vinç kullanılmak kazaya sebebiyet veren bir başka etkidir.

Kazaların bir başka nedeni ise işçilerin sırtında bir kene gibi duran taşeronluk sisteminin varlığıdır. Binlerce işçiyi bölen, parçalayan, örgütlenmesinin önünde ciddi bir engel oluşturan taşeronluk sistemi beraberinde iş cinayetlerini doğurmaktadır. Her gemide 10’a yakın taşeronun varlığı ve bunların iş yetiştirme telaşı kaçınılmaz olarak iş kazalarına neden oluyor.

Tersane patronlarının çözebilecekleri bir sorun işçinin hayatını tehlikeye atabiliyor. Örneğin Anadolu Tersanesi’nde 213 No’lu tamir gemisine çıkan merdivenler hem çok dik hem de dar. Buradan bir ay bile olmadan toplam 18 işçi düştü. Biz müdahale ettik, idare savsaklamaya çalıştı. Israrlı olduk, şimdi merdiveni kaldırıp başka bir merdiven yaptılar. Ya da Pendik Askeri Tersanesi’nde yaklaşık iki ay önce gemideki ana trafo patladı. Yaklaşık 20 işçi yaralandı. Çünkü aşırı yüklenilmişti trafoya, patlaması kaçınılmazdı. Oysa çok basit bir çözüm vardı. Bir yerine iki trafo kullanılacaktı. Bu tür önlemlerin dahi alınmadığı tam bir cehennem durumunda tersaneler.

Geçmişte oksijen ya da aygaz tüplerinin patlamasına bağlı ölümler gerçekleşirdi. Onun da çözümü basitti. Patronun 20 YTL para harcayıp ateşi geri tepen tüp başlıkları alması yeterliydi. 20 YTL masraf yapılmadığı için birçok işçi arkadaşımızı kaybettik.

Bir diğer sorun tabii ki iş güvenliği malzemelerinin verilmemesidir. Bu durum yaralanma, sakatlanma, ölümlere neden oluyor. Gözlük verilmediği için onlarca işçinin gözüne her gün çapak kaçıyor. Eldiven, baret ve çelik burunlu ayakkabı da işçilere çok görülüyor. Uzman olmayan kişiler tarafından kurulan iskelelerden düşerek yaşanan ölümlerin sayısı az değildir. Örneğin geçtiğimiz yıl Çiçek Tersanesi’nde Nurdoğan Çelik iskeleden düşerek ağır yaralandı. Hastaneye kaldırılacağı yerde tersane patronları, hiçbir güvenlik malzemesi olmayan Nurdoğan’ın kafasına baret, ayağına çelik burunlu ayakkabı, beline de emniyet kemeri bağladılar. Bir hafta can çekişerek öldü Nurdoğan. 19 yaşındaydı ve yeni

evliydi. İbrahim Dursunlar, Bekir Leventler, Günay Akarsular, Cabbar Ongunlar ve daha birçoklarının hayatı 3 kuruşa bağlı.

Dışarıdan bu şekilde anlatıldığında garip gelebilir, insan dehşete düşebilir. Tıpkı bir korku filmi gibi. Ama yaşananlar tamamen gerçek. İnsanların kafasının ağır malzemeler altında kalarak ezildiği; denize düşen bir işçinin 6 ay sonra çürümüş cesedinin çıkarıldığı; insanların kafasının gövdesinden ayrıldığı, patlamayla ısardan baretin eriyerek kafatasına yapıştığı ve bir hafta can çekiştikten sonra öldüğü, tam bir cehennem tersaneler. Ve yaşam hakkı başta olmak üzere tüm hakları yok sayılmış 25 bin işçinin çalıştığı bir cehennem...

- İş cinayetlerine karşı işçilerin tepkisi yeterli mi? Tersanelerde ölümlerin durdurulması için neler yapılabilir?

Kuşkusuz havzada yaşanan iş cinayetlerine karşı tepkiler yeterli değil. İşçi arkadaşlar içten içe öfkeleneler de genelde tepki çok fazla değil. Çünkü belli kaygıları ve korkuları var. Eğer bu korkuları bir tarafa bırakılıp öfke örgütlü bir güce dönüşmezse, tersane kapılarında sürekli tabutlar çıkmaya devam edecek. İşçilerin öncelikli kaygısı işsizliktir. Sistemin dayattığı bir korku bu. Ötesinde taşeronluk sisteminin de getirdiği bazı sorunlar var. Bir taşeronda iş cinayetine kurban gitmiş bir işçinin cenazesine diğer taşeronlarda çalışan işçiler duyarsız durabiliyor. Yani iki ayrı taşeronda çalışan işçiler birbirlerinin sorunlarına yabancılaşabiliyor. Öte yandan işçilerde devletten sorunların çözülebileceğine dair beklentiler var. İki hafta önce Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İş Teftiş Kurulu Başkanlığı, tersanelerde denetlemelerde bulundu ve iş kazalarına bağlı ölümlerle ilgili rapor tuttu. Amaç iş kazalarını en aza indirmekmiş. Sonuç ne oldu? İki hafta sonra iki işçi yaşamını yitirdi.

Kuşkusuz tersanelerde yaşanan iş cinayetlerinin baş sorumlusu üç kuruş harcamayarak bizleri ölüme terkeden tersane patronları ve onların örgütü GİSBİR’dir. Onlar bizden çaldıklarıyla lüks villalarda yaşarken, o villalardan işçi ölümlerini umursamazca izliyorlar. Eğlence merkezlerinde bir ayda harcadıkları parayı iş güvenliğine ayırsalar iş kazalarının önemli bir kısmını önleyebilirler. Ama işçi ölümleri onların umurunda değil. Onlar yine gemiyi şampanya patlatarak denize indirecekler. İşçi kanına basarak kurdele kesecekler. Orada yine milletvekilleri ve bakanlar olacak. Ama hiç kimse ölen işçilerin adını dahi anmayacak.

Bizler taleplerimizi haykırırken “işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın” diyoruz. Bunu söylemek kendi başına bir şey ifade etmiyor. Bu talebimizi yükseltirken tersane patronlarının öyle kolayından adım atmayacağı açık. Yapılabilecek tek şey örgütlenmek ve kararlı bir mücadele yürütmektir. Derneğimiz bunun için vardır. İşçiler, Tersane İşçileri Birliği çatısı altında örgütlü mücadeleye atılmalıdır. Bu havzada diğer sorunlarda dahil iş güvenliği konusunda 25 bin işçi ne zaman söz söyler, o zaman sorun bir nebze olsun çözülebilir.

Tersane İşçileri Birliği olarak diyoruz ki, örgütlü ve dişe diş bir mücadeleyle iş güvenliği tedbirlerini aldırılmak da yetmez. Aynı zamanda bizim parçalarımızın toplandığı tersanelerde, bizi ölüme ve sefalet mahkum eden patronların düzenini parçalamak gibi temelli bir görevimiz var.

“Tersanelerde iş cinayetine son!”

Tersanelerde iş cinayetleri sürüyor. 21 Ağustos günü Torgem Tersanesi’nde elektrik çarpması sonucu ölen arkadaşımız Cabbar Ongun’dan sonra 23 Ağustos günü de Selah Tersanesi’nde Güney Akarsu adlı bir arkadaşımızı iş cinayetine kurban verdik.

İş cinayetlerini protesto etmek amacıyla 25 Ağustos günü saat 07.30’da Selah Tersanesi’ne yakın bir yerde kortej oluşturarak sloganlar eşliğinde yürüdük. TİB-DER olarak “Artık yeter iş cinayetlerine son!” şiarlı pankartımızı açarak, sloganlarımızı haykırarak polis yığnağının ortasından geçtik. Tersane Caddesi’nin bir şeridini kapatarak Selah Tersanesi’nin önüne geldik. “Katil GİSBİR, katil Selah hesap verecek!”, “Artık ölmek istemiyoruz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Tersane işçisi köle değildir!” sloganlarımızı gür bir şekilde haykırdık. Ajitasyon konuşmaları yaparak, tersane işçilerini iş cinayetlerine artık dur demeye çağırdık. Uzun süren konuşmaların ardından basın metnini TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu okudu. Açıklamada şunlar söylendi:

“Bütün bu yaşanan iş cinayetlerinin ve hak gasplarının baş sorumlusu GİSBİR’dir. Onlar 40 ayrı tersanenin patronları olarak bizim çalışma hayatımızı cehenneme çevirmek için Gemi İnşa Sanayicileri Birliği’nde örgütlendiler. Bütün hak gasplarını oradan örgütledikleri gibi, iş güvenliği tedbirlerinin alınmaması da onların eseridir. Tersanelerde Cabbar’ı da, Günay’ı da ve daha birçok arkadaşı katledenler Gemi İnşa Sanayicileri Birliği’dir. İnşa

edilip denize indirilen her gemide biz işçilerin kanı bulunuyor. Tersane patronları da dökülen bu işçi kanları üzerinden servetlerine servet katıyorlar. Bütün mülklerinde işçi kanı bulunuyor. Bizler Tersane İşçileri Birliği olarak yaşanan bu katliamlara sessiz kalmayacağız...”

Basın metninin okunmasından sonra kortej oluşturarak sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçtik. Tuzla Gemi’nin önünde eylemimizi bitirdik. Eyleme 50 tersane işçisi katıldı.

Limter-İş de bizimle aynı saatte Selah Tersanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamayı önce Limter-İş yaptı. Limter-İş, açıklamamız bitene kadar oradan ayrılmayacağını açıkladı. Yer yer sloganların ortaklaştığı açıklama yaklaşık bir saat sürdü.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

İşçi ve emekçi hareketinden...

Telekom işçisi: “Şalter inecek, bu iş bitecek!”

Türk Telekom A.Ş. Genel Müdürlüğü ile Türkiye Haber-İş Sendikası arasında devam eden 7. Dönem Toplu İş sözleşmesi görüşmeleri resmi arabulucu sürecinde tıkanı. 22 Ağustos günü de anlaşma sağlanamadı.

Resmi arabulucu sürecinin tıkanması üzerine Türk Telekom işçileri uyarı eylemlerine devam ediyorlar. Telekom işçileri 28 Ağustos günü Acıbadem Türk Telekom İl Müdürlüğü önünde yaptıkları eylemle talepleri karşılanmadığı koşullarda greve gitmekten çekinmeyeceklerini söylediler. Yüzlerce Telekom işçisi “Şalter inecek, bu iş bitecek!” sloganını attı. Yoğun yağmur altında gerçekleştirilen eylemde işçiler tepkilerini coşkulu sloganlarla gösterdiler.

Basın açıklamasını Haber-İş Sendikası Anadolu Yakası Şube Başkanı Turgut Aktaş okudu. Aktaş, toplu iş sözleşmesini masa başında bitirmek istediklerini, işverenin sunduğu teklifin çalışanların haklarını geriye götürdüğünü dile getirdi. Kapsam dışı bırakılmak istenen personel konusuna da değinen Aktaş, böylece sendikal örgütlülüğü dağıtmak niyetinde olduklarını vurguladı.

Açıklama Telekom işçilerinin talepleri kabul edilmediği durumda grev hakkının kullanılacağını ilan edilmesiyle son buldu. İşçiler “Direne direne kazanacağız!”, “Birleşen işçiler yenilmezler!”, “Telekom işçisi greve hazır!” sloganlarını attılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Otoyol ve köprülerde eylem hazırlığı

Yapı-Yol Sen Genel Başkanı Bedri Tekin, Bayındırlık ve İskan Bakanlığı ile bağlı birimlerde iş bırakacaklarını açıkladı. Bayındırlık ve İskan Bakanlığı ve ilgili genel müdürlüklerde çalışanların diğer kurumlarda çalışanlara göre daha az maaş aldığını dile getirdi. Eylemin tarih ve ayrıntılarının, 29 Ağustos günü Ankara’da yapılacak Yapı-Yol Sen Genel Temsilciler Kurulu toplantısında belirleneceğini söyledi.

Harb-İş’te uzlaşmazlık sürüyor

Toplu sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine, “Grev yasağı olan sektörde” örgütlü Harb-İş Sendikası Yüksek Hakem Kurulu’na başvurdu. Toplusözleşme, Milli Savunma Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Jandarma Genel Komutanlığı ve Sahil Güvenlik Komutanlığı ile Akaryakıt, İkmal ve NATO POL’da çalışan 26 bin işçiyi kapsıyor.

Toplusözleşme görüşmelerinin tıkanmasındaki temel neden, esnek çalışma maddelerinin dayatılması. İşveren bu toplu sözleşme sürecinde telafi çalışmasını, izin karşılığı fazla mesai ve esnek çalışmayı sendikaya dayattı. Ayrıca servis uygulamasını kaldırmak istedi ve yemekhanelerin özelleştirilmesinin adımlarını attı.

KESK’ten Erdoğan’a yanıt!

KESK Genel Merkezi, Tayyip Erdoğan’ın 25 Ağustos günü Hizmet İş Sendikası’nın Genel Kurulu’nda yaptığı konuşmaya yanıt verdi. Erdoğan yaptığı konuşmada greve hazırlanan sendikalar ile KESK’i hedef alan açıklamalar yapmıştı.

KESK tarafından yapılan açıklamada, seçim

meydanlarında fakir fukarının dertlerine çözüm olacağını iddia eden başbakanın seçimlerin ardından bu sözlerini unuttuğu dile getirildi. 2004 yılı toplu görüşmelerinde, kamu emekçilerinin “grev ve toplu sözleşme haklarının” kullanılabilir hale getirilmesi yönünde sözlü ve yazılı güvence verildiğini belirten KESK, aradan üç yıl geçmesine rağmen hükümetin verdiği sözü tutmadığını ifade etti.

Açıklama “20 yıldır yürüttüğümüz mücadelenin meşruiyeti ve haklılığıyla bundan sonra da kararlı yürüyüşümüzü sürdüreceğiz. 2 milyon kamu emekçisinin hakkı olan grev ve toplu sözleşme hakkımızı kullanacağız” sözleriyle sona erdi.

SSK’da grev kararı!

Toplu iş sözleşmelerinde Kamu İşverenleri Sendikası’nın dayatmacı tutumu nedeniyle Tez Koop-İş Sendikası örgütlü olduğu TÜBİTAK, TC Başbakanlık Gümrük Müsteşarlığı, TASİŞ ve SSK olmak üzere 4 işyerinde grev kararı aldı. Tıkanma aşamasına gelen yerlerden biri olan Sosyal Sigortalar Kurumu İstanbul İl Müdürlüğü önünde Tez Koop-İş üyeleri 23 Ağustos günü protesto eylemi gerçekleştirdiler. Eyleme, Yol-İş, Harb-İş, Belediye-İş, Petrol-İş yöneticileri de katıldılar.

Eylemde yapılan açıklamada; Kamu-İş’in işçilerin haklarını geriye doğru götürdüğü, toplusözleşme görüşmelerinde işveren sendikalarının çalışma sürelerinin uzatılması ve deneme süresinin artırılması gibi dayatmalarda buldukları belirtildi. Hayata geçirilmek istenen esnek çalışmaya değinildi. Bazı müdürlüklerde Tez Koop-İş üyelerinin baskılarla karşılaştığı dile getirilerek, SSK çalışanlarına ek ödeme talebinde bulunuldu. Toplu sözleşmeye göre evrak kayıt işlerinde çalışan işçilere şimdiye kadar verilen iş gömleğinin yanısıra iş pantolonu verilmesi talebinin de SSK yönetimi tarafından reddedildiği vurgulandı. 150 işçiye iş pantolonu verilmesi gerektiği belirtildi.

Eylemde “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sanovel direnişi sona erdi!

Silivri Çantaköy’de kurulu bulunan Sanovel İlaç Fabrikası’nda çalışan 190 işçi sendikalaşma faaliyeti yürüttüğü için 5 Haziran’da işten atılmıştı. İşçilerin üç aydır sürdürdüğü direniş 27 Ağustos günü patronla yapılan görüşmenin ardından sona erdi.

Petrol- İş Sendikası’nda örgütlenen Sanovel işçileri üç ay boyunca fabrika önünde kararlılıkla direndiler ve üretimi en alt düzeye indirdiler.

İşçiler bu süreçte fabrikaya yapılan iş başvurularını, zaman zaman ikna, zaman zaman da direniş kırıcı işçilere şiddet kullanarak engellediler. Ancak patron bu süre zarfında hiçbir şekilde sendikayla görüşmeyi kabul etmedi.

Sanovel işçileri, devrimcilerin, partilerin, DKÖ’lerin desteğini 3 ay boyunca aldı. Sendika da manevi desteğin yanısıra 200 YTL maddi destek sunmaktaydı. Ancak bu yardım işçilerin ihtiyaçlarını karşılamaya yetmedi. Kararlı ve örgütlü bir tarzda hareket eden işçiler, patronun son önerisini sendikayla tartıştılar. Sonuçta sendikal haktan vazgeçmiş oldular.

Sürecin başında hiçbir şekilde tazminat ödemeyi kabul etmeyen patronun ihbar ve kıdem tazminatlarını ödemeyi kabul etmesi üzerine, daha çok eski işçilerin eğilimi ve sendikanın pasif tutumu ile direniş sonlandırıldı.

“İşçi-memur elele, genel greve!”

Türk Telekom ve Haber-İş Sendikası arasında süren TİS görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması ve sendikanın grev kararı alması üzerine Haber-İş Adana Şubesi 29 Ağustos günü Adana Büyük Postane önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Türk Haber-İş Sendikası Adana Şube Başkanı İbrahim Kaya tarafından okunan basın metninde, “Biz sendika olarak işverenle bu süreç içinde her zaman görüşmeye açıldık. Ancak devam eden yasal süreçlerde de haklı taleplerimizin kabul edilmemesi halinde üzülmek istemem ki; anayasal hakkımız olan ‘grev kararını’ almak ve uygulamaya koymaktan başka çaremiz kalmayacaktır.” denildi.

“İşçi-memur elele genel greve!”, “İşveren şaşırma, sabrımızı taşıрма!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganlarının atıldığı eyleme 80 işçi katıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Evin Taşımacılık’ta işten atma

TÜMTİS Bursa Şubesi yaptığı açıklamayla, Büyükşehir Belediyesi’nin yolcu taşıma işlerini yapan BURULAŞ’a ait belediye otobüslerini işleten Evin Taşımacılık’ta çalışan sendika üyesi 3 işçinin patronun asılsız suçlamaları üzerine gözaltına alınmasını protesto etti. Açıklamada 192 işçiden 182’sinin sendikada örgütlendiği dile getirildi. Seçimlerden sonra 6 işçinin, şimdi de 3 işçinin atıldığı ve asılsız suçlamalarla gözaltına alındığı belirtildi. Saldırlara karşı mücadelenin kararlılıkla devam edeceği vurgulandı, dayanışma çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

Texim işçileri mücadeleyi yükseltiyor!

Merter’de kurulu bulunan, 13 ülkeye ihracat yapan, dikimhane, ütü-paket, modelhane ve kesimhane bölümleri olan Texim Tekstil Fabrikası’nda 400 işçi çalışıyor. Birkaç sokak ötede ise 200 işçinin çalıştığı Texim Triko işletmesi var. Texim’de gecikmeli de olsa her yıl bir kez zam yapılıyordu. Ancak patron 1 yıldan fazla bir zamandır zam yapmadığı gibi bu yıl da 8. aya kadar konuyla ilgili hiçbir açıklamada bulunmadı. İşçilerin zamlı ilgili görüşme talebinde bulunması üzerine müdür işçileri yemekhaneye topladı ve sektörün yaşadığı kriz nedeniyle “Euro 2 YTL’nin üzerine çıkana kadar zam yapmayacağım” dedi.

Eksik yatırılan sigortalardan patronların kötü davranışlarına kadar birçok sorunun yaşandığı Texim Fabrikası’nda ücretlere zam yapılmaması üzerine 17 Ağustos günü işçiler zorunlu mesaiye kalmadılar. O günden beri zorunlu mesaiye kalmama eylemini sürdürdüler.

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak, kölece çalışma koşullarının dayatıldığı Texim işçileriyle röportaj yaptık. Röportajın Kızıl Bayrak gazetesinde yayınlanmasının ardından haberi ve röportajı fotokopi ile çoğaltan işçiler arkadaşlarına ulaştırdılar.

Karşısında kararlı işçileri gören Texim patronu işçilere gözdağı vermek için 12 öncü işçiyi (birisi raporlu olduğu halde) işten çıkarttı. İçerideki kararlılığı kırmaya çalıştı. Çay saatlerinde çay, mesailere kalmayan işçilere ise servis verilmemeye başlandı.

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak işçilerle yaptığımız toplantıda, bu sorunların sadece Texim’de değil tekstildeki tüm fabrikalarda yaşandığını vurguladık. Saldırıların ancak işçilerin birleşik mücadelesiyle püskürtülebileceğini söyledik. İşçiler de, bugüne kadar sorunlar karşısında ses çıkarmadıklarını, her geçen gün sömürünün daha da fazla artarak yaşamlarını çekilmez hale getirdiğini ifade ettiler. “Başka fabrikalarda da aynı sorunları yaşayacağımızı gördük” dediler. Bu yüzden haklarını alıncaya kadar mücadele edeceklerini, kaybedecekleri bir şeyleri olmadığını belirttiler.

Toplantıda yasal-hukuki sürecin başlatılmasının

yanısıra fabrikada yaşanan sorunları ve talepleri içeren bir bildiri çıkartmaya karar verdik. Bildirinin dağıtılmasının ardından değerlendirmek üzere aynı günün akşamı bir toplantı daha yapmaya karar verdik.

“Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”

24 Ağustos günü öğle tatilinde, işten atılan işçilerle dayanışma çağrısı yapan bildirimleri Texim işçilerine ulaştırdık. Dağıtım sırasında işçilerin yoğun ilgisi ile karşılaştık. Bundan rahatsız olan Texim patronu, kolluk güçlerini çağırarak dağıtımı engellemeye çalıştı. Kolluk güçleri kararlı tutumumuz karşısında Texim yetkilisine bir şey yapamayacaklarını söylediler. Bizler de işçilerle sohbet ederek, öğle tatili bitene kadar dağıtımımızı sürdürdük.

Akşam çıkışta mesaiye kalmama eylemine katılan ve işten atılan işçilerle birlikte toplam 70 işçiyle toplantı yaptık. Önce bildiri üzerine bir değerlendirme yaptık. Tek tek işçiler fikirlerini belirttiler. Patronun baskıcı ve insanca yaşam koşullarından uzak bir çalışma ortamı dayattığını ve bu kötü koşullarda çalışmamak için ne gerekiyorsa yapacaklarını söylediler. Bizler de Texim işçilerinin bu mücadelelerinin meşru olduğunu, platform olarak Texim işçilerinin yanında olduğumuzu ve her türlü desteği vereceğimizi vurguladık.

Ayrıca Texim patronuna köle olmadığımızı, işçi olduğumuzu göstermemiz gerektiğini, buradaki hak arama mücadelesinin tüm fabrikaları da etkileyebileceğini belirttik.

Toplantı sırasında işçiler o hafta izinde olup 27 Ağustos günü işbaşı yapacak olan 15 işçinin de çıkışının verildiğini söylediler. Toplantı sonunda aşağıdaki kararları aldık:

* 27 Ağustos günü öğle tatilinde, çalışanların da katılabileceği bir basın açıklaması gerçekleştirerek, Texim’de yaşanan sorunların ve işçilerin dayanışmasının kamuoyuna duyurulması.

* İçerideki arkadaşların zorunlu mesailere kalmama eylemlerini sürdürmeleri.

* İşyeri komitesi oluşturarak her türlü saldırının daha örgütlü bir tarzda karşılanması.

Ayrıca KİP olarak, süreç boyunca iş yavaşlatma, yemek boykotu vb. eylemleri önerdik. Bildiri ve afiş gibi önerileri daha sonraki toplantıda netleştirmek üzere toplantıyı sonlandırdık.

“Köle değil işçiyiz, birleşince güçlüyüz!”

27 Ağustos sabahı basın açıklamasından önce işten atılan arkadaşlarla biraraya geldik. Yaptığımız değerlendirmede, işten çıkarılması kararı alınan izindeki 15 işçinin sabah çıkarılmadığını ve işbaşı yaptıklarını öğrendik.

Texim işçilerinin taleplerini içeren dövizler ve “Köle değil işçiyiz, birleşince güçlüyüz!/Texim işçileri” imzalı pankartı açarak eylemi fabrika önünde alkışlarla başlattık. “Texim işçisi yalnız değildir!”, “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları ile basın açıklamasına başladık. Texim’in sektördeki konumundan dolayı basının yoğun ilgisi ile karşılaştık. Açıklamada öncelikle Texim patronunun yasadışı uygulamaları teşhir edildi.

Açıklamanın sonuna yetişen Texim patronu can havliyle “Ben fabrikanın sahibiyim” diyerek kendisini basının önüne attı. “Burada işçilere haklarını veriyoruz. Benim işçilerimin hiçbir sorunu yoktur” dedi. Bunun üzerine işçiler sigorta primlerinin yatmadığını, zam istedikleri için işten atıldıklarını söylediler. Texim patronu sorulara cevap veremeyerek, “işçilerimi kıskırtanlar var, ben zam verecektim” dedi. Atılan ve basın metnini okuyan işçi arkadaşına dönerek “seninle konuşmadık mı?” dedi. Atılan arkadaş ise “evet zam için konuşmaya geldiğimde beni odadan attınız ya!” dedi. Bunun üzerine iyice yüzüstleşen ve ne yapacağını şaşırarak Texim patronu “olur böyle şeyler” dedi.

Bu sırada işçiler kararlı ve coşkulu bir şekilde “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganını attı. Biz dağılırken Texim patronu Haldun Boz “ben de basın açıklaması yapacağım” diyerek basını içeri davet etti.

Atılan arkadaşlarla öğle yemeğine çıkacak işçi arkadaşları beklemeye başladık. Arkadaşlar büyük bir heyecanla yanımıza geldiler. 60 kadar işçiyle bir değerlendirme toplantısı yaptık. KİP olarak söz aldık; Merter’de uzun zamandır böyle bir eylemin olmadığını, şimdi daha fazla kenetlenmemiz gerektiğini ifade ettik. İçerideki arkadaşlara daha çok görevin düştüğünü, sürecin işyeri komitesi oluşturularak iş çıkışlarında alkışlı protesto, yemek boykotu, iş yavaşlatma eylemi ile devam ettirilmesi gerektiğini söyledik. Yanısıra yasadışı uygulamaları teşhir eden ve Texim işçilerinin kararlılığını anlatan bildiri ve afişlerle bölgedeki tekstil işçilerine çağrı yapma kararı aldık. Bu çalışmaların maddi yönünü karşılamak için ortak bir bütçe oluşturmaya karar verdik. Değerlendirme konuşması ilgiyle dinlendi. Arkadaşlar da düşüncelerini belirttiler. Ardından afiş ve bildiri için bütçe oluşturuldu.

Texim patronu işçilerin birlik olması ve ortak hareket etmesi sonucu köşeye sıkışmıştır ve korkmaktadır. Texim işçileri birlik oldukları koşullarda patronun ne kadar aciz olduğunu görmüşlerdir. Ayrıca Texim işçisi Merter’de kurulu bulunan ve Texim’le aynı koşullarda çalışan binlerce tekstil işçisinin talebini haykırarak, onların da sesi soluğu olmuştur.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Eylemde okunan basın açıklaması metninden...

“Haklarımıza sahip çıkmak konusunda kararlıyız”

Bizler Texim Fabrikası’nda çalışan 400 işçiyiz. Çoğumuz bu fabrikada çalışan 2-3 yıllık işçiyiz. Texim patronu bizleri yıllardır keyfi ve hukuksuz bir biçimde çalıştırıyor.

Bu keyfi ve hukuksuz uygulamaları şöyle sıralayabiliriz:

* Sigortalarımız 6 ayda 10’ar gün olarak yatırılıyor,

* Asgari ücrete yani sefalet ücretine çalıştırılıyor,

* Bordrolarımız verilmiyor,

* Zorunlu mesailere bırakılıyor. Kimi zaman sabahlara kadar çalıştırılıyor. Mesai ücretleri sabahlamalar için %75 olması gerekirken %50, Pazar günleri için ise %100 olması gerekirken %75 olarak hesaplanıyor,

* Servis geç geldiği koşullarda bizim ücretlerimizden kesinti yapılıyor,

* Şeflerin ve müdürlerin sürekli küfür ve hakaretlerine maruz kalıyoruz. Şefler ve müdürler ağza alınmayacak küfürler savuruyorlar,

* Yoğun ve kötü koşullarda çalıştırılmamızdan dolayı hastalanan arkadaşlarımız fenalaşıp çalışamayacak halde olduklarında bile çalıştırılıyorlar,

* Hasta olduğumuz durumlarda bile doktor rapor

vermiyor,

* Sabahlamalarda sürekli kahvaltı veriliyor.

Yukarıda belirttiğimiz ve örneklerini verdiğimiz gibi Texim patronu, biz işçileri keyfi, hukuksuz ve hiçbir kural tanımadan köle olarak çalıştırmak istiyor. Bu uygulamalara artık tahammül edemiyoruz/etmeyeceğiz. Bu uygulamalara karşı sesimizi yükselttiğimiz için Texim patronunun işten atma saldırısına maruz kaldık. İlk olarak 22 Ağustos günü 11 işçi arkadaşımız işten atıldı. Üstelik bir işçi raporlu olduğu halde atıldı. İşten atma saldırısı yine devam ediyor. (...)

Texim patronu bu saldırı ve baskılarla bizi yıldırmaya, birlik ve beraberliğimizi engellemeye çalışıyor. Ama artık biz haklarımıza sahip çıkmak konusunda kararlıyız.

Texim patronu bir taraftan “zor durumdayız, daralmaya gitmemiz zorunlu” diyor. Ama diğer taraftan da 200 işçinin çalışabileceği yeni bir triko bölümünü üretime açıyor. Demek ki Texim patronunun derdi başka. O kendisi için köle olarak çalışacak işçiler arıyor. Ama bizler bu köleliği kabul etmeyeceğiz. Bizlerin sırtından ve alınterimizden çalan, servetine servet katan Texim patronuna artık dur diyoruz. (...)

Texim İşçileri

Tarım işçilerinin sömürü ve baskıya karşı örgütlenmekten başka yolu yok!

Yaşamın tüm zenginliklerini üreten işçi sınıfı, bu zenginliklerden faydalanamamakta, açlıkla, yoksullukla ve ölümlü yüzyüze yaşamaktadır. Soframızdaki ekmekte, yediğimiz aştta emeği olan tarım işçilerinin durumu, kapitalizmin kuralı, acımasız ve çirkin yüzünü çok açık bir şekilde gözler önüne sermektedir.

Çoğunluğunu kadın ve çocuk işçilerin oluşturduğu tarım işçileri, eğer kamuya ait bir işletmede sendikalı çalışmıyorlarsa (ki çoğu bu durumdadır), en korunmasız işçilerdir. İş Yasası'nda yerleri yoktur. 50 ve daha az işçinin çalıştığı işyerlerindeki tarım işçileri yasa kapsamı dışındadır. Böylece bugün sayıları milyonu bulan tarım işçileri, İş Yasası'nda yer alan kısmi uygulamalardan; örneğin, çalışma sürelerini düzenleyen kurallardan, hafta tatili ve yıllık ücretli izin haklarından, işten çıkartılmaya karşı koruyucu düzenlemelerden, ihbar ve kıdem tazminatlarından yoksun olarak çalışmaktadır. İşçi sağlığı ve iş güvenliğine ilişkin koruyucu düzenlemeler de yine 50 ve daha az sayıda işçinin çalıştığı işyerleri için geçerli değildir. Özel sektörde ise genelde sigortasız çalıştırılmaktadır. Gerçekte 50'den fazla işçi çalışıyor olsa bile, işçilerin önemli bir bölümü kaçak çalıştırıldığından, İş Yasası hükümlerinin uygulatılması mümkün olamamaktadır.

Tarım işçilerinin sosyal güvenlik açısından da yasalarda yeri yoktur. İlk kez '77 yılında 506 sayılı Sosyal Sigortalar Yasası kapsamına alınmışlardır. Sadece kamu işletmelerinin işçileri ile özel sektörde ücretli ve sürekli çalışanlar bu kapsamdadır. '83 yılında kabul edilen 2925 sayılı Tarım İşçileri Sosyal Sigortalar Kanunu ise süresiz işlerde çalışanları kapsamakta, primleri işçi ödemekte, işverenin prim ödeme yükümlülüğü bulunmamaktadır.

4857 sayılı İş Yasası uyarınca çıkarılan yönetmeliklerin bir bölümü işçi sağlığı ve iş güvenliğine ilişkindir. Örneğin 16 Haziran '04 tarihinde yürürlüğe giren Ağır ve Tehlikeli İşler Yönetmeliği, tarımsal ilaçların kullanılması, hayvansal gübre işleri gibi bazı işlerde kadınların ve 18 yaşını bitirmemiş gençlerin çalıştırılmasını yasaklamaktadır. Ancak bu yasak da yalnızca 50'den fazla işçinin çalıştığı tarım işyerleri için geçerlidir.

Tarım sektörünün kendi koşullarından dolayı yılın bazı dönemleri işlerin yoğunlaşması nedeniyle sayıları artan mevsimlik ya da gündelikçi işçilerin yaşadıkları sorunlar ise daha katmerlidir. Mevsimlik tarım işçileri ancak yaşanan kazalarla gündemde yer bulabilmektedir. Geçtiğimiz ay yaşadıkları kazaların bilançosu şöyledir:

* Kırıkkale'de tarım işçilerinin yaşadığı kazan sonucu 22 yaralı!

* İzmir Ödemiş'te tarım işçilerinin yaşadığı kaza sonucu 23 yaralı!

* Şanlıurfa'da tarım işçilerinin yaşadığı kaza sonucu 52 yaralı!

* Adıyamanlı tarım işçilerinin Sivas'ta geçirdiği kaza sonucu 24 ölü! Ölenlerin 12'si çocuk!

* Şanlıurfa'daki kazan sonucu 18 ölü!

Hatırlanırsa Urfa Ceylanpınar'da da geçtiğimiz yıl yaşları 12-15 arasında değişen 40'a yakın işçiyi taşıyan kamyon dereye düşmüş, 9 kadın yaşamını yitirmişti.

Mevsimlik tarım işçileri ucuz emeğe ihtiyaç duyulan tarım alanlarında çalışmak üzere kamyon kasalarına, traktör römorklarına, şehirler arası yolculuğa elverişsiz minibüslere doldurulmakta, tam da bu nedenle kazalar olmaktadır. Çalışma biçiminden kaynaklı yaşadıkları iş kazası sayılmamakta, sigortasız olan işçiler ve yakınları mağdur olmaktadır.

Mevsimlik işçiler burjuva basında, oldukça düşük bir ücret için ölümü göze almaları nedeniyle haber konusu edildiler. Şanlıurfa'da 18 işçinin öldüğü kaza arkasından çıkan haberlerde "7 YTL uğruna öldüler" diyen sahibinin sesi medya, her zaman olduğu gibi bu kazanın gerçek sorumlularını gizlemek istiyordu.

Yaşanan kazalar medya tarafından tarım işçilerinin kendi sorumsuzluğu olarak sunuluyor. Bu haberlerde işçilerin neden düşük ücrete razı olduklarına dair sorgulamalara yer yok tabii ki!

Bu kazanın ertesinde medya kendinden beklenen haberi yapmak için yine görev başındaydı. Ancak gerçekleri ne kadar saptırmak isteseler de bu kolay olmuyor. Medyada haber şöyle yer alıyor: Şanlıurfa'da 18 işçinin öldüğü kazanın ertesi günü trafik kontrolü yapan ve imajını kurtarmaya çalışan polis, kamyon kasasında tarlaya götürülen 25 tarım işçisini taşıyan kamyon şoförüne ceza kesiyor. Göstermelik bir önlem olarak trafik kontrolünün haberini yapan medya mensubunun sorusu üzerine mevsimlik kadın işçiler bir gerçeği yalın bir dille ortaya seriyorlar: "Mecbur olmasak zaten burada olmayız, çünkü yaşamak için çalışmak zorundayız"!

Yaşamak için çoğu durumda 3-5 YTL arası günlük ücretle çalışmaya razı edilen mevsimlik tarım işçileri ücretlerinin bir bölümünü "elçi", "dayıbaşı", "çavuş" denilen araçlara komisyon olarak veriyor. İşçilerin yaşadıkları yerden çalışacakları yerlere ulaşımını, nerede, hangi işlerde çalışacağını da bu araçlar düzenliyor. Çoğunlukla kamyonların kasalarına doldurulup taşıyorlar. Genellikle çadırlarda kalıyorlar. Sağlıklı su ve kanalizasyon imkanlarından uzaklar. Sosyal güvenceleri, sigortaları yok. Sağlık sorunlarını kendileri çözmek, maliyetini üstlenmek zorundalar.

Tarım işçilerinin yaşadıkları kader değil kuşkusuz. Sağlıksız ortamlarda günde 12 saate yakın çalışan ve aldıkları oldukça düşük ücretle yaşamaya zorlanan tarım işçilerinin durumu, kapitalist sistemin en gerçek ve kirli yüzünü oluşturuyor. Yaşanan kazalar da, tarım işçilerine kapitalistler ve onun devleti tarafından ne kadar değer verildiğini gözler önüne seriyor.

Yaşadıkları yoğun emek sömürüsünün dışında mevsimlik tarım işçilerinin Kürt olmasından kaynaklı yaşadıkları diğer sorunlar da üzerinde durulması gereken bir olgudur. İnsan Hakları Derneği adına yapılan bir açıklama bu konuya şöyle işaret edilmektedir:

"İşçilerin tamamının Bölgeden olduğu ve 1990'lı yıllarda yakılıp boşaltılan köylerden zorla göç ettirilen insanlar olduğu göz önüne alınmalıdır. İnsanlık onuruna aykırı koşullarda, temiz suyun, kalacak yerin dahi sağlanmadığı yerlerde yaşamak zorunda kalan bu yurttaşlarımız, aynı zamanda gittikleri yerlerde ciddi ayrımcılığa ve dışlanmaya da maruz kalmaktadırlar Sorumluları, küçücük bedenlerin minicik elleriyle topladıkları ürünlerden elde edecekleri rantın peşine düşmek yerine vicdani ve sorumlu davranmaya çağırıyoruz."

Tarım işçileri örgütlenip mücadele edemedikleri sürece, sadece kuralı bir baskı ve sömürüyü değil, kaza adı altında katliamları da yaşamak zorunda kalacaklardır. Tarım işçilerinin, emeklerini korumak için, İş Yasası'nda tarım işçileri aleyhine olan hükümlerin kaldırılması ve yeni haklar için örgütlenip mücadeleyi yükseltmek dışında bir seçenekleri yoktur.

Sarıgazi Halk Festivali coşkuyla gerçekleşti!

Çeteleşme ve Yozlaşmaya Karşı Sarıgazi Halk Festivali 24-25-26 Ağustos tarihlerinde Sarıgazi Festival alanında gerçekleşti. 3 gün boyunca çeşitli paneller, tiyatro gösterimleri ve konserler düzenlendi. Festival bünyesinde "ulusal sorun", "tecrit ve hapishaneler", "yozlaşma ve çeteleşme" konulu paneller yapıldı.

Ulusal sorun gündemi ile ilgili gerçekleşen panelde çeşitli siyasetlerin temsilcileri konunun genel kapsamına ilişkin görüşlerini ifade ettiler. Genel olarak sorunun devrim sorunu olduğunu belirtmekle birlikte Kürt sorununun bugünkü durumuna ve bu çerçevedeki görevlere ilişkin farklı vurgular yaptılar.

Çeteleşme ve yozlaşma konulu panelde konuşmacılar çeteleşme ve yozlaşmanın emekçi semtlerde nasıl yaşandığını, kendi kurumlarının yürüttükleri mücadeleleri anlattılar.

Hapishaneler ve tecrit başlıklı panelde konuşmacılardan biri olan Av. Behiç Aşçı tecrit sorununun tam olarak çözülmemekle birlikte genelgenin önemli bir kazanım olduğunu dile getirdi. TUYAB adına yapılan konuşmada ise hapishanelerdeki uygulamalara ve devrimci tutsakların karşı karşıya kaldığı saldırılara değinildi, devrimci tutsaklarla dayanışmanın

önemine işaret edildi. Mücadele Birliği temsilcisi Vefa Serdar ise 19 Aralık direnişini anlatarak cezaevlerinde sergilenen direnişin önemine vurgu yaptı.

Her bir panele 150 civarında katılım gerçekleşti. Panellerin ardından biri tecrit diğeri yozlaşma konulu iki tiyatro oyunu sergilendi.

Üç gün boyunca Grup Göç, Koma Sarya, Grup Vardiya, Grup Munzur, Nurettin Güleç, Hasan Sağlam, Grup Yorum'un aralarında olduğu birçok sanatçı ve müzik grubu sahneye çıktı. Ayrıca akşam programlarında kadın sorunu, sendikal mücadele ve emperyalizm başlıklı sunumlar gerçekleştirildi.

HÖC, ESP, Partizan, DHP, DHD, AKADER, Mücadele Birliği ve ODAK tarafından örgütlenen festivale binlerce emekçi katıldı. Devrimci standlara ilgi önceki senelere göre daha yoğun oldu.

Komünistler de üç gün boyunca açtıkları standla sınıfın devrimci partisinin sesini Sarıgazili emekçilere ulaştırdılar. Gazete ve kitap satışı gerçekleştirdiler. 1 Eylül gündemli bildiri dağıttılar.

Devrimci kurumlar tarafından örgütlenen böylesi bir festivalde kürsüden slogan atılmaması yönünde yapılan sürekli uyarılar dikkat çekti.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Festivale 5 bin işçi, emekçi ve genç katıldı...

4. Mamak Kültür-Sanat Festivali başarıyla gerçekleşti!

Mamak'ta artık bir mevziye dönüşen kültür-sanat festivalinin dördüncüsü 24 Ağustos akşamı etkinliklerle başladı.

Festival saat 19:30'da devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ve **Avusturya İşçi Marşı**'nin hep bir ağızdan söylenmesiyle başladı. İlk olarak **Mamak İşçi Kültür Evleri** adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada, emekçilerin birliği ve ortak mücadelenin gerekliliği vurgulandı, festivalin bu açıdan taşıdığı önem ifade edildi. Bölgedeki yoksulluk ve yozlaşmaya değinilerek, işçi ve emekçilere yozlaşma ve yoksulluk dayatan sermaye iktidarına karşı mücadele etmekten ve örgütlenmekten başka bir yol olmadığı vurgulandı. **İşçi Kültür Evleri**'nin kültür-sanat alanında, işçi sınıfının devrim ve sosyalizm mücadelesinde tuttuğu yer anlatıldı. Sömürü düzeninden tek kurtuluşun, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmekten geçtiği ifade edildi.

Konuşmanın ardından **Dertli Divani** sahneye çıktı. **Divani** programına başlamadan önce kısa bir konuşma yaptı. Farklı kültürlerin eşit bir şekilde bir arada yaşamasının önemine değindi. İşçi ve emekçilerin dil, din, kültür, mezhep gibi bir takım farklılıklarının kullanılarak birbirlerine düşürülmeye çalışıldığını ifade etti. Emekçilerden bu tür oyunlara karşı bilinçli bir tutum almalarını istedi. Bu çerçevede **İşçi Kültür Evleri**'nin yürüttüğü çalışmaların önemine vurgu yaptı. Emekçileri bu tür kurumlar ile birlikte davranmaya ve dayanışmaya çağırıldı. **Divani**'nin seslendirdiği deyişler ve semahlar ilgiyle izlendi. **Divani** programını savaşırsız ve sömürsüz bir dünya özlemiyle sonlandırdı.

Mamak İşçi Kültür Evleri adına yapılan ikinci konuşmada devrim mücadelesinin güncelliği ve zorunluluğu somut örneklerle anlatıldı. Konuşma kitle tarafından ilgiyle dinlendi.

Hasan Sağlam seslendirdiği türkü, marş ve halaylarla kitleye coşturdu. Birçok marşın hep bir ağızdan söylendiği coşkulu bir atmosfer oluştu. Devrimci marşların yanısıra Kürtçe ve Zazaca parçalar söylendi. Halaylara yoğun katılım oldu.

Mamak İşçi Kültür Evleri Şiir Topluluğu devrim ve sosyalizm mücadelesini anlatan şiirlerini sundu. İlk günkü program şiir dinletisiyle son buldu.

Etkinlik boyunca açılan dayanışma standları ile işçi ve emekçilerin festivale katkıları örgütlendi. Mamaklı işçi ve emekçilerin maddi olarak da festivali sahiplenmeleri sağlandı. **Kadın Komisyonu**'nun semtteki emekçi kadınlarla birlikte hazırladıkları kermes standı da emekçilerin ilgisini çekti.

Eksen Yayıncılık kitapları birçok emekçi tarafından dikkatle incelendi. Hem **Kızıl Bayrak** standında hem de park içinde gerçekleştirilen satışlarda 100'ü aşkın **Kızıl Bayrak** gazetesi işçi ve emekçilere ulaştırıldı. Açılan standlarda pek çok emekçiyle sohbet edildi ve **İşçi Kültür Evleri** tanıtıldı.

2. gün...

2. gün etkinlikleri 25 Ağustos günü saat 19:00'da başladı. Açılış konuşmasının ardından **Mamak İşçi Kültür Evleri Çocuk Tiyatrosu** sahne aldı. Mamaklı emekçiler, çocukların yüreklerinin temizliği ve heyecanı ile hazırladıkları kısa oyunu ilgiyle izledi. "İnsan kendi gücünün farkına varmalı" sözleriyle sona

eren oyun emekçilerden yoğun alkış aldı. Ardından çocuk tiyatrosunu hazırlayan kültür evi çalışanı arkadaşımız kısa bir konuşma yaptı.

İzmir'den katılan **Grup Kavel** devrimci coşkusu ile Mamaklı emekçileri selamladıktan sonra programına başladı. O sırada başlayan yağmura rağmen program devam etti. Yağmur kitlede bir parça dağılma yaşanmasına neden olsa da etkinliğin devam ettirilmesi emekçilerin alanda kalmasını sağladı. Yağmur altında çekilen halaylar kitleyi topladı. **Grup Kavel** devrimci türkü ve marşlardan oluşan güçlü bir program sundu. Kürtçe ve Zazaca ezgilerin yer aldığı program boyunca alana coşku hakimdi. Toplam iki saat süren konserin aralarında **İşçi Kültür Evleri** ve **Mamak İşçi Kültür Evleri Gençlik Komisyonu** adına birer konuşma yapıldı. Konuşmalarda sermaye düzeninin şovenizm zehriyle işçi ve emekçileri kuşattığı bir süreçte "**İşçilerin birliği, halkların kardeşliği**" şiarını yükseltmenin önemi vurgulandı. Festivalin eşit, özgür, kardeşçe bir dünya mücadelesinde önemli bir mevzi olduğu ifade edildi. Konuşmanın sonunda "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganı coşkuyla atıldı. Gençlik komisyonu adına yapılan konuşmada ise gençler mücadeleye ve örgütlenmeye çağırıldı. **Grup Kavel**'in konseri **Çav Bella** marşı ile sona erdi.

Etkinlik "Yoksulluğa mahkum, yozlaşmaya teslim olmayacağız!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganlarının coşkuyla atılmasıyla sona erdi.

3. gün...

Festivalin 3. günü de başarıyla gerçekleşti. İki gün boyunca süren olumsuz hava koşullarına rağmen son gün festivale emekçilerin gösterdiği yoğun ilgi dikkat çekti.

Program açılış konuşmasıyla başladı. Ardından **İzmir İşçi Kültür Sanat Evi**'nden **Kavel Müzik Grubu** devrimci marşlardan ve kendi bestelerinden oluşan bir program sundu.

Daha sonra **İzmir Çiğli İşçi Kültür Evi Sanat Evi Yürekli Şiir Topluluğu**'nun şiir dramatisasyonu sahne aldı. Dinleti ilgiyle izlendi. Bu sırada atıştıran yağmur altında **Mamak İşçi Kültür Evleri Tiyatro Topluluğu**'nun su sorununu konu alan "**kukla oyunu**" sergilendi. Oyun beğeniyle izlendi. Daha sonra çocuklara yönelik yaz çalışmasının ürünlerinden **Mamak İşçi Kültür Evleri**'nin halkoyunu atölyesinin hazırladığı Urfa yöresinden kısa bir oyun sahnelendi. Halk oyunu gösterimi ilgiyle izlendi.

Yakamoz Müzik Grubu deyişlerden, halaylardan, türkülerden oluşan bir program sundu. **Grup Yakamoz** programına "kardeşliğin ve dostluğun olduğu bir yaşam

için türkülerimizi söylüyoruz" sözleriyle başladı. Müzik programı halaylarla son buldu.

Mamak İşçi Kültür Evleri adına yapılan konuşmada ise şunlar söylendi:

"Yüreğinden dostluğu ve kardeşliği eksik etmeyen Mamaklı emekçiler festivalinize hoş geldiniz. Bu festival yalnızca bir şenlik değil Mamak'ta yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı yakılmış bir direniş ateşidir. Kendi gücümüzün farkına varmaktan, kendi kurtuluşumuz için mücadeleye sarılmaktan başka kurtuluşumuz yok. Yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı durmanın tek yolu devrim ve sosyalizm mücadelesine daha sıkı sarılmaktır. Devrimci kültür sanat çalışmalarına katılmak, sorunlarımız için yanyana gelmek bu kavgayı büyütme anlamına gelmektedir. Gelin bu ateşi birlikte daha güçlü harlayalım!"

Konuşma sırasında "Yoksulluğa mahkum, yozlaşmaya teslim olmayacağız!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları hep birlikte atıldı. Mamaklı işçi ve emekçiler yapılan çağrıya yanıtlarını coşkulu alkışlarla verdiler.

Konuşmanın ardından **Mamak İşçi Kültür Evleri Şiir Topluluğu** devrimci direniş geleneğini anlatan sinevizyon gösterimi eşliğinde şiirlerini sundu. Mamaklı emekçiler dinleti sırasında devrimci önderlerin görüntülerini ayakta alkışladılar.

Festivale mesaj gönderen Bir-Kar, Partizan ve DHP'nin mesajları okundu. **Mamak İşçi Kültür Evi Gençlik Komisyonu**'nun 1 Eylül'de düzenleyeceği etkinliğe çağrı yapıldı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu adına yapılan konuşmada düzene karşı devrim safında yer almanın yakıcılığına değinildi. Denizler'in, Mahirler'in, İbrahim Kaypakkaya'nın açtıkları yoldan düzene karşı devrim davasında ilerlemenin, devrimci mücadelede ısrarın yaşamsal önemine vurgu yapıldı.

Ali Ekber Eren sahneye çıktığında saat 22.00 olmuştu. Olumsuz hava koşulları festival kapsamında hazırlanan etkinliklerin tümünün sergilenememesine neden oldu. Bu nedenle festivalin son günü program yoğun geçti. Ali Ekber Eren'in söylediği türküler ve devrimci marşlar büyük bir coşkuyla dinlendi.

Ali Ekber Eren yaptığı konuşmayla Mamaklı emekçileri ve Mamak İşçi Kültür Evleri çalışanlarını selamladı. "**Şimdi İstanbul'da olmak vardı**" şarkısından esinlenerek "**Şimdi dostlar Ankara'da Hacı Bektaş-ı Veli Parkı'nda olmak vardı, burada bu etkinlikte sizlerle birlikte bu atmosferi paylaşmak vardı. Burada sizlerle birlikte demokrasi türkülerini söylemekten mutluluk duyuyorum**" sözleriyle duygularını ifade etti.

Mamak Belediyesi'nde işten atılmaları gündemde olan inşaat işçilerinin sorunlarını festival kürsüsünden dile getirmelerinin ardından **Kavel Müzik Grubu** halaylarıyla sahnedeki yerini aldı. Omuz omuza çekilen halaylar sırasında "**Yaşasın halkların kardeşliği!**" ve "**Yaşasın devrim ve sosyalizm!**" sloganları atıldı. **Kavel** programını "Enternasyonal" marşıyla bitirdi. Ardından "**Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!**" ve "**Yaşasın devrim ve sosyalizm!**" sloganları atıldı.

Festival bir sonraki yıl gerçekleştirilecek kardeşlik sofrasında buluşma çağrısıyla sona erdi. Mamak 4. Kültür Sanat Festivali'ne üç gün boyunca toplam 5 bin Mamaklı işçi ve emekçi katıldı.

1 Eylül Dünya Barış Günü...**Gerçek barış, sosyalizm uğruna savaşılarak kazanılır!**

“Sürekli ve demokratik barış isteyen herkes, hükümetler ile burjuvaziye karşı, bir iç savaştan yana olmak zorundadır” Lenin

8 Mart yaklaştığında tüm yurdu adeta bir heyecan sarar. Televizyonlarda kadınlar hakkında veciz sözler edilir, siyasi yelpazede konumlanışları birbirine taban tabana zıtmış gibi görünen politikacılar “Kadınlar Günü”nün ne kadar önemli olduğunu anlatır, kadınlara çiçekler verilir, jestler yapılır... Devrimciler ise tüm bu şovmenlerin karşısına 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününün politik içeriğini savunarak çıkar ve her tür baskıya, saldırıya karşı emekçi kadınların haklarını gündeme getirir.

Aynı senaryo, 1 Mayıs’ın ‘bahar bayramı’, Newroz’un ‘Nevruz’ ve nihayet Ernesto Che Guavera’nın ‘yakışıklı-karizmatik bir genç’ olarak pazarlanmaya çalışılması sırasında karşımıza çıkar. Devrimciler tüm bu saldırılara cepheden tutum alır ve düzenin kavramlarımızın içini boşaltmaya çalışmasına karşı mücadele ederler.

Bilinçli biçimde yaratılan bu kavram kargaşasının belki de en dikkate değer “1 Eylül Dünya Barış Günü” vesilesiyle yaşanır. Devletin her kademesinden birbiri ardına “barış” mesajları yayımlanarak Dünya Barış Günü “kutlanır”...

Barış Günü’nün kabulü

İkinci Emperyalist Dünya Savaşı tarihin gördüğü en büyük yıkımlardan biridir. Kapitalizmin insanlığın önüne bu kadar vahşi bir biçimde çıkması belki de ilk kez Alman faşizmi şahsında gerçekleşmiştir. Alman burjuvazisinin istekleri doğrultusunda şahlanan Nazi Almanyası, tarihin en büyük emperyalist imparatorluğunu kurmak için Avrupa üzerinde eşi görülmemiş bir terör estirir. Avrupa devletleri bir bir Naziler’e boyun eğerken Sovyet ülkesi ve halkları faşizm karşısında eşi görülmemiş bir direniş sergiler. Milyonlarca şehit pahasına gösterilen topyekûn direniş, Kızıl Ordu’nun Berlin’e kızıl bayrağı çekmesiyle görkemli bir zaferle noktalanır.

Savaştan devrimci dönüşümlerle çıkan ve savaşın acılarını derinden yaşamış bulunan Doğu Avrupa ülkeleri, bu yıkımı unutmamak ve onun kapitalist özünü teşhir etmek için sistemli bir çaba sarfederler. Bu amaçla savaşın bitiminden 4 yıl kadar sonra, SSCB öncülüğünde Dünya Barış Konseyi toplanır. Dönemin sosyalist ülkelerinin yanısıra farklı ülkelerden komünist parti temsilcilerinin de katıldığı Dünya Barış Konseyi’nin ilk icraatlarından biri de, savaşın yıkımını hafızalarda canlı tutmak için Nazi Almanyası’nın Polonya’ya saldırarak II. Dünya Savaşı’nı başlattığı 1 Eylül’ü, Dünya Barış Günü ilan etmek olur.

Dünya Barış Günü bu tarihten itibaren Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku ülkelerinde savaşın kapitalist kökenlerini vurgulayan bir gün olarak kutlanmaya başlar. 104 ülkede faaliyet gösteren Dünya Barış Konseyi ise yıllar boyunca savaş ve nükleer silahlanma karşıtı mücadelede yer alır...

Türkiye’de 1 Eylül

1 Eylül Dünya Barış günü çok geçmeden Doğu Bloku ülkelerinin sınırlarını aşarak farklı ülkelerde

kutlanmaya başlar. Öncelikle ilerici sol güçlerin girişimleri ile kutlanmaya başlanan gün, bir süre sonra resmi törenlere konu edilir. Türkiye de bu ülkelerden biridir. Yaşanan karmaşanın bir boyutu da Barış Günü’ne ‘meşruluk’ kazandırmak için BM tarafından kabul edildiğinin iddia edilmesidir. Oysa ki Birleşmiş Milletler 1981 yılında her Eylül’ün 3. salı gününün *Uluslararası Barış Günü* olarak kutlanması kararını almıştır. Bu karar daha sonra 2001 yılında 21 Eylül olarak değiştirilir.

21 Eylül *Uluslararası Barış Günü* yüzlerce ülkede BM güdümündeki içi boş barış gösterilerine sahne olmaktadır. Bugün gerek tarihsel kökeni, gerek politik yaklaşımı açısından 1 Eylül Dünya Barış Günü ile taban tabana zıttır. Dahası bugün, günümüzdeki tüm savaşların dolaylı ya da dolaysız sorumluluğunu taşıyan Birleşmiş Milletler tarafından ‘bir günlük ateşkes’ çağrılarıyla birlikte lanse edilmektedir.

Kapitalizm savaş demektir!

2. Dünya Savaşı’nın yarattığı vahşet insanlığın belleğine kazınmış olmasına rağmen dünyanın onlarca bölgesinde savaşlar durmamış, 1946’dan bu yana 30 milyona yakın insan savaşlarda hayatını kaybetmiştir. Savaşlarda yaşanan yıkımların, zorunlu göçün, işkencelerin ve tecavüzlerin ise haddi hesabı yok. Bu bilanço bize kapitalizm koşullarında savaşın salt iyi niyet temennileri ile önlenemeyecek bir olgu olduğunu gösterir. Savaş kapitalizm için tıpkı emek sömürüsü gibi bir zorunluluktur, bu anlamda öze ilişkin yapısal bir sorundur.

Tüm bu savaşların arkasında gelişmiş kapitalist-emperyalist devletler, yani tekelci burjuvazi bulunmaktadır. Kapitalizmin tüm krizlerinin, hammadde ve pazar arayışlarının, kâr hırsının sonuçları, karşımıza aynı zamanda savaş olarak çıkar. Çıkarları doğrultusunda kan dökmek için hiçbir şeyden geri durmayan emperyalizm gün gelir mücadele eden halkların karşısına en vahşi işkence yöntemleriyle çıkar, gün gelir kendi yarattığı örgütleri

terörist ilan ederek *Kronos* edasıyla yutmaya çalışır. Vietnam, Nikaragua, Afganistan, Irak’ta yöntemler farklılık gösterse de amaç bir ve aynıdır: Kapitalizmin bekası ve emperyalist çıkarlar...

Barış sosyalizmde!

Kapitalist sistemin kan dökmek kadar iyi bildiği bir şey daha var; gerektiğinde timsah gözyaşları dökmek... Avrupa’dan Ortadoğu’ya, Amerika’dan Afrika’ya kadar dünyanın dört bir yanında emekçilerin kanını emerek yaşayan kapitalizm, öte yandan 21 Eylül gibi göstermelik günlerle halkların gözünü boyamaya, içi boş barış mesajlarıyla savaşların gerçek kaynağını çarpıtmaya çalışmaktadır. Sözde barış çağrıları yapanlar, barış kavramının sınıfsal özünü gizleyerek kitlelerin bilincini bulandırmaya çalışırlar.

Oysa ki kandırmaya çalıştıkları halklar onları iyi tanır. İsrail’in yıllardır bölgede estirdiği teröre tek bir laf etmeyen BM’nin Ortadoğu halklarına söyleyebileceği tek bir söz yoktur. Irak’ı, Afganistan’ı ve geçmişte dünyanın dört bir köşesini kan gölüne çeviren ABD’nin güdümündeki bir örgütün, barış kelimesini dillendirme hakkı olamaz. AB, BM, NATO, DTO, IMF vb., hepsi de kapitalizm için savaşan örgütlerdir ve barış onlar için yalnızca bir demagoji malzemesidir.

Türkiye burjuvazisi ise içi boş barış talebini dillendirmek için 1 Eylül Dünya Barış Günü’nü seçmiştir. Kürdistan’da yıllardır kirli savaş yürüten, Ortadoğu’daki savaşın bir parçası olabilmek için fırsat kollayan ve her alanda militarist ilkelere dayalı bir devletin barış söyleminin içi boştur.

Kapitalizm ile çıkar ilişkisi içerisinde bulunan ya da basitçe ona karşı çıkma cesareti gösteremeyen hiçbir kurum ya da kişi gerçek bir barış talebi yükseltmez. Nasıl ki savaş kapitalizmin doğal bir sonucuysa, barış da sosyalizmin doğal bir sonucu olacaktır. Ve nasıl ki sosyalizm uğruna kapitalizme karşı savaşmak gerekiyorsa, gerçek barış da ancak uğruna burjuvaziye karşı savaşarak elde edilebilir.

Kürdistan'da AKP'nin oyları neden yükselişte?

M. Can Yüce

Gündemimizin önceliğini başka konular işgal ettiği için bugüne kadar bu konuya değinme fırsatımız olmadı. Oysa bu konuda bir değerlendirme yapmak, kafalardaki soru işaretlerine belli yanıtlar getirmeye çalışmak önemli, Kürdistan'daki siyasal gelişmeleri daha doğru kavramak ve gelişmelere daha doğru ve etkin etkide bulunmak için gereklidir.

Konuya girmeden önce bir tespit yapmakta yarar görüyoruz. Kürdistan ve Türkiye'de ortaya çıkan seçim sonuçlarına, oy oranlarına olduğundan büyük anlamlar yüklememek gerekir. Seçim sonuçları ve oy oranları politik güç dengelerini yansıtmak bakımından belirleyici bir gösterge değildir. Elbette bu sonuçların belli bir politik anlamı var, Türkiye'de siyaset kurumunun bileşimini şekillendirmede çok önemli bir rol oynamaktadır. Ancak politik güç dengelerini, politik güç dinamiklerini ve ilişkilerini kavramada bu sonuçları belirleyici gösterge ve ölçü olarak almak son derece yanıltıcıdır! Bu durum genel için olduğu gibi, Kürdistan açısından çok daha böyledir.

Bu kısa tespitten sonra yazımızın başlığındaki sorunun yanıtına geçebiliriz. AKP, 22 Temmuz seçimlerinde Kürdistan'da oylarını katlayarak artırdı. Kimi bölgelerde %70'lere kadar varan bir oy aldı. Buna karşılık DTP'nin oylarında önemli bir düşüşün olduğu gözlemlendi. Bu büyük oy artışı ne anlama geliyor? Bundan hangi sonuçları çıkarmak gerekir? Daha da önemlisi, bu büyük oy patlamasının ardındaki temel nedenler ve etkenler nelerdir? Bu soruların yanıtlarını ana çizgileriyle tartışmaya çalışalım:

Bir: 1925-40 direniş ve ayaklanmalarından sonra Kürt egemen sınıflarının örgütlü yapılarına dağıtıcı bir darbe vuruldu. Katliam, sürgün ve diğer bastırma hareketleriyle bunlar tasfiye ve iğdiş edilerek düzene bağlanmaya çalışıldı. 1946'da "Çok partili sisteme" geçildikten sonra Kürt egemen sınıfları; geleneksel feodal bey, ağa, aşiret reisi, şeyh, tüccarlar; devletle ilişkilerini partiler üzerinden yeniden biçimlendirdiler. Burada örgütlü, "ulusal bir sınıf" olarak değil, parçalı, aşiretsel, ailesel bağlamda gerçekleşen bir ilişkiden söz etmek gerekir. Devlet partisi olan CHP bu ilişkide başlangıçta aracı bir rol oynayamazdı. Ancak DP ilk önemli adrestir, Kürt egemen sınıfları için soluklandırıcı bir araç işlevini görür. DP ve daha sonraki dönemlerde kurulan partiler üzerinden gerçekleşen ilişkide Kürt sorunu, Kürt talepleri kesinlikle gündemde değildir. Gündemde ve belirleyici olan unsurlar, ailesel, bireysel ekonomik ve toplumsal konularını, yerel otoritelerini güçlendirmek, bunun için devlet olanaklarından sonuna kadar yararlanmak düşüncesi olmuştur. Feodal nüfuzun etkisindeki geniş köylü yığınlar, aşiret üyeleri bu ilişkinin sonuçlarından hiçbir biçimde yararlanmaz, tersine iradesi ve istemleri hiçe sayılan bir kullanım nesnesi olarak değerlendirilir. Ağa, aşiret reisi, şeyh ne derse o olur, oylar onun işaret ettiği partiye gider. Bu ilişkinin karşılığında ağa, bey, şeyh para, ihale, politik nüfuz elde eder... Kürt ulusal sorunu açısından bu ilişki biçimi, devletin sömürgeci egemenliğinin oturması, kurumlaşması, ulusal inkar ve imha sürecinin yerel ayaklara ulaşarak derinleşmesi sonucunu getiriyordu. Bu ilişki biçimi, Kürdistan'daki geleneksel toplumsal yapıyı, ağalık, şeylik ve aşiret kurumlarını güçlendiren bir rol oynuyordu. Bu ikisinin sonucunda modern toplumsal gelişmelerin önü de kesilmiş oluyordu. Partiler aracılığıyla

gerçekleşen bu ilişkiye rağmen devlet dipçiğini eksik etmiyor, egemen sınıflara mensup aileleri ve ileri gelenlerini ezmeyi ihmal etmiyordu. Bu, sınıf olarak dağıtma ve direniş kırıntılarını bitirme operasyonunun finali işlevini görüyordu.

1960 darbesi anılan bu sürecin finali niteliğindedir. Bundan sonra partiler üzerinden geliştirilen bu somut ilişkinin oturduğunu ve kurumlaştığını görüyoruz. "Bizim ağalar, beyler, aşiret reisleri, şeyhler", DP'den sonra AP ve Milli Nizam-Selamet Partisi içinde yer almışlardır. Aşiret ve şeyhlik kurumları Kürdistan'da etkindir ve bunun geçmişe dayanan boyutları vardır. Tarikatlar, özellikle Nakşilik önemli bir dinsel, politik bir nüfuza sahiptir. Erbakan'ın MNP-MSP'si bu geleneksel yapıyı ustaca kullanmış ve kendisi için oy deposu haline getirmiştir. AP de bu geleneksel ilişki ve kurumları kullanmış, ama Erbakan kadar başarılı olamamıştır. 1970'li yıllarda MSP'nin Kürdistan'da hatırı sayılır bir oy oranına ulaşması boşuna değildir; anılan geleneksel ve dinsel kurumların etkisiyle açıklanmalıdır. Bunda devletin laikçi yapısıyla yaşadığı kimi çelişkilerin etkisini de saymak gerekir. Bu oy potansiyelinde belli kaymalar olmakla birlikte belli düzeyde korunmuş olmasını, yine bu geçmişe dayanan ve güncel gelişmelerle beslenen etkenlerle ilişkilendirmek gerekir. Bugün AKP Kürdistan'da önemli bir oy patlaması yapmışsa bunda, geçmişe dayanan ve hep belli bir düzeyde korunan bu potansiyelin etkisini göz ardı etmemek gerekir. Kuşkusuz bu etken tek başına bir anlam ifade etmez. Öyle olsaydı, Saadet Partisi bu oyları alırdı. Ancak başka önemli etkenler var, bunları da değerlendirmek ve tabloyu tamamlamak durumundayız. Kendi çıkarlarını devlet partilerinde gören Kürt egemen sınıflarının belli unsurları anılan bu ilişkiyi sürdürmeyi, devlet partileri aracılığıyla çıkarlarını korumayı esas almışlardır. Bunların da bu süreçte AKP'yi seçmelerinde yadırganacak bir yan yoktur. Devrimci kurtuluş seçeneğinin devre dışı kaldığı bir dönemde düzen partileri içinde çıkarlarını sürdüren, herhangi bir ulusal derdi olmayan Kürt egemen sınıflarının "iktidarın en güçlü adayı" partiye oynamalarında şaşılacak bir yan yoktur; tersine bunu, gelişmeleri çok iyi koklamalarına bağlamak gerekir.

İki: 1970'li yılların ikinci yarısında gelişen KUKM, bu geleneksel yapıyı karşısına aldı, devletle olan ilişkilerini deşifre etti, etkin bir ideolojik ve politik mücadeleyle kitleleri uyandırma ve ulusal bilinç etrafında örgütlenme çabalarını yürüttü ve giderek bütün toplumu ve politik ilişkileri etkileyecek bir düzeye geldi. Bunların ayrıntıları, politik gelişim süreci ayrıntılarıyla biliniyor, tekrarlanmanın bir anlamı yok. İmralı süreciyle birlikte bütün bu politik ve moral kazanımlar tasfiye sürecine alındı. Ancak buna karşılık devrimci ulusal kurutuluş seçeneği de geliştirilemedi ve ortaya büyük bir boşluk çıktı. Bu boşluğun tasfiye süreciyle birlikte, değerlerdeki aşınmayla daha da büyüdüğünü vurgulamamız gerekiyor. Devlete hizmet, devletle bütünleşme çizgisi 20-30 yıllık kazanımları adım adım tüketmeye başladı. Bunun sonucu bitme noktasına gelmiş düzen partileri Kürdistan'da yeniden boy vermeye başladılar. Bu, ulusal demokratik mücadele açısından ciddi bir kayıptır. Ortaya çıkan boşluğu AKP dışında başka partilerin kapatması olanaksızdı. Hükümet olanaklarıyla birlikte açıklık sınırındaki halkın güncel

bazı taleplerinin yerine getirilmesi, en azından bu doğrultuda kimi adımların atılması halk nezdinde AKP'nin "ehven-i şer" bir onay görmesine vesile olmuştur. Ama burada en önemli etken şudur: Ulusal kurtuluş bilinci ve çizgisindeki tahribatlar ve politik olarak ortaya çıkan büyük boşluk AKP'nin önünü açmıştır!

Üç: İki dönemdir yerel yönetimleri kazanan HADEP-DTP geleneğindeki çizgi, halkın önüne somut, inandırıcı ve umut vaadedici bir proje, somut ve çekici bir seçenek sunmamıştır. Etkisinde olduğu politik çizgi nedeniyle alternatif bir toplumsal proje ve uygulama sunmaları mümkün değildi. Buna bireysel yetersizlikleri, geleneksel siyaset anlayışındaki yolsuzluk gibi ahlaki olmayan davranışları da eklediğimizde bu olanaksızlığın derinliği daha iyi anlaşılır. Yerel yönetimlerde halkın somut taleplerini karşılayacak somut çözümler önermeyen, bunların içinde uygulanabilirliği olanları uygulamayan, geleneksel yozlaşmaları yaşayan HADEP-DTP geleneğindeki çizginin ve kadroların halkın gözünden düşeceği ve bir kenara itileceği çok açıktır. AKP'nin oylarındaki patlamanın önemli bir nedeni de budur!

Dört: Bu son seçimde DTP, genel olarak halkın eğilimlerini hesaba katmak yerine, öteden beri yasal partilerde çöreklenmiş, bireysel ve ailesel çıkarlarını esas alan, daha çok Kürt egemen ve orta sınıflarına mensup bireyleri tepeden atamıştır. Yine döküntü diyebileceğimiz reformist solun kimi unsurlarını ilkesiz bir tarzda aday olarak belirlemiştir. Adayların belirlenmesi sürecinde geleneksel siyasal ölçülerin, aşiretsel değer yargılarının ve tepeden dayatmacı yöntemlerin kullanıldığını vurgulamamız gerekiyor. Demokrasi havarisi kesilen bir partinin en despotik yöntemleri benimsemesi, geleneksel ölçüleri esas alması, kuşkusuz halkın tepkisini çekecekti. Bir yönüyle gerçekleşen de bu oldu!

DTP, 22 Temmuz seçimlerinde Kürt sorununu, Kürtler'in en temel taleplerini, halkın en temel güncel ihtiyaçlarını çözüm programına oturtan bir politika değil, devleti ikna etmeyi, kendisini ona kabul ettirmeyi kampanyasının odağına oturtmayı esas aldı. Her açıdan halktan kopan, somut bir bilinç ve çözüm programı götürmeyen, tepeden inmece kadro dayatmalarıyla tepki toplayan DTP'nin bu seçimde yenilgiye uğraması kaçınılmazdı. İdeolojik ve politik olarak siz devleti ve onun kurumlarını Kürdistan'a, halkın bilincine taşırsanız, bunu sistematik bir tarzda yaparsanız, elbette bu, düzen partilerinin Kürdistan'daki politik zeminini, toplumsal tabanını güçlendirmekten başka bir sonuç vermez. Olan da bundan başkası değildir!

Kısacası, devrimci ulusal kurtuluş değerlerindeki sistemli aşındırma, bu sürecin derinleştirilmesi devletin ve onun partilerinin değirmenine su taşıyor! Devrimci seçeneğin gelişmemiş olması işlerini son derece kolaylaştırıyor. Yapılması gereken çok açıktır: Değerlerin tasfiyesi devletin tüm kurum ve kuruluşlarıyla, politik ve psikolojik varlığı ile ülkemizde ve halkımızın bilincinde yer etmesi ve derinleşmesi anlamına geliyor.

Bu süreci tersine çevirmek, gerçekten topyekün devrimci mücadele programıyla mümkündür! Bunun dışında başka bir seçeneği geliştirmek ve sonuç almak mümkün değildir!

28 Ağustos 2007

İdeolojik ve ekonomik zorun konsantrasyonu: Özelleştirmeler

Volkan Yarasır

“1985'ten sonra, Şili'de hızla bir özelleştirme dalgası başladı. Şili'nin en önemli ekonomik kaynakları uluslararası sermayeye peşkeş çekildi. Sosyal güvenlik sistemi, elektrik şirketleri, benzin istasyonları, demir yolları, telekomünikasyon sistemi özelleştirildi. Altın, gümüş, bakır madenleri, petrol, doğalgaz, lityum yatakları yabancı konsorsiyumlara devredildi. Ülkenin ormanları ABD'ye, Japonya'ya, Hollanda'ya satıldı. Deniz ürünleri, deniz ulaşımı ve ticareti Japon sermayedarlara açıldı. Devlet havayolları, barajlar, sigorta şirketleri özelleştirildi...

Şili'de 1990'lı yıllarda kurulan 'demokratik hükümetler', uluslararası sermayenin istemleri doğrultusunda diktatörlükten devraldığı politikaları büyük bir titizlikle uyguladı. 1989'dan sonra restorasyona uğrayan baskı rejimi, sınıf karşıtı politikalarını sürdürdü. Özelleştirmelere ara verilmeden devam edildi. Uluslararası tekeller, Şili ekonomisinin sinir merkezlerini ellerinde tutarak, yapılan anlaşmalarla 'gasplarını' garanti altına aldılar. Petrol üretiminin yüzde 70'i 2001 yılına kadar Japonya, Finlandiya ve Almanya'daki rafinerilere verilirken, ülkenin en önemli bakır madeni yatağı La Escondida, 1988 yılında 50 yıllığına çokuluslu konsorsiyuma satıldı. Şili'nin tüm sanayi sektörünün toplam satışı, dış borçlarını karşılamasa da, And'lar ülkesinin tüm yeraltı ve yerüstü kaynakları satışa çıkarılmış durumda... Ve bu politikalar bir dönem diktatörlüğe karşı muhalefet cephesi içinde yer alan bazı kesimlerce ya onaylanıyor ya da rasyonalize edilmeye çalışılıyor”*

Türkiye kapitalizmi neoliberal yeniden yapılanma sürecinde önemli adımlar atıyor.

Uluslararası sermayenin stratejik hedeflerini gösteren Washington Uzlaşısı, diğer birçok ülkede olduğu gibi Türkiye'nin de neoliberal politikalarının yol haritasını çizmişti.

Türkiye'de yaşananlara bakıldığında Washington Uzlaşısı'nın üç önemli stratejik amacının gerçekleştiği görülür.

Finans ve banka sistemlerinin uluslararası piyasalaştırılması, telekomünikasyon şirketlerinin, haberleşme ve medya alanlarının uluslararası sermayeye devri ve ağır sanayi kabul edilen büyük devlet üretim işletmelerinin, özelleştirilerek uluslararası sermayeye aktarılması süreci Türkiye'de tamamlanmaktadır.

TMSF eliyle 2001 kriziyle finans ve banka sistemlerinin uluslararası piyasalaştırma sürecine başlandı. Bu yılki Basel II'yle bu süreç bütünüyle tamamlandı.

Telekomünikasyonda Telekom operasyonuyla hem özelleştirme hem uluslararası piyasalaştırma

gerçekleşti.

Petkim ve Tüpraş'la ağır sanayide başlayan özelleştirme Erdemir'le tamamlandı. Erdemir etkilediği ve sürüklediği sektörler açısından son derece önemli bir işletme. Ayrıca geleneksel ve stratejik kontrol sanayiye simgelemesi ve ulusal devletin ekonomik aktörlüğünün somut göstergesi olması açısından önem taşıyordu. Erdemir'in özelleştirilmesi büyük bir operasyon ve ulusal devletin verileri üzerinde tartışma götürür içerikler taşıyor.

Bugün Türkiye'de Kamu İktisadi Teşebbüsü adı verilen büyük devlet işletmelerinin satılması tamamlandı. Fakat bu süreç kamu işletmelerinin satışıyla sınırlı bir proje değil, kamusal alanın dönüşümünü, çöküşünü ve bir yaşam biçiminin sonlanmasını ifade ediyor.

Neoliberalizm sınıfa karşı sınıf politikasıdır!

II. Dünya Savaşı sonrası “yeni bir dünya düzeni”nin kuruluşu yönünde adımlar atıldı. Kapitalizm yeniden yapılanma dönemine girerek, sermaye birikim sürecinin dünya genelinde sorunsuz işlemesi için, farklı sermaye biçimlerinin hareketlerini kolaylaştıran ya da düzenleyen kurumlar oluşturdu.

Bu yönden para sermaye hareketleri için IMF, ticari sermaye hareketleri için GATT ve üretken sermaye hareketleri için Dünya Bankası kuruldu.

1929 Dünya Ekonomik Krizi'yle birlikte özünde kitlesel üretim-kitlesel tüketime dayanan Keynesyen politikalarının yükselişi, işçi sınıfının mücadele birikimleri, “soğuk savaş” gibi farklı dinamiklerin etkisiyle gelişmiş kapitalist ülkelerde sosyal refah devleti uygulamalarına geçildi.

Geç kapitalistleşen ülkelerde ise kapitalist sistemle entegrasyonu hızlandıracak ithal ikameci ya da içe dönük birikim modelleri hayata geçirildi. Bu süreç siyasi, askeri, kültürel, hukuki boyutlarıyla birlikte yeni sömürgecilik olarak kendini dışa vurdu.

1945 sonrası gelişmiş kapitalist ülkelerde sosyal devlet/refah toplumu uygulamaları ile yeni sömürge ülkelerde hayata geçirilen ithal ikameci/içe dönük

birikim modelleri, 1970'e kadar dünya genelinde sermaye birikim sürecini hızlandıran kurumsallaşmalar olarak işlev gördü.

Fakat 1970'lerin başından itibaren kapitalist sistemin, kâr oranlarının düşme eğilimine bağlı olarak, içine girdiği uzun dalga krizi yeni sermaye birikim modellerinin devreye sokulmasına neden oldu.

II. Dünya Savaşı sonrası oluşan kurumsallaşmalar, artık sermaye birikim sürecinin önündeki engeller haline gelmişti.

Neoliberal politikalar konsantre bir şekilde bu aşamada devreye sokuldu.

Artık hem metropollerde hem de yarı-sömürge ülkelerde krizden çıkış modeli neoliberalizmdi.

Özellikle sonuçları itibariyle tartışılan neoliberalizm aslında sınıfa karşı sınıf politikasını içermekteydi. Ve ideolojik, kültürel ve iktisadi olmak üzere üç ayaktan meydana gelmişti.

Önce ideolojik hegemonya kurularak toplumun refleksleri felç edildi. Kültürel bombardımanla toplumun tek tipleşmesi yaratılıp, her türlü operasyona hazır hale gelmesi sağlandı. Arkasından iktisadi ayağın mızrak ucu olarak devreye sokulan radikal özelleştirmeler başladı.

Genellikle özelleştirmeler üzerine yürütülen tartışmalarda, ideolojik ve kültürel boyutlar es geçilerek yalnızca sonuçlar ya da sonuçların yarattığı tahribat ele alındı.

Böylesine bir algılayış, özelleştirme karşıtı oluşum ya da hareketlerin başından itibaren zaafiyete düşmesine neden oldu.

Neoliberalizmin ideolojik ayağı üç temel yönelimle kendini dışa vurdu. Bunların birincisi Püritanizm ya da Kalvinizm diye tanımlayabileceğimiz kâr ve hırsın insanın doğasına ait duygular olduğunu ileri süren; bu dünyada zenginin zaten günahsız olduğu için zengin olduğunu, fakirin ise günahlarının çok olduğundan dolayı fakir kaldığını savunan bir anlayıştı. Özal, boşuna “ben zenginleri severim” demedi. Bu sözler onun ideolojik yaklaşımının ifadesiydi ve her ne kadar Nakşibendi olsa da, onun sıkı bir Püriten olduğunu ortaya koymaktaydı. İkincisi ise, Ferdietçilikti. Her türlü toplumsal dayanışma ve paylaşma ilişkisinin reddedilmesi birey ve egonun önde tutulmasına dayanmaktaydı. Yine Özal'ın “Benim memurum işini bilir” veciz sözü ferdietçiliğin nasıl bir “ahlaki” kural haline getirildiğinin somut göstergesi oldu. Üçüncüsü ise, Sosyal Darwinizm'di. Yani büyük balık her zaman küçük balıkları yer mantığının doğanın kanunu olarak kabul edilmesi.

Neoliberalizm bu ideolojik bombardımanlarla önce beyinleri fethetti. Bu operasyonu kültürel manipülasyonlar izledi. Toplumun Mc Donald's-laştırılması, tek tipleştirilmesi yönünde önemli adımlar atıldı. Tüketim körüklendi. Tüketmek, tüketebilmek ve bunun yarattığı haz insanın varoluşu olarak sunuldu. Kültürel manipülasyonlar, beyinleri felç olmuş toplumun suç ortağı haline getirilmesini sağladı.

Metropollerde Reagan ve Thatcher'ın, yarı sömürgelerde Türkiye'de olduğu gibi Özal benzeri kimliklerin misyonları bunları başarmaktı.

İdeolojik ve kültürel hegemonyanın sağlanmasından sonra ekonomik operasyonların gelmesi kaçınılmazdı. Ve öyle de oldu. Radikal bir

şekilde büyük devlet işletmelerinin satılması, özelleştirilmesi gündeme geldi. Başta eğitim ve sağlık sektörleri olmak üzere bütün hizmet alanları uluslararası piyasalaştırma operasyonlarına maruz kaldı. Kamusal alanın dönüşümü bir dizi ideolojik, politik, pratik etkiler yarattı. Metropollerde sınıfsal kutuplaşmayı artıran bu süreç, yarı sömürgelerde bağımlılık ilişkilerini derinleştiren, metropollerdeki gibi ekonomik dokuyu ve sınıf ilişkisi ve çelişkilerini yeniden biçimlendiren etkilerde bulundu. Yıkıcı, altüst edici sonuçlar doğurdu.

Ne liberal, ne de devletçi/kalkınmacı yaklaşım

Özelleştirmelere yaklaşım ağırlıkta iki temel görüşte biçimlendi.

Bunlardan birincisi neoliberal görüşü. Devletin müdahalesinin, hantal ve siyasallaşmış içeriğinden dolayı, verimsiz olduğunu ileri süren bu anlayış, pazar ekonomisi ve piyasanın o görülmez eliyle sorunların çözülebileceği, piyasanın işleyiş kurallarıyla yaşanan işsizlik, yoksulluk, büyüme ve gelir dağılımındaki uçurumun doğal olarak aşılabileceğini ileri sürmekteydi.

Bu görüşe göre KİT'ler etkin değildi. Yöneticilerinin maaşlı memur olmalarından kaynaklanan zaaflar baş göstermekteydi. İşletmeler verimli ve kârlı çalıştırılmıyordu. KİT'lerin ekonomideki rolünün büyümesine paralel, ekonominin dinamik kılınmasının şartlarının ortadan kalktığı ve ancak piyasa kurullarına açılmasıyla ve özel girişimciliğin dinamizmiyle ekonomideki durgunluğun aşılabileceği söyleniyordu.

KİT'lerin ekonomideki tekel konumunun kırılmasıyla ya da özelleştirilmesiyle rekabet ortamının oluşacağı, ekonominin dışı açılabilmesi ve dünya ekonomisiyle entegrasyon sağlanabileceği savunuluyordu. Aynı şekilde KİT'ler bir israf kaynağı olarak gösterilip, bütçe açıklarının ve enflasyonun düşürülmesi için özelleştirmelerin gerekliliği vurgulanıyordu. Sağlık, eğitim ve ulaşım gibi kamu hizmetlerinin devletin tekelinde olmasının bu alanlarda rekabeti ve kaliteli hizmet alımını önlediği ileri sürülüyordu.

Özelleştirmelere yönelik diğer bir yaklaşım ise kendisini neoliberalizm karşısında konumlandıran, geniş muhalif kesimlerde de etkili olan devletçi, kalkınmacı ve ulusalcı çizgide dışı vurdu.

Bu görüşe göre neoliberalizm IMF ve Dünya Bankası ya da AB'nin dayatmaları olarak biçimlendi. Ve neoliberal politikaların bir yansıması olan özelleştirmelerin ulusal sanayinin “dış güçlere” peşkeş çekilmesi ve “yabancılaştırılması” operasyonu olduğu ileri sürüldü. Özelleştirmelerin devletin kalkınma paradigmasını felç ettiği gibi, ulusal kaynakların kaybedilmesine de neden olduğu açıklandı.

Bu görüşün ileri sürdüğü savlar geniş çevrelerde etki yarattı. Ama bu savların kapitalizmle bir hesaplaşmayı içermediği ve yaşadığımız toplumda eşitsizlik ve sömürüyü değişmez bir veri olarak kabul ettiği, devletin sınıfsal içeriğini es geçtiği görülmedi. Bu temel ve ayrıştırıcı nirengi noktalarının kavranamamasından dolayı devletçi-kalkınmacı ve ulusalcı görüş sistem içi bir revizyon ve defansif argümanlardan başka bir şey ileri süremedi. Hatta işçi sınıfının bağımsız politikalar geliştirmesini engelleyen, egemen blok içinde çatışkı ve kutuplaşmaların bir tarafı olarak kendi politik pozisyonunu aldı.

II. dönem AKP iktidarı, kamusal alanın radikal dönüşümünü, çöküşünü ve bir yaşam biçiminin değişimini hedefleyecek. AKP yeni iktidar döneminde işçi sınıfına açık saldırılarıyla birlikte bir zihniyet dünyası yaratmayı hedefliyor. 22 Temmuz seçimlerindeki başarısı bu yönde atılmış bir adım olarak düşünülebilir.

Esas olan antikapitalist mücadeledir!

Neoliberal politikalar ve özelleştirme uygulamaları kapitalizmin yeniden yapılanmasına bağlı olarak yeni sermaye birikimi rejiminin ihtiyaçlarına uygun bir şekilde hayata geçirildi. Bu anlamda sermayenin, krizden çıkış stratejisi olarak devreye sokuldu.

Özelleştirmeler, metropollerde sosyal refah devleti uygulamalarının terki biçiminde uygulandı. Sosyal devlet modeli, yaratılan artı-değerden devletin aldığı payla kendini finanse ediyordu. Sermayenin yeni süreçteki ilk refleksi de bu finansmanda kullanılan vergilerin düşürülmesi talebi oldu. Ayrıca refah devletinin sorumluluğundaki eğitim, sağlık, konut ve ulaşım gibi sosyal hizmet alanlarının özel sektöre devredilmesini istedi. Sermaye böylece bir taraftan devleti finanse etmekte kullanılan artı-değeri koruyacak, diğer taraftan özelleşen temel sosyal hizmet sektörlerinden yeni artı-değer elde etme imkanı bulacaktı.

Yeni sömürge ülkelerde ise, bağımlılık ilişkilerini derinleştiren güncel sömürgecilik politikaları doğrultusunda organizasyonlara gidildi. Bu ülkelerde özelleştirme uygulamaları temel olarak sermayenin değersizleşmesini önlemek ve yeni değerlendirme alanlarına ulaşmak için hayata geçirildi. Büyük sermayenin uluslararası rekabette ayakta kalma taleplerine uygun biçim aldı. Bu grupların uluslararası sermayeyle entegrasyonu ya da yeni entegrasyon ihtiyacı özelleştirmelerin yönünü belirledi. Süreç bir anlamda yoğun bir tekelleşme süreci olarak işledi. Büyük sermayenin uluslararası sermayenin bir parçası ya da taşeronu olduğu düşünülürse, özelleştirmelerin küresel sömürgecilik politikalarındaki işlevi daha iyi görülür. Ve emperyalizm içsel olgu olma kavramının derinliği ortaya çıkar.

Kısaca sorun kâr oranlarını artırma ve sermaye biriminin gereksinmelerini karşılamaktır.

Bu bağlamda özelleştirmelere karşı mücadele ancak kapitalizme karşı yürütülecek sınıf mücadelesi içinde gerçek mahiyetine kavuşacaktır.

Her çaba ve direniş antikapitalist mücadelenin mecrasında birleşmelidir.

Dün lokal düzeyde Paşabahçe, Seka ve Seydişehir'de gerçekleşen eylemler, bugün içinde bazı olumsuz yönelimleri taşısa da Petkim işçilerinin direnişleri manalıdır ve bir birikimdir. İşçi sınıfının tüm katmanlarının ve geniş toplum kesimlerinin ortak mücadele zemininin ne derece yakıcı bir ihtiyaç olduğunu ortaya koymaktadır.

Antikapitalist bilincin inşasında ve bütünlüklü antikapitalist mücadelenin geliştirilmesinde her biri son derece önemli deneyimlerdir.

Özelleştirmelere karşı yürütülen mücadele devletten, sermayeden bağımsız ve varolan sınıfsal güç dengelerini sarsıcı ve dönüştürücü bir içerikte gerçekleşmelidir.

Sınıfın bağımsız örgütlenmesi ve mücadelesi esas alınmalıdır. En küçük direniş ve karşı durma sınıf kimliğinin inşasına hizmet etmeli ve antikapitalist bilincin geliştirilmesinin zemini olmalıdır.

Özelleştirmelere karşı gerçekleşen direnişlerin bozkırda yanan bir kıvılcım olması, bozkırın tutuşmayacağı anlamına gelmemelidir.

Bozkırın tutuşması rüzgara ve ateşin gücüne bağlıdır.

Sınıflar mücadelesinin bir biriktirme süreci olduğu ve bu kavrandığı ölçüde, her deneyimin önemi ortaya çıkar.

Özelleştirmelere karşı işçi sınıfının yaklaşımlarından biri de özelleştirilecek alanlarda “işçi denetimi” şiarını yükseltmek olmalıdır.

İşçi denetimi şiarı antikapitalist bir mücadelenin içinde anlamlıdır. Antikapitalist bir çizginin dışına düşen “işçi denetimi” pratiklerinin kapitalist sisteme rektifiye etme riski bulunmaktadır.

İşçi denetimi işçi sınıfının yönetme yeteneklerini besleyeceği gibi, toplumun değişik katmanlarıyla organik bağ kurmasının zeminlerini de yaratacaktır.

Bugün Arjantin'de ve Venezüella'da bütün eksiklerine rağmen kendi özgünlüğünde oluşturulan işçi denetimi pratikleri, örnek alınacak deneyimler olabilir.

Şu unutulmasın; işçi sınıfı yaparak öğrenir, öğrenerek yapar.

İşçi denetimi gibi ezber bozucu pratiklerin ve direniş biçimlerinin sınıfın bağımsız örgütlenme ve mücadelesine inanılmaz katkıları olacaktır.

Türkiye Şili'leşiyor

Bugün özelleştirmeler, Kamu İktisadi Teşebbüsü adı verilen büyük devlet işletmelerinin satılmasıyla farklı bir evreye girdi. Kamusal alanın dönüşümü ve çöküşü yönünde önemli adımlar atılıyor.

Avrupa Birliği uyum yasaları paralelinde çıkarılan 4857 sayılı yasa, sosyal reform adı altında tamamlanamayan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası (SSGSSS), Kamu Yönetimi Reformu ve yabancı sermayeye sağlanan kolaylıklar bunlardan birkaçıdır.

Bu karşı reform operasyonlarını bir dizi yeni özelleştirme ve başta doğal kaynakların (akarsuların) satılması izleyecek. Ardından ormanların, deniz ürünlerinin satılmasının gündeme gelmesine şaşırılmamak gerekiyor. Türkiye Şili'leşiyor. Pinochet diktatörlüğünün neoliberal politikalarının militan savunucusu ve uygulayıcısı olan Pinera'nın yerli versiyonunu AKP ve Tayyip Erdoğan oluşturuyor.

AKP hükümeti, dört buçuk yıllık icraatıyla işçi sınıfına sistematik olarak saldırdı. Radikal özelleştirme politikalarıyla Tüpraş, Erdemir, Pektim, TCDD İzmir Limanı, Mersin Limanı, Sümerbank, Seydişehir Eti Alüminyum, Başak Sigorta özelleştirildi.

II. dönem AKP iktidarı, kamusal alanın radikal dönüşümünü, çöküşünü ve bir yaşam biçiminin değişimini hedefleyecek. AKP yeni iktidar döneminde işçi sınıfına açık saldırılarıyla birlikte bir zihniyet dünyası yaratmayı hedefliyor. 22 Temmuz seçimlerindeki başarısı bu yönde atılmış bir adım olarak düşünülebilir. AKP'nin yoksullardan aldığı oy, yoksulların kolektif halüsinasyonu olarak okunabilir. Bundan dolayı özelleştirmelere karşı mücadele artık kompleks bir nitelik taşımaktadır. İş, ekme, özgürlük mücadelesinin diyalektiğini kurmak şimdi daha yakıcı hale gelmiştir. Kolektif halüsinasyon ancak böyle aşılabılır. Rıza ve riayet üreten zihniyet dünyası ancak böyle parçalanabilir. Kapitalizmin modern barbarlığına ancak böyle direnilebilir.

Rüzgarın patlaması ve kıvılcımın ateşe dönüşmesinin işçi sınıfının yarattığı birikimlerle doğru orantılı olduğu unutulmamalıdır. Özelleştirmelere karşı her direniş, her eylem, her tepki bu manada muhteşem önem taşıyacaktır.

* Volkan Yaraşır, Sokakta Politika/Gendaş Yay., 2002, s.212

Dünyadan...

“Yangınların sorumlusu önlem almayan iktidardır!”

Yunanistan'daki yangın bir milyon dönümden fazla alanda etkili oldu. 110 köy tamamen yandı. 23 Ağustos'tan bu yana 170 yangın çıkan Yunanistan'da olağanüstü hal devam ediyor. Şu ana kadar kundakçı olduğu iddiasıyla sorgulanan 100 kişiden 13'ü “kasıtlı yangına sebebiyetten” tutuklandı. Hükümet kundakçı avına çıkmışken, Yunan halkı ise sorumluluğu hükümette görüyor.

27 Ağustos günü Yunanistan'da, Mora Yarımadası'nın yarısının yanması ve 63 kişinin ölmesi ile sonuçlanan orman yangınlarında yeterli önlemleri alamadığı için hükümet protesto edildi. Atina'daki sol grupların, barış örgütlerinin ve çevre örgütlerinin katıldığı eylemde tepkiler sloganlarla ifade edildi, hükümet istifaya çağrıldı.

AİDS'lileri diri diri gömüyorlar!

AİDS bütün dünyada hızla yayılıyor. Gerek eğitim sorunu, gerek maddi olanaksızlıklar hastalığı tetikliyor. Özellikle yoksul ülkelerde insanların hastalıkla ilgili yeterli düzeyde bilgiye sahip olmamaları ve sağlık hizmetlerinin niteliksizliği AİDS hastaları ile ilgili korkunç önlemleri gündeme getiriyor.

Güney Pasifik'teki Papua Yeni Gine'de AİDS hastalarının akrabaları, HIV virüsünün kendilerine de bulaşmasından korktukları için, hastaları diri diri toprağa gömüyorlar. Hasta yakınları, AİDS taşıyıcısının yaşamasına izin verdikleri takdirde, kendilerinin de öleceğini düşünüyorlar. Yeni Gine'nin özellikle dağlık bölgelerinde bu çok yaygın bir uygulama.

Gün geçtikçe artan AİDS vakalarına rağmen, dünya ölçeğinde hastalığa ilişkin ciddi önlemler alınmıyor. Birçok insanın AİDS'in salt cinsel ilişki yoluyla bulaştığı önyargısını taşıyor olması, hastaların

Yunanistan yangını

çoğu kez kötü muamelelerle, hakaret vb. ile karşılaşmalarını meşrulaştırıyor. Oysa, Türkiye'de hastanede kan nakli sırasında AİDS bulaştırılan anne-çocuk örneği hafızalarımızda!

Notting Hill Festivali'nde gözaltı terörü!

İkinci Dünya Savaşı sonrası İngiltere'ye yerleşen göçmenlerin başlattığı ve o günden bu yana en büyük sokak festivali olarak bilinen Notting Hill Festivali'nin bu yıl 43. 'sü düzenlendi. Afro-Karayipliler için tarihsel ve kültürel bir öneme sahip olan festival bu yıl “Her şey özgür olsun!” sloganı ile organize edildi. Festival köle ticaretinin kaldırılmasının 200. yıldönümüne atfedildi. Her yıl ortalama 1,5 milyon insanın katıldığı festivalin ilk gününde 54 kişi gözaltına alındı.

Bangladeş'te devlet terörü sürüyor!

Dakka Üniversitesi'nde öğrenciler ve askerler arasında başlayıp bütün ülkeye yayılan çatışmaların ardından Bangladeş'in ordu destekli yönetimi sokağa çıkma yasağı ilan etti ve bütün ülkede bir cadı avı

başlattı.

Olayların merkezi olan Dakka Üniversitesi'nde görev yapmakta olan 2 profesör 23 Ağustos günü gözaltına alındı. Dakka Üniversitesi Öğretmenler Derneği Sekreteri Prof. Enver Hüseyin ile Sosyal Bilimler Fakültesi Dekanı Harun Reşid'in nerede alıkonuldukları bilinmiyor. Her iki profesörün de ordu merkezli yönetimin karşısında oldukları ve öğrenci eylemlerini destekledikleri biliniyor. Gözaltına alınan diğer iki profesörün ise Rajshahi kentinden olduğu açıklandı.

Sokağa çıkma yasağını devlet terörünü tırmandırmanın bir aracına dönüştüren yönetim, eylemlere katılan öğrencileri aramaya başladı. Ev baskınları ile öğrenciler gözaltına alınıyor ve baskınlar sırasında şiddet kullanılıyor.

Ülkedeki basın kuruluşları da tehdit altında. Birçok televizyon kanalı, yönetim aleyhine haber yapmaması konusunda “uyarı” aldı.

Birleşmiş Milletler'den Darfur için tecavüz raporu

Birleşmiş Milletler, Darfur bölgesinde Sudan ordusuna bağlı askerlerin işlediği tecavüz suçlarıyla ilgili rapor hazırladı. Rapor, Sudan hükümetinin geçen Nisan ayında 50 kadın ve çocuğun tecavüze uğramasıyla ilgili soruşturma sözüne ilişkin bir adım atmadığını söylüyor.

Darfur'da konuşlanacak mavi bereli askerlerin tecavüzü engelleyeceğini ve sorumluların yargılanmasına hizmet edeceğini düşünenler var. Ancak “Barış gücü” olarak farklı bölgelere gönderilen birlikler, gittikleri yerlerde hiç de barışı sağlamıyor. Halklara saldırılar ve baskılar daha da artıyor, kadımlar tecavüzden geçiriliyor. Darfur bölgesinde de farklı olmayacak. Kadın ve çocuklar, savaşın en ağır sonuçlarını bir kez daha yaşayacaklar.

Yunanistan'da protesto!

Yunanistan'da işportacılık yapan Nijeryalı bir genç kafeteryada camdan atladı. Kendisini sivil polislerin takip ettiğini söyleyen Nijeryalı genç öldü. Gencin cenazesi 22 Ağustos günü Selanik'te düzenlenen törenle kaldırıldı. Cenaze töreninde çatışma çıktı.

Göçmen olduğu için “tehlikeli” görülen ve sivil polis tarafından izlenen gencin ölümü öfke yarattı. Cenaze töreni sırasında Angellaki Caddesi'nde bulunan devlet kanalı ER-3 taş yağmuruna tutuldu. Eylemcilere saldıran Yunan polisi, gaz bombası ve biber gazı kullanarak göstericileri dağıtmaya çalıştı. Eylemcilerle polis arasında çıkan çatışmada 21 kişi gözaltına alındı. Selanik Polis Karakolu'na götürülen arkadaşları için eylem yapan kitlenin protestosu karakol önünde de sürdü.

Avrupa'da ırkçılık yükseliyor!

Avrupa genelinde ırkçılık yükseliyor. Avrupa parlamenterleri bir yandan ırkçılık karşıtı açıklamalar yaparak endişelerini dile getirirken, diğer yandan ırkçılığı ve yabancı düşmanlığını besleyen ve hatta devlet eliyle yürüten yasalar çıkartıyorlar.

Ciddi bir yabancı nüfusun yaşadığı Almanya, yabancı karşıtlığının dorukta olduğu bir ülke durumunda. Yapılan bir ankete göre 12-25 yaş arasındaki Alman gençlerinin 2'sinden 1'i “Nasyonal Sosyalizm”in iyi yanları olduğuna inanıyor. Gençler arasında gittikçe yaygınlaşan bu inanın sokaktaki yansıması ise özellikle Almanya'daki göçmenler için ağır oluyor.

Geçtiğimiz hafta Doğu Almanya'nın Mügeln kentinde yaz festivali sırasında 50'ye yakın Alman sokaklarda 8 Hintli'yi kovaladı. Bir pizzacıya sığınan Hintliler hastanelik edildi.

Aynı hafta diğer bir olay ise Almanya'nın Mainz kentinde yaşandı. Burada da şarap festivali sırasında 2 Afrikalı dövüldü. Sudanlı bir kişinin durumu oldukça ağır.

Almanya'nın Saksonya eyaletinde sadece bu yıl başından beri 137 neo Nazi saldırı yaşandığı bildiriliyor

İki Afrikalı'nın yaralandığı olaydan iki saat önce Almanya'nın faşist partisi NPD (Ulusal Demokratik Parti) liderlerinden Udo Voigt, Hitler'in yardımcısı Rudolf Hess'in 20. ölüm yıldönümü vesilesiyle Nobel Barış Ödülü'ne aday gösterilmesini isteyen bir konuşma yapmıştı. Parlamentodaki diğer partiler cephesinden saldırılara tepki yağsa da, aynı parlamento Almanya'nın yeni Göç Yasası'nın mimarı!

Bir-Kar Gençliği temsilcisi ile konuştuk...**“Kapitalist-emperyalist sistemin gençliğe verebileceği hiçbir şey yoktur!”****- Kısa Bir-Kar hakkında bilgi verir misiniz?**

Tam ismi İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olan Bir-Kar, birlik ve kardeşlik kelimelerinin kısaltılmasından oluşmaktadır.

Bir-Kar'ın kuruluşuna ve adına kaynaklık eden, Avrupa'daki ekonomik ve sosyal koşullardır. Örneğin bugün AB'nin en büyük ülkesi Almanya'ya bakalım. 80 milyonun üzerinde nüfusu olan Almanya'da bu nüfusun 10 milyonundan fazlasını “yabancı” denilen göçmenler oluşturmaktadır. Bu göçmen nüfusun ezici çoğunluğu ise (yaklaşık 3 milyon) Türkiyeli işçi ve emekçiler...

'60'lı yıllarda başta Almanya olmak üzere Avrupa'nın çeşitli ülkelerine gelip yerleşen bu nüfus artık burada kalıcıdır, buranın bir parçasıdır. Türkiyeli ve diğer uluslardan göçmen emekçilerin yerli işçi ve emekçilerle eşit haklara sahip olmama, yabancı düşmanlığı ve ırkçılık gibi kendine has sorunları olsa da, sermayenin saldırıları esasta ulus farkı gözetmeden hepsini kapsamaktadır. Sosyal hak gaspları, işsizlik, militarizm ve polis devleti uygulamaları yerli-yabancı tüm işçi ve emekçileri hedeflemektedir.

Her ulustan işçi ve emekçinin sermaye sınıfına karşı enternasyonalist devrimci birliğini sağlamak esas olarak buradaki yerli işçi sınıfı ve onların öncü partilerinin görevidir. Fakat bu, toplumun bir parçası olan bizlerin bu saldırılar karşısında eli kolu bağlı duracağı anlamına gelmiyor. Bize düşen görevler de var.

İşte Bir-Kar, başta Türkiyeli işçi ve emekçiler olmak üzere, yaşadığımız ülke proletaryasının devrimci mücadelesine destek olmak misyonuyla kurulmuş bir platformdur.

Değişik uluslardan işçi ve emekçileri, ortak düşman olan sermaye sınıfına karşı birleştirmeyi, kaynaştırmayı ve mücadeleye sevk etmeyi hedefleyen, “sınıfa karşı sınıf” bakış açısıyla hareket eden, işçilerin birliği, hakların kardeşliği üzerinde yükselen bir platformdur.

- Peki çalışmalarınızın içinde gençlik çalışmasının yeri nedir, nasıl bir gençlik çalışması yapıyorsunuz?

Her platform, örgüt ya da parti gibi biz de özgün ve özerkliği olan bir gençlik çalışmasını önemsiyoruz. Bu önem sadece gençliğin geleceği kucaklayacak olmasından, ya da gençliğin saldırılardan nasibini en çok alan kesim olmasından ileri gelmiyor. Biz yurtdışına özgü bir çalışma yaratmanın gençlik çalışmasından geçtiğini düşünüyoruz. Yani burada doğup büyümüş, buranın dilini ve kültürünü bilen, dolayısıyla buranın sorunlarını da derinden yaşayan kesim gençliktir. Bunların içinde de özellikle “üçüncü kuşak” dediğimiz gençliktir. Biz eğer buranın gerçek kadroları olacak bu kesimi örgütleyemezsek buradaki gerçek misyonumuzu da yerine getiremeyiz.

Şimdiye kadar, gençliğin acil ve yaşamsal sorunları temelinde yürüttüğümüz çok yönlü bir politik-pratik çalışmadan, dolayısıyla gerçek bir gençlik çalışmasından ve gençlik örgütlenmesinden bahsedemeyiz. Fakat istenen düzeyde olmasa da Bir-Kar Gençliği adıyla bir oluşuma sahibiz ve gerçek anlamda bir gençlik çalışmasını varetmek için çalışıyoruz.

- Bir-Kar Gençliği bugüne kadar neler yaptı?

Bir-Kar Gençliği örgütlenmemizin bulunduğu Avrupa'nın değişik ülkelerinde gelişen sosyal-siyasal süreçlere gücü oranında aktif olarak katıldı. Özellikle geçliğin paralı eğitim saldırısına karşı gelişen eylemliliklere katıldık, bu konuda bildirimler yayınladık.

Fakat şimdiye kadar dışa yönelik faaliyetlerden ziyade kendi iç örgütlülüğümüzü yaratmaya dönük çalışmalarda yoğunlaştık. Mesela Salkımsöğüt ve Grup Su gibi artık tanınmış gruplarımızın yanısıra birçok yerelde kültür-sanat faaliyeti yürüten gençlik gruplarımız mevcuttur. Yine şimdiye kadar 6 tane gençlik kampı örgütledik ve bunu her sene düzenli olarak yapıyoruz. Bu kamplar iç örgütlülüğümüzü güçlendiren bir rol oynuyor.

Fakat bütün bunlar bir sınırlılığı ifade etmektedir. Biz artık bu dar kabuğu kıran, dışımıza açılan, bizi geniş gençlik kesimleri ile yüzyüze getirecek olan politik bir gençlik çalışması yürütmek istiyoruz. Sağlam ve sağlıklı bir iç örgütlülüğün ancak bu çaba içinde oluşacağına inanıyoruz.

- Şu an gündeminizde neler var?

Gündemimizde 15 Eylül 2007 tarihinde Almanya'nın Essen kentinde gerçekleştirmeyi düşündüğümüz 2. Enternasyonal Gençlik Buluşması var. Geçen sene “Yeni bir dünya yeni bir kültür için gerçekçi ol imkansız istedi!” şiarı ile düzenlediğimiz bu etkinliği geleneksel olarak her yıl tekrar edeceğiz. Bu yıl ise “Gençlik gelecektir, geleceğimizi biz belirleyeceğiz!” sloganıyla gerçekleştireceğiz.

- “Enternasyonal Gençlik Buluşması” adıyla düzenlediğiniz bu çalışmanın hedefleri nelerdir, hedefinize ulaşmak için neler yapacaksınız?

Bugün Almanya'da gençlik paralı eğitim, elit üniversiteler, ırkçılık, kültürel yozlaşma, militarizm, polis devleti uygulamaları ve bunlara eklenebilecek bir dizi ağır saldırı ve sorunla yüzyüzedir. Fakat bu ağır saldırılara rağmen gençlik cephesinden anlamlı bir direniş örgütlenmiş değildir. Üniversitelerin paralı

eğitime geçtiği dönemde öğrenci örgütleri olan AsTA'ların örgütlediği kitlesel eylemleri dışta tutarsak, bu böyle.

Bu açıdan etkinliğimizin ön çalışması büyük önem taşıyor. Bu etkinlik vesilesi ile genel olarak kapitalist sistemin gençliğe yönelik saldırıları konusunda etkin bir teşhir faaliyeti örgütleyeceğiz. Etkinliğe kadar olan zamanı politik-pratik bir süreç olarak örgütlemeye çalışacağız. Bu süreç boyunca ilişki kurduğumuz gençlerin ve kullandığımız propaganda materyallerinin sayısı bizim için başarının esas ölçütü olacaktır. En azından geçen yılını aşan bir katılım hedefliyoruz.

Bu planımızı hayata geçirebilmek için bildiri, afiş, el ilanı, pankart, standlar, gençlik toplantıları vb. araçları yaratıcı biçimde kullanmaya çalışacağız. Henüz mevcut kadrosal güçlerimiz buna çok hazır olmasa da, hedef kitlemiz esas olarak buradaki “üçüncü kuşak” gençlik olacaktır.

Örgütleyeceğimiz bu politik-pratik süreç mevcut gençlik güçlerimiz için nasıl bir gençlik çalışması yürütülmesi gerektiği konusunda açıklık yaratan eğitici bir deneyim olacağı gibi, iç örgütlülüğümüzü güçlendirmenin de bir vesilesi olacaktır.

- Bir-Kar Gençliği dışında başka kimler katılımcı olarak çağrıldı?

Gençlik buluşmasının enternasyonal karakterde bir etkinlik olmasına dikkat ettik. Programımızı değişik uluslardan gruplardan oluşturmaya çalıştık. İstenen düzeyde olmasa da bunu asgari olarak sağladık. Programda yer alanların dışında Almanya'daki pek çok yerli ve yabancı devrimci-demokrat gençlik örgütlerini davet ettik.

- Önümüzdeki dönemde neler yapmayı düşünüyorsunuz?

Öncelikli hedefimiz gençlik buluşmasını başarıyla gerçekleştirmek. Daha sonra bu çalışmanın kazanım ve deneyimleri ışığında, önümüzdeki dönemde nasıl bir gençlik çalışması yürütmemiz gerektiğini tartışacak, bunun araçları çerçevesinde somut kararlar alacağız. Daha da önemlisi, Bir-Kar Gençliği'ni daha istikrarlı, daha kalıcı ve merkezi bir yapıya kavuşturmak için bir takım adımlar atacağız. Kendi bağımsız çalışmamızın yanısıra buradaki yerli ve yabancı gençlik örgütleriyle daha yakın ilişkiler geliştirerek, birlikte iş yapma olanaklarını yaratmaya çalışacağız.

- Etkinlik vesilesiyle gençliğe mesajınız nedir?

Bir sömürü, baskı ve savaş düzeni olan kapitalist-emperyalist sistemin gençliğe verebileceği hiçbir şey yoktur. İşsizlik, yoksulluk, ırkçılık, kültürel ve ahlaki yozlaşma, eğitimsizlik ve ölümden, yani bir bütün olarak gençliğini ve geleceğini karartmaktan başka...

Sermayenin saldırıları, yerli-yabancı, doğulu-batılı, siyah-beyaz-sarı farkı gözetmeksizin bütün emekçi sınıfı gençliğinedir. Dolayısıyla buna karşı bizler de ulusal, dinsel ve bölgesel hiçbir fark gözetmeksizin bizi hedef alan bu ortak saldırılara karşı ortak mücadele vermek zorundayız.

Gençlik gelecek ve geleceği biz belirleyeceksek, enternasyonal birleşik, devrimci bir gençlik hareketi yaratmaktan başka bir çare yoktur. Bu vesileyle herkesi bu devrimci çabamıza destek vermeye ve katılmaya çağırıyoruz.

Yaşasın enternasyonal dayanışma!**Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir!****Bir-Kar Gençliği/Almanya**

Mücadele Postası

Gençlik buluşmasına hazırlanıyoruz!

Bielefeld Bir-Kar Gençliği olarak geçtiğimiz Pazar günü bir etkinlik yapmış, 15 Eylül'de Essen'de gerçekleştireceğimiz gençlik buluşmasına hazırlık çerçevesinde ilk adımı atmıştık. Etkinliğimiz aynı zamanda gençliğe yönelik etkin bir faaliyetin de ilk adımları anlamına geliyor. 20 Ağustos günü gerçekleştirilen "Hartz IV" eylemine katılmış, ardından 25 Ağustos günü bir film gösterimi gerçekleştirmiştik.

27 Ağustos Pazartesi günü de "Hartz IV" yasasına karşı gerçekleştirilen eyleme kalabalık bir şekilde katıldık. Bir arkadaşımız mikrofonla 15 Eylül'de gerçekleştirilecek Enternasyonal Gençlik Buluşması'na katılma çağrısı yaptı ve Nazım Hikmet'in bir şiirini okudu. Aynı zamanda eylemin gerçekleştirildiği alanda gençlik buluşmasının el ilanlarını dağıttık. Kimi insanlarla sohbet etme imkanı yakaladık. Böylece hem eyleme destek vermiş hem de kendi faaliyetimizi taşıyarak canlılık katmış olduk. Faaliyetimize çeşitli araçlarla devam edeceğiz.

Bielefeld/Bir-Kar Gençliği

Rüsselsheim'da gençlik toplantısı

Bir-Kar Gençliği olarak 23 Ağustos günü, 15 Eylül'de Essen'de örgütleyeceğimiz 2. Enternasyonal Gençlik Buluşması'na hazırlık amacıyla bir toplantı yaptık.

Geçen seneki gençlik buluşmasına da katılmıştık, ancak desteğimiz sınırlı bir katılımdan ibaret olmuştu. Bu sene daha fazla sayıda genci etkinliğe taşımaya hedefliyoruz. Bu çerçevede afiş yapmak, kentten en kalabalık yerlerinde stand kurup el ilanları dağıtmak, bilet satmak ve gidışı organize etmek gibi işleri planladığımız gibi hayata geçirmeye çalışacağız.

Birçoğumuz daha önce bu tür bir faaliyet yürütmüş değiliz. Bu bizim için bir ilk deneyim olacak. Ayrıca Rüsselsheim'da uzun süredir kimse gençliğe yönelik bu tür bir faaliyet yürütmüyor. Buradaki gençlik yozlaşma saldırıları karşısında savunmasız kalıyor; gençlerin büyük kısmı oyun salonlarına, uyuşturucuya, hatta fuhuşa sürükleniyor.

Gerek etkinlik vesilesiyle yapacağımız çalışmalar gerekse de bundan sonra yürüteceğimiz her türlü politik, kültürel ve sosyal etkinliklerin bizler ve çevremiz için oldukça eğitici olacağına inanıyoruz. Gençliği bencilleştirilen, yozlaştıran ve geleceğini karartan bu sistemden kurtulmanın başka bir yolu yoktur.

Bir-Kar Gençliği/Rüsselsheim

Silopi: "Termik santrallere hayır!"

Karadeniz Enerji Yatırımları Şirketi 7 yıl önce Silopi'de termik santral kurdu. Burada üretilen elektrik Irak'ın kuzey bölgesine dağıtılıyor. Şimdi de Silopi'de başka bir şirket yeni bir termik santral kurma hazırlığı içerisinde. Dumanlarını gökyüzüne salan termik santrallerin işletilmesi doğaya ve insan sağlığına ciddi biçimlerde zarar vermesine rağmen nükleer enerji konusunda sergilenen tutum burada da

gösteriliyor.

Silopi Gençlik İnisiyatifi, termik santralin çevreye vereceği zararların öne çıkartıldığı bir miting örgütledi. Mitinge Silopi Belediye Başkanı Muhsin Kunur da dahil olmak üzere birçok sivil toplum örgütünün temsilcisi katıldı. Şehir merkezinde oluşturulan konvoylarla termik santrallerin bulunduğu bölgeye giden eylemciler beyaz kefeneye sarılı tabut taşıdılar.

Avcılar'da Romanlar polisle çatıştı!

Avcılar'da çadırlarda yaşayan Romanlar, 26 Ağustos günü kendilerini tahliye etmek isteyen polis ve zabıtaya karşı direndi. Polisin Yeşilkent, Tahtakale ve Bahçeşehir kavşak noktalarında bulunan çadırları tahliye etmek için düzenlediği operasyona Romanlar taşlar ve sopalarla karşı koydu.

Kolluk güçleri cop ve göz yaşartıcı bomba kullandı. Karşısında direniş görünce

saldırganlaşan polis, Romanlar'ı zorla çadırlarından sürükleyerek, hunharca dövdü. Daha sonra 50 çadır, 6 at arabası ve bazı eşyaları ateşe vererek yaktı!

Romanlar'a hiçbir alternatif çözüm sunmadan döverek çadırlarından çıkaran ve sonra da tüm eşyalarını yakan zihniyet, bu vahşeti zenginler rahatsız olmasın diye yapıyor!

İstanbul'da yıkımlar gündemde!

Sermayenin rant alanı olarak gördüğü emekçi semtlerinde yıkımlar yeniden gündeme gelecek. Çünkü zengin azınlığa lüks konutlar yapma arayışını sürdüren inşaat firmaları "sıkıntı" da.

Şehir içinde arazi bulmakta "sıkıntı" yaşadıklarını dile getiren inşaat firmaları kentsel dönüşüm alanlarına ağırlık veriyorlar. Firmalar devletin kendilerine sunduğu kentsel dönüşüm imkanından faydalanmak için bu projelere el atıyorlar.

Emekçi semtlerindeki konutları yıkarak yerine zenginlere havuzlu villalar yapmaya hazırlanan inşaat şirketlerinden Ofyon İnşaat, Beyoğlu, Tarlaabaşı, Kasımpaşa gibi şehrin göbeğindeki semtlerdeki yıkık bina ve gecekonduları yıkarak yeni proje üretmeyi planlıyor. Firma yaklaşık 30 milyon dolar yatırımla Kurtuluş'un ilk ve tek site ölçekli projesini hayata geçirmeye hazırlanıyor. Elysium Cool adındaki proje, semti, içinde fitness center'dan sauna ve fin hamamına, açık ve kapalı yüzme havuzlarından çocuk oyun alanlarına, kuaför ve markete kadar geniş sosyal alanları bulunan bir site şeklinde tasarlanıyor.

Altyapı sorunlarıyla boğuşan emekçiler sosyal yaşam alanlarından kovulacak, yerine zenginlere süper lüks konutlar yapılacak. Bu lüks konutlar şimdiden alıcı bulmuş durumda. Mayıs'ta satışına başlanan projenin dörtte birinin satıldığı ifade ediliyor. Konutların 2008 Aralık'ta teslim edileceğini dile getiriliyor.

Tarlaabaşı, Kasımpaşa ve Hacıhüsrev'in yanısıra yine emekçilerin yoğun olarak yaşadığı Pendik, Tuzla, Kartal ve Maltepe sahili, Avcılar, Bağcılar, Eminönü, Kadıköy Emekevler, Kağıthane, E-5 ile Kurtköy arasındaki alan bölge ve Şişli Kuştepe de kentsel dönüşüm alanları içinde yer alıyor.

Daha önce Ankara'daki Dikmen Vadisi projesini hazırlayan Aktürk'ün yanısıra Ağaoğlu ve Sinpaş da İstanbul'da bu alanlarla ilgileniyor. Atapol markası ile konut üreten Ergün Polat İnşaat ise bu kapsamda Kasımpaşa'nın ilk site projesini inşa ediyor. Şerif Ali, Feriköy ve Çamlıca'da projeye başlayan Alice İnşaat da Üsküdar başta olmak üzere kentsel dönüşüm projeleriyle ilgileniyor.

Özetle önümüzdeki aylarda yıkımlar yeniden gündeme gelecek. Devlet emekçi semtlerini yıkarak inşaat firmalarına yeni rant alanları açacak. Yeni yıkımlara ve direnişlere bugünden hazırlanmak gerekiyor.

"İşkencesiz bir Türkiye mümkün!"

20 Ağustos günü Esenyurt'ta "eylem yapmaya hazırlandıkları" gerekçesiyle gözaltına alınan 6 kişi jandarmanın vahşi işkencesine maruz kalmıştı. İşkence görenlerin avukatı Baran Doğan 25 Ağustos günü İHD'de bir açıklama yaptı. Yaşanan işkenceleri ve hukuk skandallarını anlattı.

İHD adına yapılan açıklamada, işkencenin kişiyi ve dolayısıyla toplumu sindirmeyi, terörize etmeyi amaçladığı, işkencenin hala bir devlet politikası olduğu ve son günlerde artan işkence vakalarının bunun bir göstergesi olduğu ifade edildi. İşkence ve kötü muameledeki artışta Polis ve Selahiyetleri Yasası'nın değiştirilmesinin büyük payı olduğu vurgulandı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Kapitalizm savaş

demektir!

Barış için

sosyalizm!